Concurs – Câştigă o vacanţă în Corfu!

FLACĂRA

www.revistaflacara.ro

Alianţa NU

42393

Trei ore la părnaie

Dalai Lama: Legendă şi magie tibetană

Radu Sigheti: „Am primit mai multe propuneri să-mi vând nevasta"

Sudoku, jocul secolului

Gore din Chitila

Istoria unui brand: *Vodafone*

6 422258 000016 00005

JACK DANIEL'S
Old No.7
BRAND
Tennessee
WHISKEY
MADE IN TENNESSEE
JACK DANIEL'S
OLD TIME
Old
No.7
BRAND
QUALITY
Tennessee
SOUR MASH
WHISKEY
DISTILLED AND BOTTLED BY
JACK DANIEL DISTILLERY
LEM MOTLOW, PROPRIETOR
LYNCHBURG (POP. 361), TENN. U.S.A.
EST. & REG. IN 1866
43% ALC BY VOL. (86 PROOF)
BOTTLED AT THE DISTILLERY

P/12393

HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT AND FIND OUT.)

OLD No 7 BRAND

Your friends at Jack Daniel's remind you to drink responsibly.

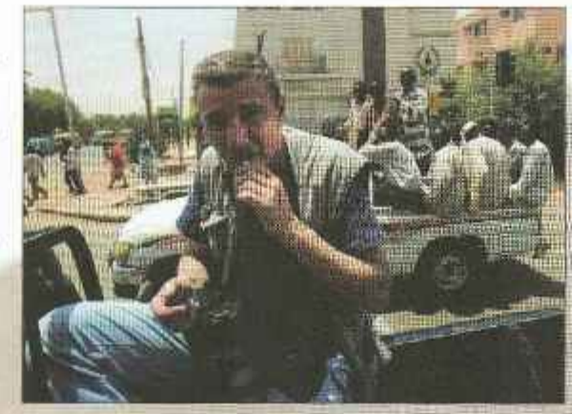

A fost mai întâi angajat la *Combinatul Poligrafic Casa Scânteii*, transformat după '90 în *Casa Presei*, apoi a făcut parte din prima echipă de fotografi români de la *Reuters*. Aici și-a găsit împlinirea profesională, mai ales dacă ne gândim că din 2003 „acoperă" continentul african. Despre locul său de muncă, situat mai exact în Kenya, spune: „Este o țară spectaculoasă datorită oamenilor, reliefului, climei și animalelor sălbatice. Îmi place să descopăr oameni și locuri noi, așa că mă simt bine în Africa". Nu poate decât să ne bucure că un român a reușit pe plan internațional, mai ales la o distanță așa de mare de casă!

Foto-mărturisiri din A

Kenya: Oamenii Massai în fața muntelui Kilimanjaro

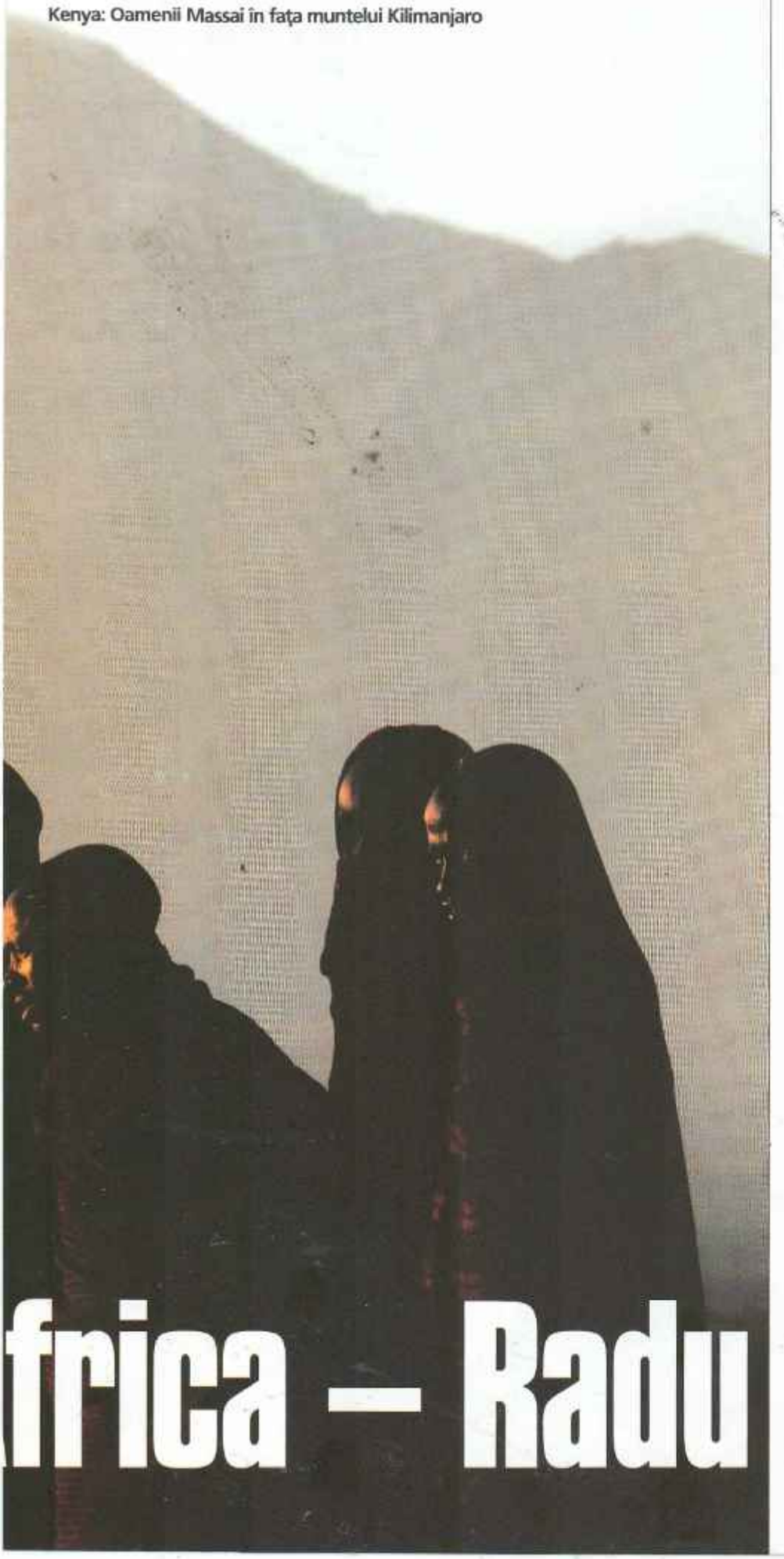

frica – Radu Sigheti

Radu Sigheti lucrează de peste 15 ani pentru Agenția de presă *Reuters*. În prezent este *Chief Photographer* pe zona Africa, având cartierul general la Nairobi, în Kenya. Este inutil să redau într-un discurs prescurtat ce mi-a povestit despre șederea sa, sentimentele și emoțiile resimțite pe Continentul Negru, așa că am să-i redau în totalitate mărturia: „Totul este interesant în Africa. Este o altă lume în care animalele sălbatice sunt la ele acasă, tot ce se arată la televizor despre viața lor, tu vezi prin geamul mașinii. Contrastul dintre vechi și nou, cum se pot îmbina civilizațiile este fascinant, lumea funcționează și după modul european sau american, dar, în același timp, are propriul sens, pur african. Se îmbină culturi superdezvoltate cu epoca primitivă, Massaii, care sunt refractari la portul european, sunt îmbrăcați la fel ca acum o mie de ani, dar folosesc telefonul mobil (sau satelit) într-o mână și în cealaltă au o sulița. Vezi ultimul tip de 4x4 cum lasă o tonă de praf în spate când trece printr-un sat cu case rotunde, tipic africane, făcute din balegă de vacă amestecată cu pământ. Mulți oameni se căsătoresc la primărie, dar încă se negociază tradițional prețul soției și modalitatea de plată, de obicei, în capre sau vaci. Unii obiectează la asta, dar mie îmi place că își păstrează tradițiile și obiceiurile. Ca fapt divers, pentru soția mea am primit de multe ori oferte ca să o vând, bineînțeles contra multor vaci. Cred că este continentul cu cea mai mare diversitate de oameni, la noi nu știu câte etnii sunt, în Africa cea mai populată țară, Nigeria, are 300 de triburi, diferite etnic, Kenya are în jur de 70 și fiecare trib vorbește propria limbă. Cu cât te îndepărtezi de drumurile principale, tot mai mult mergi înapoi în timp. Sunt vaste întinderi unde civilizația nu a pătruns încă. Mulți trăiesc cam cu un dolar pe lună, unii depind în totalitate de ajutoare din partea organizațiilor internaționale. Sunt milioane de refugiați peste tot din cauza unor conflicte interminabile. SIDA și malaria fac milioane de victime anual, febra galbenă, Ebola și alte virusuri izbucnesc sporadic în unele locuri. Și totuși oamenii supraviețuiesc. Este o viață grea pe care noi, cei dezvoltați, nu am trăit-o niciodată." O mărturie impresionantă despre Africa a unui om care, în trei ani de zile, a bătut în lung și în lat acest continent în căutarea celor mai frumoase și interesante imagini. Și, cu siguranță, a avut ce imortaliza!

„Nairobi este faimos din cauza jafurilor, are porecla de *Nairobbery*"

Cariera de fotograf și-a început-o în România, în 1979, lucrând ca *non qualified photographer*, după cum scrie în CV-ul său, la *Combinatul Poligrafic Casa Scânteii*. Între timp s-a perfecționat și, astfel, aflăm că, în 1998, a devenit *full licensed in professional photography*. Din 1990 a intrat în rândul angajaților *Reuters* România. Cu siguranță, activitatea în cadrul acestei importante agenții de presă a avut un rol important în evoluția sa profesională. L-am întrebat direct ce înseamnă acum pentru el să lucreze aici și am

primit un răspuns pe măsură: „Înseamnă foarte mult, deoarece este singura agenție de presă independentă din lume pentru care acuratețea și veridicitatea știrilor și imaginilor transmise este pe primul plan. Este locul unde m-am dezvoltat profesional și am putut să contribui cu realizarea de imagini în diferite părți ale lumii în care arăt realitatea de la fața locului."

A ajuns să lucreze în Kenya, pentru că și-a dorit. După ce postul a fost scos la concurs, a fost de-ajuns să scrie o scrisoare de intenție și să meargă la câteva interviuri. De aici încolo, nu au prea fost probleme, mai ales că s-a adaptat foarte ușor. Sunt și lucruri care nu îi plac, dar acestea dau farmec șederii până la urmă: „Ce nu îmi place este nivelul ridicat al crimei în general, datorită, în primul rând, sărăciei. Nairobi este faimos din cauza jafurilor, are porecla de *Nairobbery*. Majoritatea caselor și complexelor de locuit sunt înconjurate cu garduri electrice, păzite 24 din 24 de ore. Nu prea merg pe jos în oraș, ca măsură preventivă, deoarece am mereu aparate foto la mine și nu vreau să fiu jefuit. Aici te deplasezi numai în mașină, cu geamurile închise din cauza hoților. Este cam stresant, mai ales când sunt plecat și soția este singură acasă. Bat în lemn de trei ori acum când menționez asta." Așadar, este și un om superstițios.

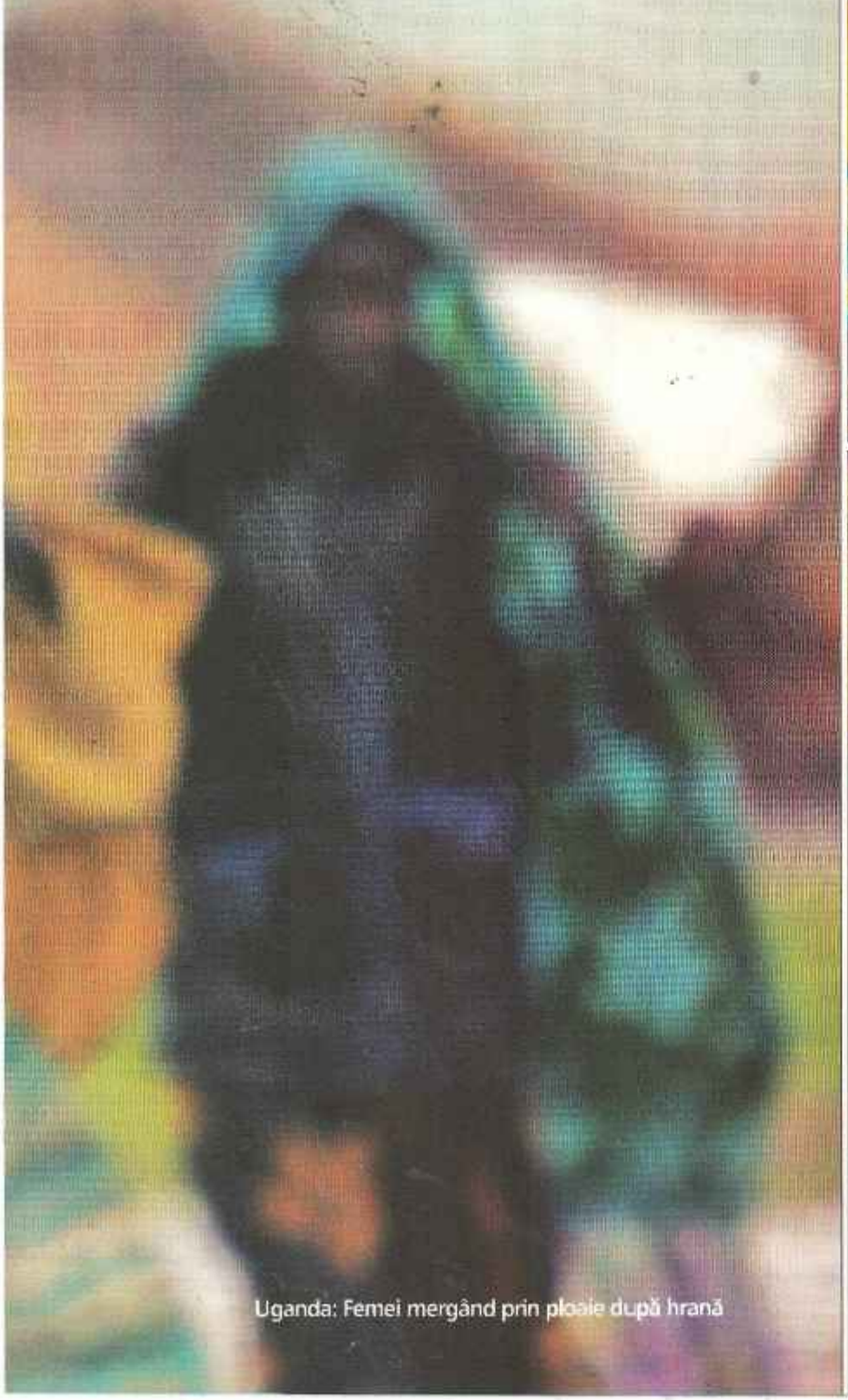

Uganda: Femei mergând prin ploaie după hrană

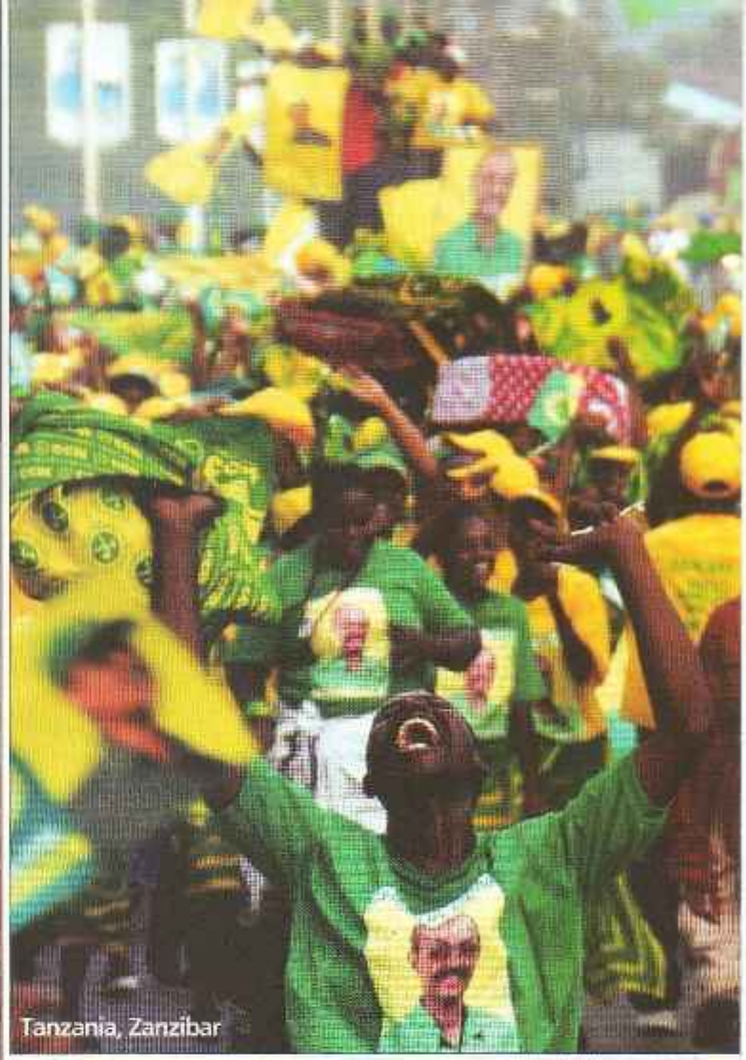

Tanzania, Zanzibar

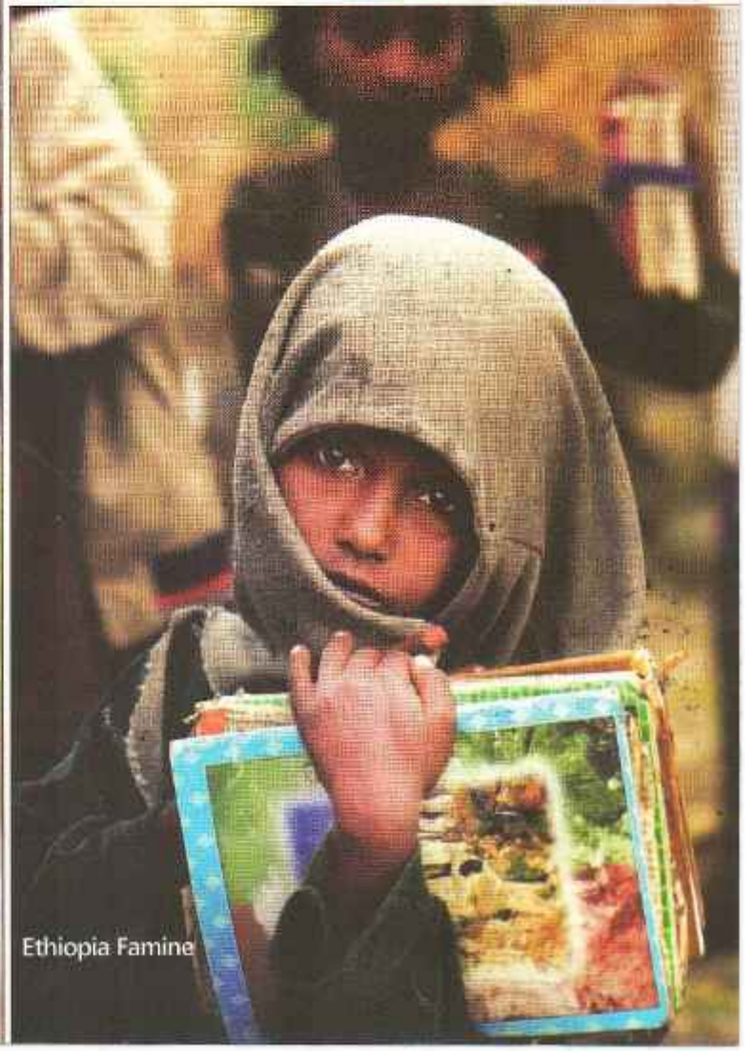

Ethiopia Famine

Uganda

„Întotdeauna caut să cuprind într-o singură imagine esența evenimentului la care particip"

Colegii din alte filiale îl privesc normal când aud că vine din România. De fapt, aici nu are importanță de unde ești, ci ceea ce faci. *Reuters* este o agenție internațională și asta se reflectă în fiecare birou din lume. Nu este nici o diferență între ceea ce făcea aici și ce face acolo. Singurul lucru diferit este că acum lucrează într-o arie mult mai vastă, are subiecte mai multe și mai diverse, respectiv mai multe responsabilități. Cât de multă libertate are un fotograf care lucrează pentru o agenție atât de importantă? „Ai foarte multă libertate în alegerea și abordarea subiectelor, propui reportaje și așa mai departe. Datorită specificului muncii în presă, trebuie să ai imagini de la fața locului unde izbucnește un conflict sau erupe un vulcan. De asemenea, ai și subiecte programate, de genul alegerilor într-o țară, conferințelor și evenimentelor sportive internaționale."

Îmi dau seama că mă aflu în fața unui om care are multă experiență în presă și care a participat la numeroase evenimente deosebite. Nu mă pot abține să nu îl întreb care a fost cel mai important și care a fost povestea realizării fotoreportajului. „Un eveniment care m-a marcat profund și ulterior a generat intervenția NATO în fosta Iugoslavie a fost masacrul de la Racak, în Kosovo. În jur de 45 de bărbați de origine albaneză au fost omorâți pe un deal din apropierea satului, împușcați de la mică distanță ca la o execuție în masă. Cadavrele împrăștiate peste tot, printre care supraviețuitorii plângeau când își recunoșteau rudele, alcătuiau imagini ce au făcut înconjurul lumii și sunt încă prezente în memoria mea. Nici în zilele de azi nu se cunosc autorii. Am fost primul fotograf acolo, dimineața devreme, și, sincer să fiu, am fost foarte emoționat, pur și simplu nu-mi venea să cred că, tot ceea ce vedeam, era adevărat."

A fost o experiență unică pentru românul care acum este un exemplu de succes, chiar și la sute de kilometri de casă. Și-a descoperit talentul, atracția pentru arta fotografică uitându-se la tatăl său care făcea fotografii de plăcere, le developa singur și le copia pe hârtie foto pe care o usca pe geamurile din bucătăria transformată în laborator. „Era fascinant pentru un copil de grădiniță să vadă cum pe o hârtie albă apar imaginile celor dragi, cred că așa a început, în bucătăria bunicii", spune acum Radu cu nostalgie. Admiră mulți colegi de breaslă de la noi sau din străinătate, dar nu a fost influențat de un stil anume. Îi place fotografia de presă clasică, simplă, directă, bine compusă și echilibrată. „Întotdeauna caut să cuprind într-o singură imagine esența evenimentului la care particip, cred că asta este o deformație profesională, deoarece un cotidian nu are suficient spațiu să publice un reportaj, o singură imagine care spune totul este întotdeauna aleasă pentru publicare de către un ziar", mărturisește Radu.

Deocamdată, își dorește să mai stea o perioadă în Africa. Nu știe ce va face în viitor, dar, oricum, va rămâne credincios meseriei oriunde se va afla în lume. Când va avea timp liber, plănuiește să îi învețe pe alții ce înseamnă fotografia de presă și cum se realizează ea la nivel internațional. Așadar, în viitor, s-ar putea să îl vedem pe Radu Sigheti explicându-le unor discipoli care sunt primii pași în fotoreportaj, ceea ce nu poate fi decât benefic, mai ales pentru presa română.

text **Raluca Seinoiu**

foto **Reuters – Radu Sigheti**

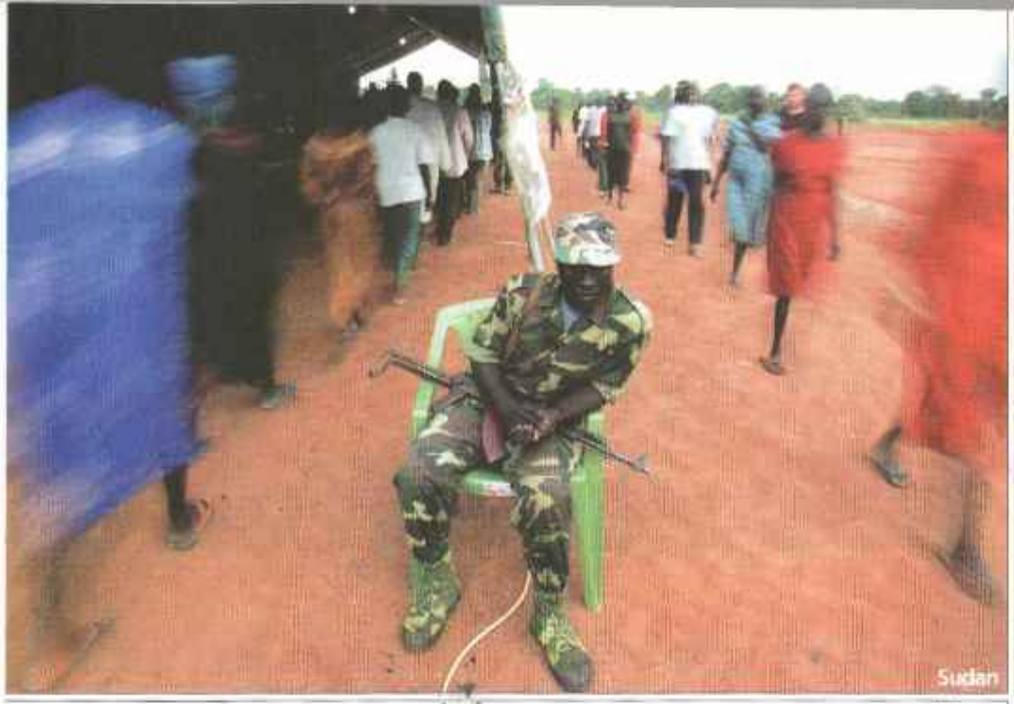
Sudan

Rwanda

Sudan leaders

Kenya

Mandela, Kenya

Kenya

Kenya

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada mai 2003 – mai 2004

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
REDACTOR-ȘEF – Mihai Gadanu – mihai.gadanu@revistaflacara.ro, mihai.gadanu@revistaflacara.ro
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE – Ferenc Sterne
ferenc.sterne@revistaflacara.ro
SENIOR EDITOR – Eliana Popescu – eliana.popescu@revistaflacara.ro
EDITOR – Alice Gheorghe – alice.gheorghe@revistaflacara.ro
SPORT – Ștefan-Laurențiu Dumitrescu
COLABORATORI PERMANENȚI:
Cătălin Apostol, Ioana Gâlbeș, Cătălin Galeș, Magyari Mihály, Horia Pârâpică, Mihaela Pârâpică, Răzvan Sejnoki, Rareș Stelian, Dorin Tărăpanu, Tudor Cătălin Zarojanu
SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tănăsescu – octavian.tanasescu@revistaflacara.ro
FOTOREPORTERI – Robert Hondrariu – robert.hondrariu@revistaflacara.ro
TEHNOREDACTOR – Laura Tibor – laura.tibor@revistaflacara.ro
dtp@publicatiileflacara.ro
CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: ROMÂNI – Cătălin Vlasin (Madrid), Corneliu Popescu, Vasile Constantinescu (Roma), Anca Moldovan (Londra), Eugen Popescu (Canada), Adina Dobre (SUA); STRĂINI – Ralf Jouw Dengrafi, Hicam Jankiyi (Coreea de Sud), Imanuel Stefo (Cipru),
ÎN TERITORIU – Maria Constantin (Salonta), Dan Manolescu (Giurgiu)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

PUBLICAȚIILE FLACĂRA
Societate comercială cu răspundere limitată
Oficiul Registrului Comerțului București
Cod Unic de Înregistrare: 3800616

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor – BRAT

PREȘEDINTE – DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pasăre
alexandru.pasare@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR GENERAL EXECUTIV: Alexandru Arion
DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro
CONTABIL ȘEF: Elena Anghel
DIRECTOR PUBLICITATE și MARKETING:
Emil Dumitru – emil.dumitru@publicatiileflacara.ro
SECRETARIAT: Ileana Teșeleanu Tel: 317 91 42; 317 91 44
Fax: 317 91 43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, CIP 33, CP 15
Cont IBAN RON: RO74RNCB0301000007890001, BCR, sector 1, București
Cont IBAN USD: RO20RNCB0301000007890003, BCR, sector 1, București
Cont IBAN EUR: RO90RNCB0301000007890004, BCR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra – Romania"
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PASĂRIN

REBUS®
Publicație audiată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®
Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Stelian Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciochină
Corectură: Victorița Stoale

Publicație și marketing:
publicatii@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 317 91 38, 317 91 42

Contabilitate: Florina Tudor

Distribuție: 317 91 37, 317 91 44: Marian Cercel, Constantin Epure, Mihai Ion, Nicoleta Predescu
Cititori din țară și din diaspora se pot abona
prin SC „Publicațiile Flacăra" S.A.
Cititori se pot abona și prin: S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255 48 13, 021/255 48 16; 021/255 28 17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit **art. 206 CP**, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și persoanelor date, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x
Tipar: MEGAPRESS – BUCUREȘTI

POLITICĂ 16
Tăriceanu, premierul repudiat

VIP 38
Un Puric din teatru

DOCUMENTAR
Cum e să fii în pielea lui Dalai Lama 22

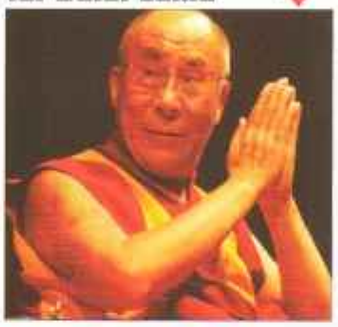

Pesah dulce și amar 32

REPORTAJ 26
Puteți evada oricând. Pe verticală

Trei ore la pârnaie 30

INTERVIU 40
Gore din Chitila, alias Mihai Mărgineanu

DIVERTISMENT 44
Istoria *Sudoku*

INTERVIU

Cristian Rădulescu, PD 20
Paul Victor Dobre, PNL 21

MEDIA

Ioan Mărgărit: „Să nu vă mire că *Flacăra* va fi cunoscută prin reportajele ei descărcate de pe *Internet*" 46

FILM

Matadorul 52

TURISM

Gozo, o insulă plină de farmec și mister 54

AUTO

Drive test *Citroën C1* cu zâmbetul pe buze 56

SĂNĂTATE

Fitoterapie pe front clinic 58

CLUBUL DIPLOMAȚILOR

Monique Gruber „lucrează" la imaginea României 59

BUSINESS

Dan Damian: „*Ciel România* deține 18% din piața românească de software de gestiune contabilă" 60

STIL DE VIAȚĂ

RuCoCo 68

INEDIT

Viață de cafenea: Fialkovski 71

ISTORIA UNUI BRAND

Vodafone 72

coperta I
Rompres

Altceva

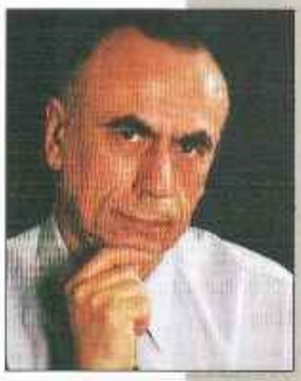

Principele Radu de Hohenzollern-Veringen a publicat o nouă carte: *Persona*.

FĂȚARNICII

Apărut în excepționale condiții grafice la Editura *Nemira*, volumul urmărește un destin uluitor: transformarea unui actor nu foarte cunoscut într-o altețe regală primită cu tot respectul în cercurile cele mai înalte. Autorul, înzestrat cu evidente calități literare, posesor al unor cunoștințe precise în mai multe domenii, povestește patetic despre anii săi de ucenicie printre slujitorii Thaliei, despre spectacole în care a jucat, despre modificarea traiectoriei sale în viață prin căsătoria cu Principesa Margareta. Multe pagini descriu orașe și ambiențe de pe mapamond unde a poposit, creionează portrete memorabile ale unor personalități artistice contemporane – Carreras, Peter O'Toole, Menuhin –, amintește misiuni pe care le-a avut în capitalele europene, susținând, cu brio, în noua sa calitate, interesele României. Confesiunile emoționante alternează cu altele, la fel de interesante, de consemnări exacte ale unor întâlniri, ale unor discuții pe teme cu un subiect arzător pentru români. *Persona* conturează pasionant trecerea de pe scena teatrului pe scena lumii a unui personaj inteligent, ambițios, care și-a asumat din conștiință și vocație normele Casei Regale, și nu din dorința de parvenitism social.

Cartea a fost lansată la Palatul Elisabeta. Au fost prezenți și Regele Mihai și Regina Ana. Au fost de față eminenți oameni de știință și cultură, ofițeri de elită, ziariști de marcă. Printre cei din sală am zărit, din păcate, și de astă dată, inși care, în urmă cu un deceniu, fugeau ca dracul de tămâie ori de câte ori auzeau de monarhie. Acum, însă, după ce Iliescu „a dat liber la Majestatea Sa", nemaisocotindu-l o primejdie pentru stabilitatea țării, aduc flori, se vâră în față ca să fie filmați și fotografiați alături de locatarii Palatului Elisabeta, se gudură slugamic, cerșind să fie luați în seamă de către Rege, ca și cum i-ar fi stat alături acestui om și în momentele de cumpănă. Un om iertător, care însă nu uită.

George Arion

Whiskey Facts - "Partea îngerilor"

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoaiele în care acesta este păstrat "respiră". Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent "partea îngerilor".

În numărul viitor:

● METODE DE TORTURĂ LA ABU GHRAIB ● O INCURSIUNE ÎN LUMEA *JURASSIC PARK* ● INTERVIURI CU DOI POLITICIENI DE MARE CALIBRU ● OBSESII JAPONEZE

Dacă ar trebui să ne luăm după titluri, și numai după titluri, în numărul viitor veți avea destule „senzații tari": mai întâi veți fi torturați la Abu Ghraib (un material în exclusivitate, pe care vă stăruim să nu îl scăpați, pentru că, neîndoios, va face vâlvă!), apoi veți fi duși (eventual târâți cu forța în lumea *Jurassic Park*) și, în loc de desert, veți servi o porție de obsesii naționale, mai mult ori mai puțin picante, cu specific japonez. Dacă mai rezistați/supraviețuiți (nu știm, asta e doar treaba dumneavoastră!), veți urmări cu sufletul la gură două interviuri cu politicieni români de mare calibru – și, pentru *recovering*, veți fi supuși unei campanii cu fitoterapie. Personal, noi vă urăm noroc... Deși nu știm dacă veți reuși să treceți prin toate aceste peripeții!

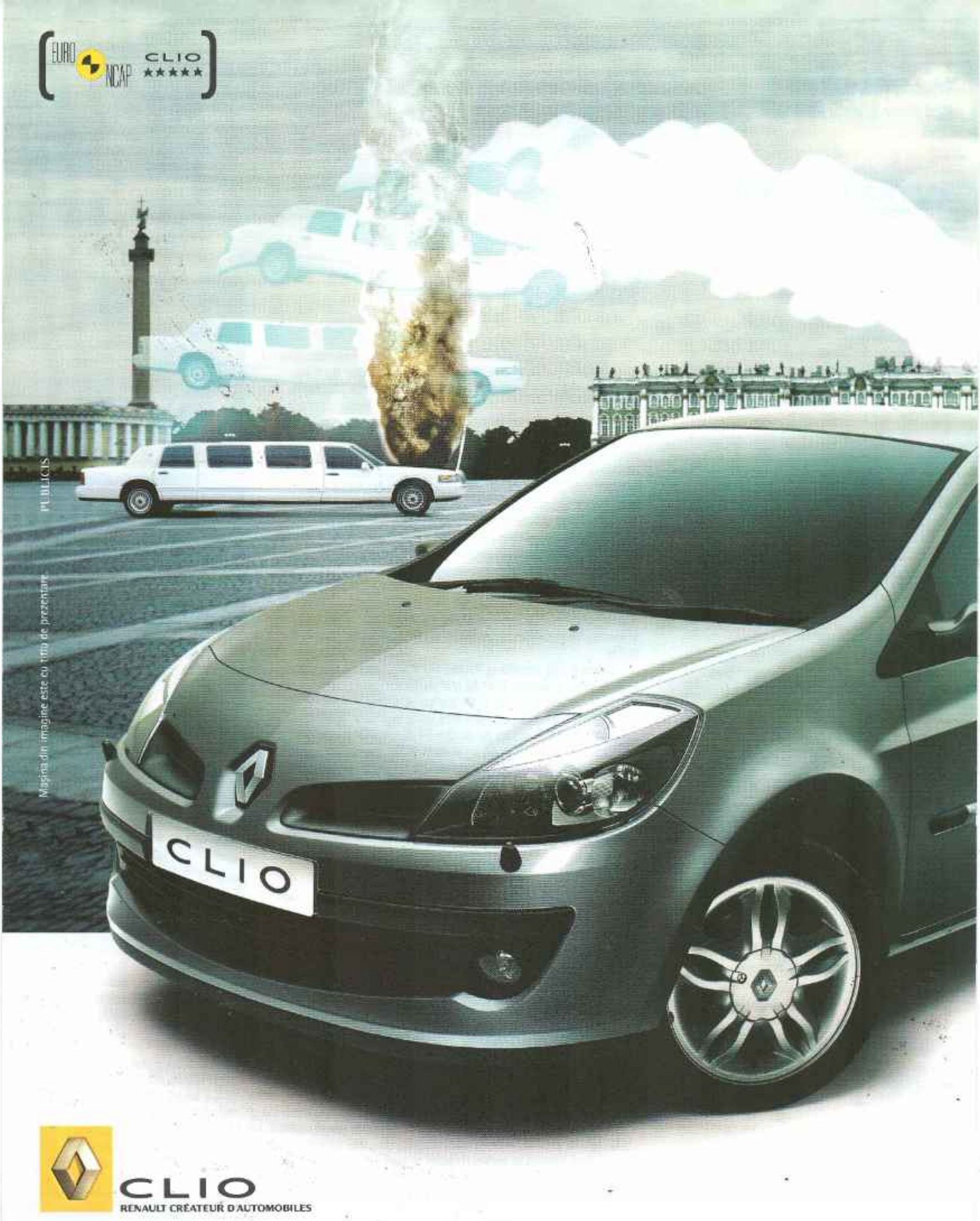
EURO NCAP
CLIO
CLIO
CLIO
RENAULT CRÉATEUR D'AUTOMOBILES
PUBLICIS
Mașina din imagine este cu titlu de prezentare.

TOT CE ȚI-AI PUTEA DORI DE LA O MAȘINĂ

Noul Clio a schimbat totul în clasa lui: • confort interior remarcabil • recorduri de dimensiuni exterioare și interioare • design dinamic și fluid • siguranță de 5 stele la crash-testele EuroNCAP. Personalitatea puternică a noului Clio a convins cu ușurință specialiștii că este Mașina anului 2006 în Europa. Acum, noul Clio poate fi al tău la un preț CIP de la 8.815 €* (10.595 €, cu toate taxele). Ofertă specială RCI Leasing România: dobândă 7.5%**.

*Preț pentru versiunea Pack Authentique 1.2 16V. Consum (litri/100km): 5,9 (mixt), 4,9 (extra-urban), 7,6 (urban); emisii CO2: 139 g/km. **Ofertă valabilă în perioada 21 martie - 31 mai pentru avans 50%, valoare reziduală la final maxim 20%, durata maximă 48 luni. Detalii și condiții de comercializare în rețeaua Renault.

Informații la tel. 021/ 203 88 58. Vizitați www.renault.ro

Dunărea deloc albastră

Dacă anul trecut inundațiile au lovit, în vreo șapte valuri, pe râurile interioare, în 2006 se pare că Dunărea a simțit nevoia să-și arate puterea. Peste zece mii de oameni au fost evacuați (uneori aproape cu forța) din calea apelor, sute de case au fost înghițite de ape și alte câteva mii au fost grav afectate *(în imagine, zona Feteşti)*, s-a apelat la inundații controlate și, de parcă toate acestea n-ar fi fost de ajuns, au apărut și acuzații de protejare a terenurilor aparținând unor baroni locali. N-au lipsit exagerările presei, nervii prezidențiali, încăpățânarea localnicilor etc. Ca la noi. ■

Presa, o loterie

Radu Moraru este unul dintre jurnaliștii care și-au pus ambiția să descâlcească viermuiala financiară din cadrul Loteriei Naționale. Drept urmare, sub NOUA conducere a acesteia, instalată și ca urmare a campaniei „Nașului", i se cere în instanță exorbitanta sumă de un milion de euro. Pentru a pomi mașinăria justiției, LN (instituție de stat, nota bene, având monopolul domeniului) a plătit o taxă de timbru de aproape 500 de milioane de lei vechi! În mod jenant, aproape nimeni din presa română – colegii lui Radu Moraru – nu s-a arătat indignat. ■

Nu doar actor

Însoțit de tatăl său, Nick, fost om de televiziune, carismaticul actor George Clooney și-a asumat riscul de a descinde într-una dintre zonele fierbinți ale planetei: Darfur, în Sudan. Acolo, cei doi au filmat un documentar despre genocidul care are loc în regiune, departe de ochii și de interesul „lumii civilizate". La întoarcerea în SUA, George Clooney a declanșat o campanie menită să deschidă ochii autorităților și ai opiniei publice asupra tragediei sudaneze. ■

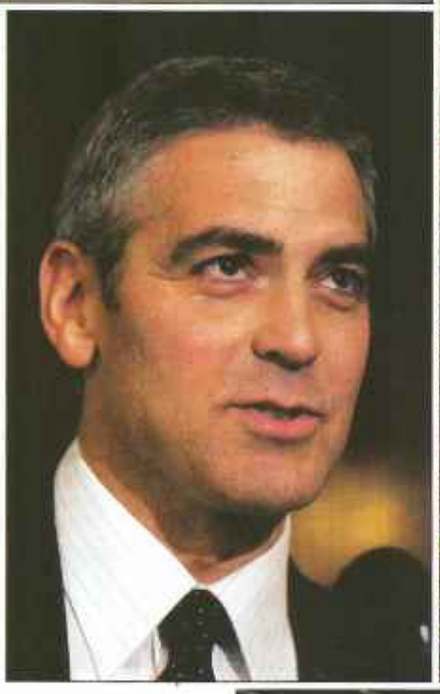

„Națiunile conlocuitoare"

Așa suna o sintagmă comunistă, de stringentă actualitate în SUA de azi. Intenția guvernului de a lansa o lege prin care imigrarea ilegală este declarată infracțiune (și pedepsită ca atare) a scos pe străzile marilor orașe americane *(în imagine, Santa Rosa, California)* sute de mii de „străini". Agitând drapelele cu dungi și stele, scandând „USA!" și cântând imnul național, minoritarii (?) au cerut să li se recunoască *de jure* apartenența *de facto* la cea mai puternică țară din lume. Altfel – se închid majoritatea restaurantelor și se opresc toate activitățile asigurate de imigranți... ■

Terorism anti-turism

După Sharm el-Sheik, teroriștii au pus ochii pe o altă stațiune egipteană cu mare succes la turiștii străini: Dahab. Mijloace: triplu atentat. Rezultate: 24 de morți, peste 60 de răniți, mari distrugeri și, firește, fuga din zonă a supraviețuitorilor. De ce să câștige bani un stat arab de pe urma turismului internațional? Teroriștilor nu le place asta. Lor le place înapoierea, sărăcia și suferința inutilă. ■

LA ANUMITE INTERVALE, PLANETELE SE ALINIAZĂ

Luna mai aduce un eveniment special și foarte rar.
PLANETA FOTBAL este ocazia „stelară" de a afla tot ce vrei să știi, înainte ca Australia să înfrunte Japonia în Cupa Mondială din acest an.

ISTORIA FOTBALULUI
O istorie culturală a celui mai popular sport din lume

FC BARCELONA CONFIDENTIAL
Falimentar în trecut, astăzi unul din cele mai puternice cluburi din lume

ORAȘELE CUPEI MONDIALE
Un profil al orașelor-gazdă ale Germaniei pentru Cupa Mondială FIFA 2006

NATIONAL GEOGRAPHIC CHANNEL

www.nationalgeographic.ro

Mai gândește-te.

Tăriceanu, prei

Menajul dintre Băsescu și Tăriceanu ajunge să semene tot mai mult cu unul conjugal. Băsescu face figura bărbatului neaoș, care conduce cu mână inflexibilă corabia căsniciei politice pe marea agitată a negocierilor interne, dar nu divorțează, în ciuda cârtelilor. La rândul său, Tăriceanu face, tot mai mult, impresia fetei sfioase, plină de rafinament, crescută la pension și cu mai *bon éducation* decât marinerii. Dar tăcută, totuși, plină de respect, care pleacă ochii în pământ, clipește cu afectare din genele lunge – și mai ales nu vrea să supere pe jupân. Peisagiul e schimbat față de acum doi ani pă vremea asta, când cei care conduceau România, Ion Iliescu și cu Adrian Năstase, semănau mai mult cu doi jupâni cârciumari care își trăseseră butic de cramă la marginea drumului și magnetizau toți trecătorii care voiau să intre. Băsescu pare mare amator de cătușe, *boundage*, veste din piele și bice aidoma, înclinat spre tiparul sado-maso.

Călin Popescu Răzgândeanu

Dincolo de butaforie, să analizăm momentele de contestare care i-au atras premierului supranumele de Călin Popescu Răzgândeanu. Aceste momente se anunță a fi decisive pentru cariera sa de premier.

Momentul unu: s-a consumat vara trecută, atunci când Premierul Călin și-a anunțat demisia. Fotoliul pe care îl ocupase părea deja arondat: probabil că Theodor Stolojan era de acord să revină în forță în viața politică și nu ar fi spus nu șefiei Guvernului. Au urmat demisii din Guvern, mazilin, remanieri. Pe scurt, au părăsit Guvernul doi miniștri importanți, din echipa cu care Călin Popescu plecase încă de la început. Cei doi numiți erau Mona Muscă și Ionuț Popescu. Ei au trecut, se pare, sub pulpana lui Stolojan, de unde eclozaseră&evadaseră.

Momentul doi: Oarecum prin surprindere, în timp ce lumea încă nu renunțase definitv la ideea unificării PD-PNL, Traian Băsescu apare, la începutul lunii aprilie, la o emisiune televizată, unde face niște declarații șocante: că e dezamăgit de Tăriceanu (cam ca în telenovele). Declarațiile nu sunt tocmai diplomatice. Nu lasă mult loc de întoarcere.

Momentul trei: Ca și cum n-ar fi fost de ajuns, Președintele Băsescu revine, în forță, la o altă emisiune televizată, cu alte declarații-șoc, peste câteva zile, menținându-și poziția și chiar întărindu-și-o. Așadar, cum vin loviturile? Loviturile vin prin presă, prin intermediul televiziunii. Un război mediatic. Dar situația rămâne la fel de confuză și

nierul repudiat

Convieţuire politică „de-a sila"

nefastă, pentru că premierul este păstrat mai departe, până la sfârşitul anului, din motive de marketing european: ţara/guvernul au nevoie de stabilitate, pentru a ataca hotărât aderarea europeană.

Aşadar, ne găsim într-o situaţie fără precedent după 1990: premierul reprezentând un partid politic, membru al unei coaliţii, este atacat şi contestat de chiar fostul şef al celuilalt partid din coaliţie, actualul preşedinte, dar menţinut în funcţie, din raţiuni care ţin de o strategie diplomatică externă mai cu seamă (dar şi internă, într-o anume pondere).

Momentul patru: Inundaţiile. Ca şi în anul trecut, când, în vară, calamităţile afectau zona Vrancei şi (mai puţin, totuşi) cea a Buzăului, premierul şi preşedintele vizitează, în contratimp, zonele inundate, unul la Bistreţ, celălalt la Oltina. De unde şi vorba, proverbială: fiecare are bistreţul pe care îl merită, fiecare cu oltina lui.

Motivele: Motivele afişate de Băsescu sunt relativ la promisiunile făcute în campania electorală. Mai ales cele referitoare la evoluţia evenimentelor şi angajamentelor guvernamentale ţinând de Sănătate. Pe care preşedintele consideră că guvernul nu şi le-a îndeplinit. Motivele ascunse se leagă probabil şi de o neînţelegere şi necoordonare premier-preşedinte. Tăriceanu, lucru clar, nu e – sau nu mai e, de o bună bucată de vreme – partener politic pentru Băsescu. Alt motiv este susţinerea pe care Traian Băsescu o dă altei aripi liberale, pe care Tăriceanu nu o agreează – şi care, nici ea, nu se entuziasmează la auzul numelui premierului.

Reacţia premierului:

Premierul e vădit nemulţumit de o asemenea relaţie. Dar pare să o accepte ca pe o fatalitate. De multe ori a înghiţit în sec şi a tăcut. A încercat să evite o confruntare dură cu Traian Băsescu. Distanţarea pare să fi venit, în mare măsură, dinspre partea lui Traian Băsescu, căruia îi e şi greu să-i reziste ca partener de acţiune, datorită firii puternice, categorice, impetuoase.

■

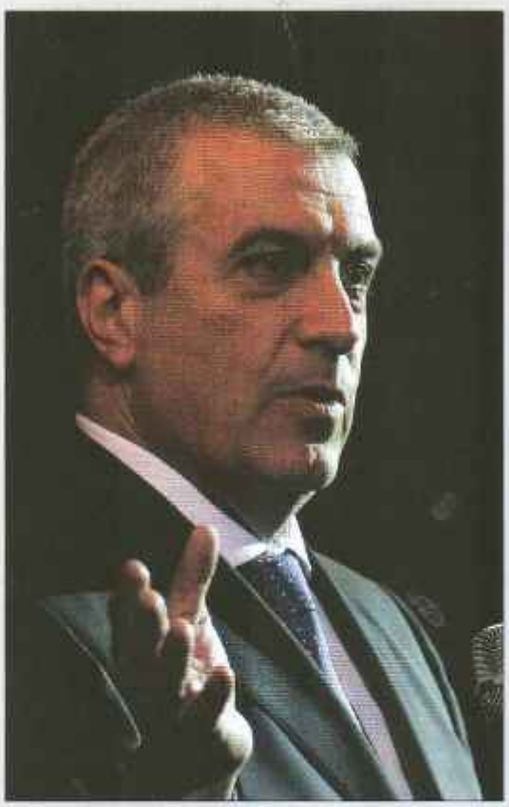

Fişă personală de marketing politic/analiză de produs: Denumirea produsului: premier Călin Popescu Tăriceanu

Puncte tari: elegant, boiernos/ aparţinând, fără îndoială, unei aristocraţii a spiritului, cu o substanţială avere personală care îl pune la adăpost de orice griji, om de afaceri, cu anturaj liberal, şeful unui partid istoric, nu dă rău „pe sticlă", alură de bărbat care poate magnetiza procente serioase din electoratul feminin.

Puncte slabe: ezitant, nesigur pe sine, posesorul unui rafinament care, în ochii unora, poate trece drept slăbiciune, autoritatea sa asupra liberalilor pare mai mult conjuncturală, relaţia cu Viorel Cataramă. I s-a reproşat, pe rând, că e prea flexibil, că e mediocru, că face figura unui *low profile*, personaj politic fără prea mare consistenţă, că e un „anonim care a ajuns prim-ministru".

Oportunităţi: să-şi menţină poziţia de premier până la finele anului, să încerce o reconciliere (în pofida faptului că relaţia pare ireconciliabilă sau greu conciliabilă!) de poziţii cu Traian Băsescu, să-şi consolideze, până la sfârşitul mandatului, postura de lider în partidul liberal.

Trend: descendent, ca imagine, după tragi-comedia demisiei de anul trecut, deşi panta descendentă a fost ameliorată, pentru o anumită perioadă.

Ameninţări: relaţia pe care o are cu preşedintele, relaţia pe care o are cu oamenii din guvernul său anterior – precum şi cu o anume aripă liberală; în partid, ameninţat de imaginea superioară pe care o are Theodor Stolojan; trecutul afacerii SAFI.

Piaţa electorală căreia i se adresează: intelectuali, oameni cu o anume cultură, nu este foarte permeabil către popor şi „băi de mulţime", femei mature amatoare de bărbaţi *bine&grizonaţi* (nu departe de prestaţia unui, de pildă, Petre Roman).

USP (Unique Selling Proposition): Spilcuit, timorat & timid. Cât priveşte politica, este un scump.

Ciclul de viaţă (prognozat) al produsului: în fruntea Guvernului, până în decembrie 2006; în fruntea partidului, până în 2007.

Produs similar (alt produs asimilabil): Untul PRESIDENT. Se unge pe pâine, la Cotroceni. Are ţinută aristocratică, onctuozitate liberală, patină argintie a părului. Se serveşte rece, la recepţii, supeuri, Palatul Victoria, cu o cancelarie impresionantă. Are clasă. Are un preţ condimentat cu destul piper.

■

Premierul Călin Popescu-Tăriceanu pare a nu mai fi un partener politic viabil pentru preşedintele Traian Băsescu, credeţi că va rezista Tăriceanu până la finele mandatului său, în 2008? Cum vedeţi reconcilierea dintre cei doi?

VOX

Adrian Năstase, PSD

„Nu mă pricep la reconcilieri între prim-miniştri şi preşedinţi, dar în ceea ce priveşte capacitatea dlui Tăriceanu de a rezista până la finele mandatului său, în 2008, cred că totul depinde de ceea ce va face domnia sa în perioada următoare. Eu nu fac parte din zona judecătoriei politice, apar tot felul de sondaje de opinie, comandate de către unii sau de către alţii, dar până la urmă judecata finală aparţine alegătorilor."

Dida Drăgan, PNL

„Categoric! Călin Popescu-Tăriceanu va rezista categoric până în 2008. Repet, categoric! Reconciliere? Va fi şi este o reconciliere amiabilă între domnii Tăriceanu-Băsescu. De fapt, trăim într-o reconciliere continuă. Sunt liberală şi în acelaşi timp îmi iubesc ţara, România, în consecinţă sunt de partea celor care doresc binele ţării şi acestui popor, iar Călin Popescu-Tăriceanu consider că vrea şi luptă pentru binele României."

Mihaela Mihai, artist

„Sună a sentinţă deja afirmaţia: «Tăriceanu pare a nu mai fi un partener politic viabil pentru Băsescu!», ori eu cred că nu ar trebui să punem problema astfel. În relaţia celor doi există nişte jocuri politice, iar jocurile politice se îndreaptă când într-o parte, când în cealaltă. Este vorba, probabil, despre nişte strategii politice pe termen lung, ori eu, un simplu cetăţean, nu am acces la asemenea informaţii, prin urmare nu mă pot pronunţa categoric. Nu pot face pronosticuri. Cred, totuşi, că reconcilierea dintre cei doi se va face cu multă inteligenţă din partea ambelor părţi, dar şi cu foarte multă bună credinţă. Fiecare om se judecă în funcţie de faptele sale, este definit prin faptele sale, iar o reconciliere oricând poate avea loc dacă există bună credinţă."

Mircea Toader, PD

„Dl Tăriceanu poate să reziste fără probleme până în 2008, poate fi schimbat sau poate să-şi dea demisia dacă doreşte dânsul, dar nu este numai voinţa preşedintelui de a schimba premierul. Clasa politică nu poate face previziuni până în 2008. În plus, totul mai depinde şi de integrarea României în Uniunea Europeană şi ceea ce înseamnă această integrare. Una este acceptarea noastră în UE şi altceva este integrarea propriu-zisă. În primul rând, va fi o reconciliere constituţională între cei doi, aşa prevede Constituţia, oricum în Guvern nu sunt dispute, iar un preşedinte nu decide singur demiterea premierului."

Costantin Rudniţchi, redactor-şef *Bilanţ*

„În cazul celor doi cred că este vorba despre o chestiune personală, dar şi o problemă de partid/coaliţie pentru a rezista împreună. Trebuie să vedem cum vor rezista cele două părţi până la sfârşitul anului şi dacă nu cumva vom avea alegeri anticipate, evident dacă lucrurile vor merge bine cu integrarea în UE. Dacă, totuşi, nu vor avea loc alegeri anticipate, cei doi, Băsescu-Tăriceanu, vor rezista până în 2008. Traian Băsescu este un jucător destul de bun, iar Călin Popescu-Tăriceanu un încasator destul de bun. Este o situaţie precum se întâmplă la box, cel care încasează cel mai mult şi rămâne totuşi în picioare acumulează puncte. Sentimentul meu este că premierul deja a adunat puncte prin atitudinea defensivă pe care o are. A început parcă să trezească milă sau cel puţin să dea senzaţia că este un om care vrea să facă treabă, dar, sigur, agăţându-se de funcţie. O temă principală, din zona economică, o reprezintă faptul că premierul a fost legat de anumite medii economice, nu că Băsescu nu ar fi fost şi el, dar în cazul Tăriceanu e mai limpede şi, de aici, problemele dintre cei doi. Dacă nu vom avea totuşi alegeri anticipate, coaliţia va merge mai departe, în mod surprinzător, până în 2008."

Alin Iacob, revista *Piaţa financiară*

„Este greu să dau un prognostic şi să spun dacă va rezista tandemul Tăriceanu – Băsescu, sunt convins că dacă interesele României o vor cere va avea loc o conciliere între cei doi, depinde de interesele de moment. Amintiţi-vă că cei doi au demonstrat în perioada preelectorală că pot fi parteneri. Că, la momentul actual, la televizor lucrurile nu mai sunt atât de roze... Fiecare are atuurile sale. Eu nu sunt partizan al nici unuia dintre ei, mi-e perfect egal dacă României îi merge bine cu Tăriceanu, cu Băsescu sau cu Tăriceanu şi Băsescu la un loc. Bine, timpul va spune care este adevărul, analizele cele mai bune se fac de obicei postum!"

Constantin Petrea, deputat PD

„Cred că Tăriceanu va rezista în funcţia de prim-ministru până în 2008, având în vedere conjunctura politică şi faptul că interesul României este mai presus de orice *dispută personală*. În plus, luând în considerare tendinţele europene, integrarea ţării noastre odată cu 1 ianuarie 2007, asperităţile dintre cei doi se vor estompa, deci reconcilia."

text **Mihail Gălăţanu**
şi **Alice-Claudia Gherman**
foto **Mediafax Foto** şi **Rompres**

Cipru

Vara 2006

Apartamente 2*
de la 199 euro
cu mic dejun

Hotel 3*
de la 411 euro
cu demipensiune

Hotel 4*
de la 555 euro
cu mic dejun

Hotel 5*
de la 635 euro
cu mic dejun

Pachetul include:

- transport avion
  Bucuresti-Larnaca-Bucuresti
- 7 nopti cazare
- transfer aeroport-hotel-aeroport
- ghid vorbitor de limba romana

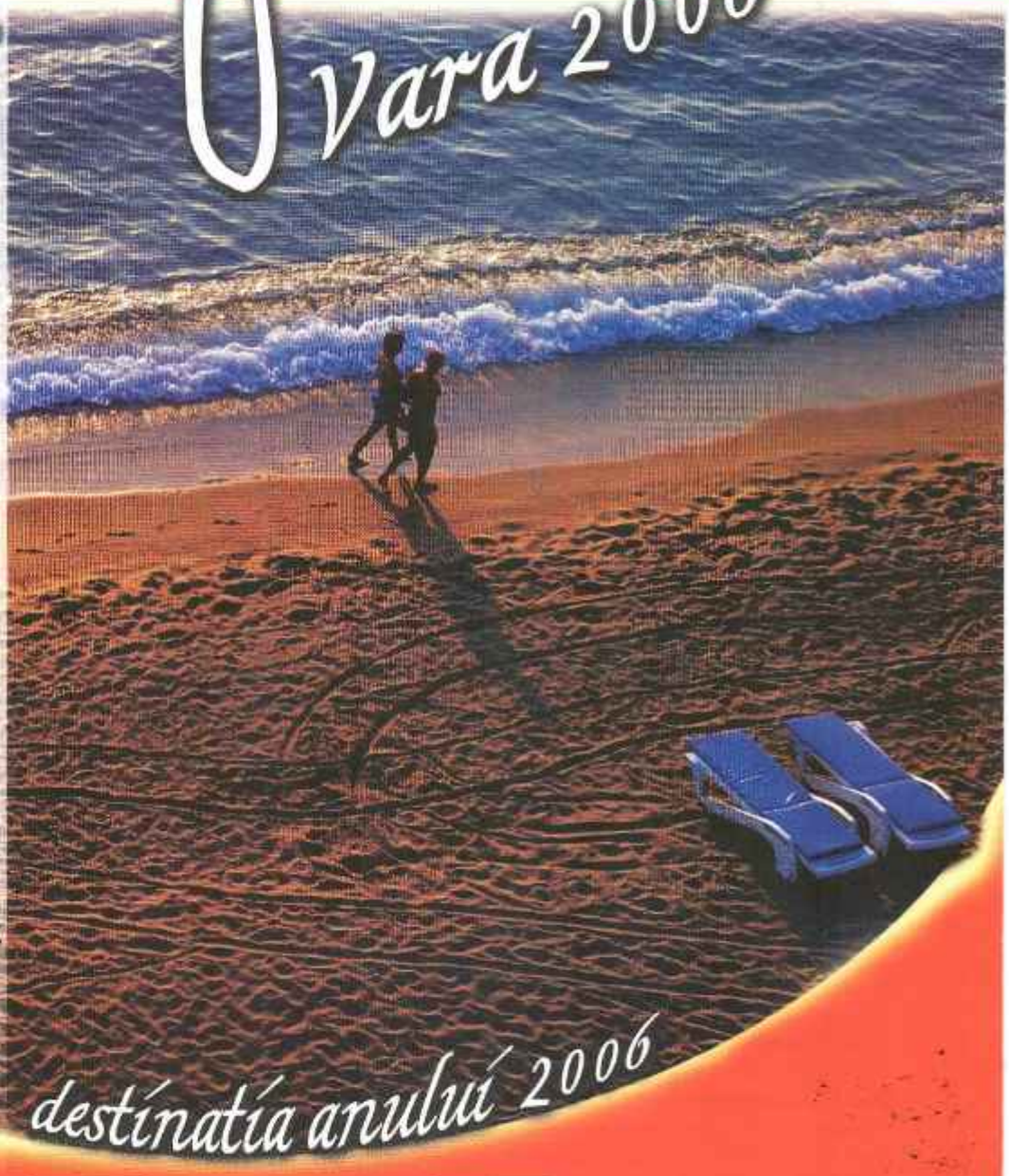

destinatia anului 2006

PrestigeTours
Strada George Enescu nr.31
Bucuresti
Tel: 319 77 94/95/96/97; 312 60 95
Fax: 319 77 93
office@prestigetours.ro
www.prestigetours.ro

ButterflyTourism
Str. Barbu Delavrancea nr.23
sector 1, Bucuresti
Tel: 223 78 03;223 78 86
Fax: 223 03 69
office@butterfly.ro
www.butterfly.ro

Cocktail Holidays
Piata Amzei 7-9, sector 1,Bucuresti,
Tel.: 317 84 55/56/57/58/59;
0723.60.72.92; 0740.08.80.99;
0788.13.52.63, 0722.204.813
e-mail: office@promptservice.ro
www.promptservice.ro

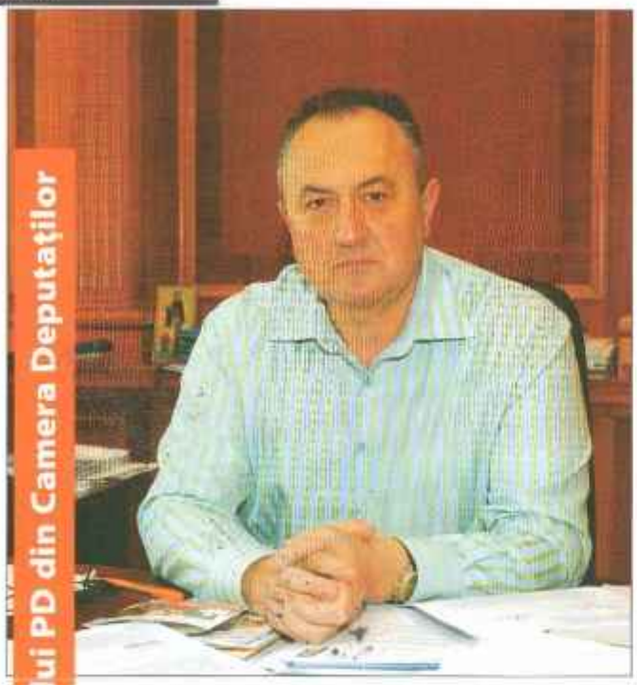

liderul grupului PD din Camera Deputaților

Cristian Rădulescu

„Să nu subestimăm rolul prostiei sau al întâmplării"

Sunteți medic, ce v-a determinat să intrați în politică?

– Unii s-au orientat către politică simțind că momentul este propice și că o astfel de activitate le-ar aduce beneficii. În ceea ce mă privește, am plonjat în politică luat de val. În toamna lui '89 mă aflam la București pentru niște studii de perfecționare pe medicina muncii – eram șef la dispensarul *Întreprinderii de țevi* din Roman. Așa s-a întâmplat că în decembrie mă întorceam de la Spitalul Colentina și am fost luat de valul celor care erau în piața CC-ului. Îmi aduc aminte că Dan Iosif striga la una dintre uși că au nevoie de un doctor, fiindcă erau răniți. Am intrat, dar după scurt timp am ieșit din nou în piață, unde am și rămas. Nu am fost printre ocupanții CC-ului. În tot acest timp, țineam legătura cu colegii mei de la Roman, care ajunseseră în conducerea provizorie a Spitalului Municipal. Ei îmi cereau să mă duc să îi ajut să facă ordine acolo. Pe 3 ianuarie m-am întors la Roman, iar în 6 s-au făcut alegeri pentru CFSN Roman. Am fost ales vicepreședinte. Radu Timofte era președinte, iar unul dintre cei foarte implicați în presa liberă din acele momente era Sorin Ovidiu Vântu, care a scos primul ziar post-decembrist din oraș, *Romanul Liber*. Peste două luni, a început să se pună problema Parlamentului României. Am fost desemnat pe locul întâi la deputați și domnul Timofte pe locul întâi la Senat din partea organizației CFSN Roman care, între timp, se transformase în partid: FSN. Iar pe județ am avut poziția a doua. Așa m-am trezit în Parlament, unde habar nu aveam ce se va întâmpla.

– Să atacăm politica. A trădat PD la Senat votând pentru scăderea TVA la alimentele de bază?

– Oamenii au abordare corectă față de gesturile politicienilor. Pentru ei, nu este permis ca voturile să se dea întâmplător și fiecare vot are o semnificație care nu poate fi decât: loialitate sau trădare. Eu am o vorbă, care din păcate îmi este destul de des validată de realitate: „Să nu subestimăm rolul prostiei sau al întâmplării". Eu nu am înțeles votul respectiv, nu existau angajamente de a vota alături de PC, chiar existaseră discuții ca să se voteze împotrivă. Din punct de vedere al politicii fiscale este o greșeală și o vom corecta la Camera Deputaților.

– Corneliu Turianu a declarat că a avut o discuție cu dv. chiar înainte de a-și depune candidatura la conducerea CNSAS.

– Sunt obligat să am atitudini față de persoane și situații, datorită poziției pe care o am. În cazul domnului Turianu și al lui Dan Lazea, fiind funcții validate de Parlament și propunerea venind din partea grupului parlamentar, normal că a trebuit să am o discuție înainte de a avansa candidatura domnului Turianu ca membru CNSAS. I-am dat telefon ca să îmi trimită CV-ul. Și sigur că am discutat și cu Dan Lazea.

– S-a discutat mult despre votul lui Lazea...

– A fost o atitudine pur personală, atât în ceea ce privește votul, cât și renunțarea la poziția pe care o avea acolo. Am discutat cu el atunci când mi-a confirmat că nu mai revine asupra demisiei. Am dat curs demisiei lui și am depus-o la Biroul Permanent al Camerei.

– Mircea Dinescu a declarat că Dan Lazea a demisionat fiind speriat. Nici PD, nici Dan Lazea nu au venit cu nici o lămurire publică. Unde este el acum?

– Este angajat al grupului parlamentar PD. La înlocuirea lui Andrei Pleșu a trebuit să respectăm prevederile vechi ale legii, adică omul să nu fi făcut niciodată politică. Atunci ne-am orientat spre un om tânăr, care să nu ne facă de râs, dar care să nu fi fost nici membru PCR și nici PD. El mai trece prin București să își rezolve problemele, dar am înțeles că a apărut un post de lector la Timișoara și o să fie un concurs. El e tipul intelectualului și faptul că își poate croi o carieră universitară la Timișoara, de unde provine, pentru el a fost extrem de atrăgător.

– Mai există Alianța DA?

– Alianța nu poate fi caracterizată prin altceva decât prin eficiență. Dacă a ajuns să formeze Guvernul, dacă Guvernul acesta conduce țara bine, ciacă legile pe care le adoptă Parlamentul aduc un mai bine populației, dacă după un an și jumătate de la alegeri Alianța are un procent mai mare decât a avut la alegeri, înseamnă că este un succes! Și nu o să înțeleg niciodată accentele distructive pe care unul sau altul le adaugă declarațiilor lor, încercând să saboteze un produs care, de bine, de rău, este de succes și în care lumea, în lipsă de ceva mai bun, își pune în continuare speranța.

– Liderii Alianței, care fac asemenea declarații, nu ignoră de fapt capacitatea PSD de a se replia?

– Un coleg de partid spunea: „Noi am ținut PSD în 1997-2000 în cantonament, au făcut mușchi." Așa, au putut să revină în 2000. PSD e un partid mare, care a creat sistem. Nu mă refer la numărul de membri de partid, mă refer la pârghiile subterane ale puterii, pe care orice partid cu dorință de continuitate și le creează. Și, în momentul de față ei au aceste pârghii. Oamenii văd ce se întâmplă cu lideri ai PSD care au abuzat și de încrederea oamenilor și de pârghiile puterii, dar dedesubtul acestora sistemul continuă să lucreze. Eu cred că mai devreme sau mai târziu sau poate chiar foarte repede PSD va încerca să își revină din rădăcini și să înflorească din nou. Dacă noi nu demonstrăm că suntem singura alternativă și corectă și eficientă pentru populație vom pierde perioada de grație.

– Vor fi anticipate în 2007?

– Anticipatele erau și sunt necesare pentru că alegerile de la sfârșitul lui 2004 nu au putut să decanteze cu forță o anumită variantă. Cumpăna nu s-a aplecat îndeajuns de semnificativ într-o anumită parte și de aceea au loc toate aceste zbateri între putere și opoziție. Rămâne de văzut cum să ajungi la ele. Sunt foarte puțini politicieni pentru care contează mai mult un echilibru sănătos în politica românească și o clasă politică românească sănătoasă. Pentru ei, și într-un fel e firesc să gândească așa, contează mai mult interesul personal. Au muncit o dată să fie aleși, asta îi îndreptățește să creadă că mandatul trebuie dus până la capăt.

– Ar fi un câștig doar în măsura în care se va menține Alianța? Va merge PD singur pe liste?

– Eu cred că nici nu putem să ne gândim la o altă variantă decât ca această alianță să continue și vă dau un argument. Sondajele regionale ne arată că pe regiuni istorice rezultatele încep să se egalizeze. Au fost locuri în care raportul PSD-Alianță a fost de 15 la 1. Pornind de la observațiile astea am făcut o statistică pe comune cadrate din jurul Vasluiului. Oriunde era introdus cablu TV, noi stăteam mai bine! O să ieșim din neinformare, din lipsă de opinie politică și din lipsă de civism și, în momentul acela, PSD nu mai are multe șanse.

– Va trece legea lustrației și va fi aplicată?

– Sunt sigur că va fi votată. În Camera Deputaților consider că va trebui să îi fie tăiate accentele incorect puse în Senat și care compromit de fapt legea. În momentul în care faci legea pe principii morale, dar îi adaugi accente care pot servi unor răfuieli cu persoane, cu Băsescu, cu Stolojan, cu Răzvan Ungureanu, legea este cu totul compromisă. Or, eu țin la acest principiu, țin la legea care va exemplifica acest principiu și, după ce îi vom șterge aceste accente care o compromit și după ce vom vota, legea nu va fi greu ca să și funcționeze.

interviu de **Dana Zarojanu**
foto **Robert Hanciarec**

Ministru-secretar de stat, PNL

Paul Victor Dobre

„România este țara mandatelor lungi"

Ce se învață la o școală de administrație publică din capitala Italiei?

– A fost un curs care s-a organizat în cadrul unui parteneriat cu Ministerul Administrației Publice din România – cum era atunci – și Ministerul de Interne al Italiei, acum și noi avem sub aceeași umbrelă Administrația și Internele, ceea ce este normal. A fost un curs pentru prefecți, un curs intensiv de trei săptămâni, o experiență interesantă, fiindcă am avut ocazia să vizitez o prefectură din Italia și să văd ce face un prefect. Atunci eram prefect și au fost trei serii de prefecți români care au participat la curs. Acum ne apropiem de sistemul francez și de cel italian, bineînțeles fiecare are anumite particularități. De exemplu, în Italia, prefectul este numit printr-un decret al Republicii la propunerea primului-ministru. Sunt particularități istorice dar este vorba despre aceeași rădăcină pentru că prefecții au apărut în Italia cam odată cu cei din Franța, în timpul lui Napoleon.

– Este Partidul Național Liberal vioara a doua în Alianță?

– Nu. Principala responsabilitate în plan politic este a Guvernului, ori primul-ministru e președintele PNL-ului, majoritatea miniștrilor, a prefecților sunt PNL și a secretarilor de stat sunt din PNL. Așadar, din punct de vedere al responsabilităților, PNL-ul are felia cea mai mare. Din perspectiva strict a Alianței, regulile Alianței sunt paritare, începând cu copreședinții la toate nivelurile, nu se pune problema unui numărul unu sau numărul doi.

– Ce efect ar avea crearea polului social?

– Cunosc foarte puține despre acest pol social, e o idee care cred că provine mai mult dintr-o continuă mișcare care vrea să ducă spre crearea a doi poli de putere în România, cum, de altfel, se întâmplă în majoritatea țărilor europene. Amintiți-vă de ceea ce s-a întâmplat în Italia, după o perioadă de existență a unor multe partide pe eșichierul politic. Acolo, fără să fie desființate ca partide, funcționează două grupuri mari, așa-numitul pol al Libertății și Măslinul, care reprezintă două structuri dreapta-stânga, deși ele sunt destul de eterogene. Vă dau un exemplu, Romano Prodi este liberal, dar în această coaliție pe care o are sunt și comuniștii vechi! Cred că e o idee ce ține și de resorturi personale dar și de o anumită construcție politică. Resorturi personale, pe de o parte, dorința revenirii în prim-plan a domnului Roman sau domnul Iliescu revendică poziția pe care a avut-o, iar pe de altă parte, cred că stânga românească are o problemă. Uitați-vă la sondaje, noi am avut 31-32% în alegerile parlamentare și avem constant peste 45% în sondaje, PSD-ul a avut vreo 34% în alegeri și este acum constant la 20%. Undeva nu funcționează niște lucruri. PSD nu prea mai este apropiat de electoratul său, cred că domnul Iliescu era un președinte mai apropiat de electoratul său decât dl Geoană. Acesta din urmă e mult mai departe de votanții obișnuiți ai PSD-ului.

– Este mai dificilă misiunea unui ministru-secretar de stat la Ministerul de Interne sau mai degrabă cea de ministru al Relației cu Parlamentul?

– Cred că ceea ce fac la Ministerul de Interne este 90% administrație și 10% politică, dincolo cred eu că este o activitatate politică în proporție de 90% și 10% administrație. Aici ai dificultatea administrării. Eu coordonez prefecturile și Inspectoratul General de Urgență, prefecturile se confruntă cu toată problematica economico-socială dintr-un județ. Prefectul e un factor important în administrativul județului, pe de altă parte, de un an și ceva ne-am aflat constant în situații de urgență, ne-am confruntat cu probleme fără precedent pentru România. La relația cu Parlamentul te confrunți cu o zonă la fel de dificilă – lumea politică. Eu am avut toate „tricourile", am fost și consilier local și consilier județean și prefect și vicepreședinte de județ, am fost deputat, acum sunt secretar de stat. În Parlament se face politica la absolut! Parlamentul este o instituție absolut politică, are toată reprezentarea opțiunilor electorale la un moment dat și acolo sunt și jocuri politice fără discuție.

– Este distrusă definitiv ideea fuziunii PNL-PD?

– Din punct de vedere al deciziei politice de atunci, acela de a crea Alianța, a fost o reușită, am câștigat alegerile. Suntem în Parlament, am câștigat prezidențialele și datorită personalității candidatului, dar și datorită forței celor două partide și acest lucru ne-a permis să conducem țara, ceea ce orice forță politică își propune într-un parteneriat. Protocolul Alianței a fost și este un document foarte bun care permite funcționarea. Din păcate, uneori, conducerea Alianței nu a fost foarte exigentă și cu unii și cu alții. Pentru că, dacă ai un protocol și o construcție care se respectă, totul e OK. Cine nu respectă se iau măsuri, care sunt cuprinse și ele în Protocolul Alianței. Problema unei fuziuni e mult mai complicată. În primul rând, cred că problemele nu țin neapărat de denumire sau apartenență și nici de doctrină pentru că PD-ul din totdeauna a fost un partid mai apropiat dreptei. PD-ul este un partid, cel puțin aceasta e percepția mea, în care există o disciplină mai mare, decizia se ia de sus, se respectă, au alt mod de funcționare. PNL-ul a fost întotdeauna un partid de dezbateri, de idei. PNL-ul în toată istoria lui a fost tumultuos, au plecat aripi, s-au întors. Îmi aduc aminte de momentul în care dl președinte Boca a anunțat acel calendar de fuziune, a fost un răspuns în simfonie, de la oameni care au spus un „nu" hotărât la oameni care au spus „hai, să o facem mâine". Cred că aici e o problemă. Pe de altă parte, fuziunea între două partide e o chestiune destul de complexă. Când e un partid mare și un partid mic, e mai ușor de făcut, când ești în Opoziție și vrei să te întărești, iar e mai ușor de realizat. Între două partide egale, cu un parcurs egal, e mai dificil. Cred că, cel puțin în momentul de față, având un obiectiv politic pe care ni l-am asumat și pentru care am fost recompensați cu votul popular și acum guvernăm țara, cred că trebuie consolidată funcționarea Alianței de o manieră în care să ne ducem programul până la capăt.

– Există conciliere între aripa Tăriceanu și aripa în care se află Mona Muscă și alți colegi de partid?

– Sincer, și i-am spus-o și dnei Mona Muscă, eu cred că a făcut o greșeală când s-a retras, pentru că e un om deosebit, era făcută pentru postul de ministru al Culturii și cred că era mai bine să rămână și în conducerea PNL-ului și ministru. Nu cred că este vorba de o fracțiune, nu percep astfel lucrurile. Prin natura activității mele de acum, am cunoscut foarte bine organizațiile noastre, liderii din teritoriu. Sunt de atâția ani în Delegația permanentă, nu cred că e vorba de o fracțiune, cred că e vorba de o atitudine.

– Are șanse Theodor Stolojan până la finele mandatului de patru ani să ocupe funcția de prim-ministru?

– Îl respect pe dl Stolojan, a venit în fruntea partidului într-un moment critic, a muncit enorm pentru PNL și a impus o rigoare cu care noi nu eram obișnuiți, pentru că ceea ce se numea pe vremuri *munca organizatorică de partid* până la urmă este necesară (*râde!*). Trebuie să funcționeze structurile partidului, să ai totdeauna un program, un plan, o serie de acțiuni, pentru că dezbaterea asta ultraliberală nu e suficientă pentru ca un partid să funcționeze. Mi-a părut rău atunci când s-a retras. Stolojan este și va fi un om care totdeauna va fi respectat în PNL, dar o astfel de decizie ar fi numai o decizie a PNL-ului și cred că dacă această coaliție va funcționa până în 2008, iar dacă primul-ministru este din PNL, decizia PNL-ului va fi de sprijinire până la capăt a dlui Tăriceanu.

text **Mihail Gălățanu, Alice-Claudia Gherman**

foto **Robert Hanciarec**

Cum e să fii în pielea lui Dalai Lama

Istorie, legendă și magie tibetană

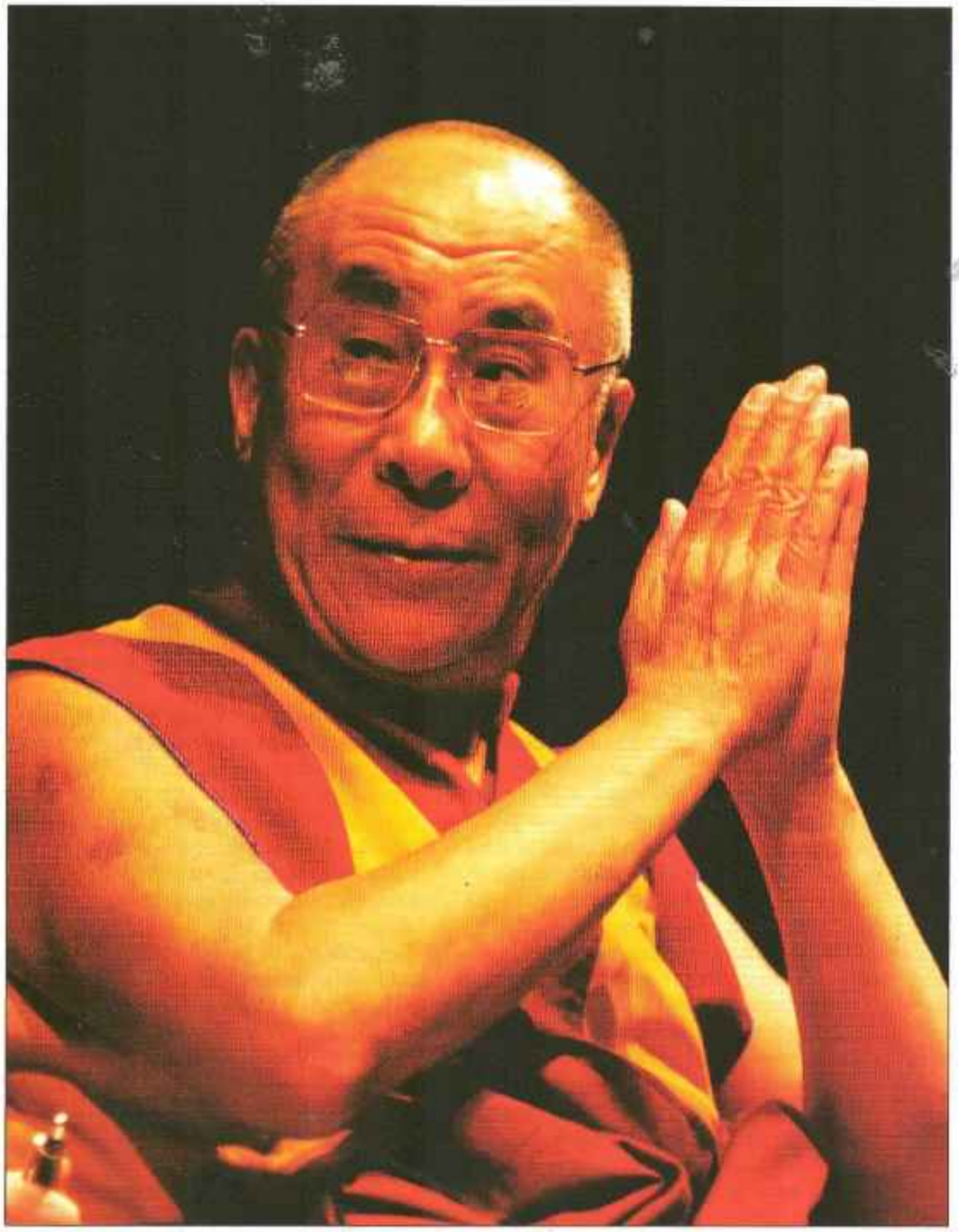

Întemeietor al conceptului de Responsabilitate Universală, susținător fervent al unuia dintre principiile de bază ale *Bhagavad Gita*, cea mai veche scriptură vedică, cel de *Ahimsa* – Non-Violență –, ambasador mondial al budismului tibetan și, firește, câștigător în 1989 al Premiului Nobel pentru Pace, în jurul Preasfinției Sale plutesc lumini și mistere care îi fascinează atât pe adoratorii lui Shakyamuni, cât și pe cei deschiși în general spre orizontul cunoașterii și armoniei spirituale.

Felul însuși în care destinul a complotat pentru a-l transforma pe micul Lhamo Thondup, născut pe 6 iulie 1935 în satul Taktser din nord-estul Tibetului, în Jamphel, Ngawang Lobsang Yeshe, Tenzin Gyatso Dalai Lama este demn de o poveste de la Școala de magii și vrăjitorii a lui J.K. Rowling, iar drumul de la casa modestă din Taktser, Provincia Amdo, la fastuosul Palat Potala din Lhasa nu este nicidecum mai prejos de călătoria băiatului ultimul răcnet către Castelul Hogwarts. Și totuși *karma* lui Tenzin Gyatso este unică și dincolo de o imaginație comună.

Așa cum *Sharia* – legea divină a lui Allah – este canonul după care se desfășoară viața în multe țări arabe, așa reprezenta budismul ordinea supremă în vastul Tărâm al Zăpezilor (Tibetul), înainte ca acest stat să fie invadat de către chinezi. Cu numai 6 milioane de locuitori, țara de pe acoperișul lumii era o teocrație, șef politic și religios absolut fiind un călugăr: Dalai Lama. Introdus din India, de unde i-a rămas influența subtilă a *Bhagavad Gitei* vedice, budismul tibetan își are totuși caracteristicile sale unice. Ca toți hindușii și budiștii, tibetanii cred în reîncarnare, cu diferența că aceștia din urmă știu cu precizie cândse produce și cine anume moștenește spiritul defunctului.

În 1933 se stingea din viață al XIII-lea Dalai Lama, Thupten Gyatso. Guvernul

compus în marea majoritate din călugări ştia cu siguranţă că noua reîncarnare a conducătorului suprem se va naşte după doi ani – în 1935. Regentul, el însuşi un Lama superior, a avut o viziune. A privit în lacul sacru, Lhamoi Lhatso (în sudul Tibetului) unde a văzut cu claritate literele *Ah*, *Ka* şi *Ma* reflectându-se în apă. Imediat apoi a apărut imaginea unei mănăstiri cu trei etaje şi acoperiş turcoaz-auriu. I-a succedat viziunea unei case micuţe cu un jgheab ciudat. Regentul era sigur că litera tibetană *Ah* se referea la Amdo, provincia din nord-est. Grupul de oameni însărcinat de guvern cu căutarea noului Dalai Lama s-a îndreptat într-acolo şi, inevitabil, au ajuns la renumita mănăstire Kumbum, care – firesc – arăta întocmai ca în oglinda lacului şi la care se referea litera *Ka*. Delegaţia a căutat apoi casa din apropiere cu jgheabul aparte. Au descoperit-o în satul Taktser. Aici au găsit o familie numeroasă, printre alţii cu un copil de nici trei ani. S-au jucat cu el şi i-au arătat diverse obiecte, dintre care unele aparţinuseră celui de-al XIII-lea Dalai Lama. Copilul le-a ales cu exactitate pe acestea din urmă şi le-a înşfăcat strigând: „Este al meu!" Delegaţii au revenit la acea casă de ţară câteva zile de-a rândul până când să se asigure că micuţul era – întocmai ca toţi predecesorii săi – nici mai mult nici mai puţin decât manifestarea lui Avalokiteshvara, sau Chenrezig, Bodhisattva Compasiunii, deţinătorul Lotusului Alb. Misionarii sacri odată convinşi au trimis o depeşă la Lhasa, iar Regentul a ordonat încoronarea imediată – la o mănăstire din Amdo – a copilului ca Dalai Lama. Guvernatorul provinciei, *Ma* Bufeng, a refuzat iniţial amânarea micului său supus către capitala sfântă, dar, după ce a primit o sumă considerabilă, a încuviinţat-o. De-abia în 1939, Tenzin Gyatso porneşte către Lhasa. El este condus într-un palanchin prin „cele mai îndepărtate şi splendide ţinuturi din lume. (...) În marea majoritate era doar un spaţiu pustiu, arid, doar cu vânturi aspre care răscoleau praful şi furtuni cu grindină, nemiloase, amintind de forţele vii ale Naturii".(T.Z.) Nu existau trenuri în vechiul Tibet şi nici maşini. Călătoria a durat trei luni, la capătul cărora copilul de numai patru ani şi-a făcut intrarea oficială în Lhasa în cadrul unei ceremonii pline de fast în care mii de oameni veniseră să i se închine.

Dalai Lama urma să devină şeful politic al ţării de-abia la vârsta majoratului, iar, până atunci, afacerile statului au rămas în grija Regentului, Reting Rinpoche, care era şi tutorele principal al Divinităţii Sale. Tenzin Gyatso îşi petrecea între timp copilăria atât la marele palat Potala, cât şi la Palatul de Vară Norbulingka, acesta din urmă fiind – se pare – preferat. La Potala, conform relatărilor sale, avea un dormitor la etajul al şaptelea, rece şi prost iluminat, în care totul fusese lăsat întocmai ca pe vremea celui de-al V-lea Dalai Lama, Lobsang Gyatso (decedat în 1682). Nimic nu se schimbase, decât mâncarea din boluri oferită de servitori lui Buddha sau, mai bine zis, şoarecilor care invadaseră camera. „Uneori veneau la mine în patul înconjurat de draperii lungi, roşii. Se urcau pe acestea, urinând de sus". Preasfinţia Sa a învăţat din fragedă copilărie să îndrăgească aceste creaturi. Budismul se opune uciderii oricărei fiinţe vii. Conform declaraţiilor sale, Tenzin Gyatso iubeşte toate animalele, inclusiv insectele.

Mica manifestare a lui Avalokiteshvara era departe de a-şi petrece totuşi prea mult timp jucându-se. El era pus să studieze cu cea mai mare meticulozitate cinci subiecte principale: logica; arta şi cultura tibetană; sanscrita; medicina; filozofia budistă. Cea din urmă era cea mai importantă, divizată fiind în categorii stricte: *Prajnaparamita* (Perfecţiunea Înţelepciunii), *Madhyamika* (filozofia Căii de Mijloc), *Vinaya* (canoanele disciplinei monastice), *Abidharma* (metafizica) şi *Pramana* (logica şi epistemologia). Erau alte cinci subiecte secundare: poezia; muzica şi drama; astrologia; metrica şi stilul; sinonimia. „Imagine!" Cum să nu fie înclinat spre o guvernare paşnică şi în armonie un viitor conducător pregătit în felul acesta?

Bine, tânărul Dalai Lama se mai şi juca. Favoritele sale erau trenuleţele electrice, proiectoarele de filme şi cele trei maşini – pe bune – ale celui de-al XIII-lea. Erau în jur de zece europeni care trăiau la Lhasa în acea perioadă, iar companionul preferat al lui Tenzin Gyatso era austriacul Heinrich Harrer, de la care învăţa multe lucruri despre Occident – vezi *7 ani în Tibet*.

Oricum, terestrul Chenrezig a trăit fără griji deosebite până în 1949 când Armata Roşie a început invadarea Tibetului. Concetăţenii săi, cuprinşi de teamă, dar, în acelaşi timp, punându-şi toate speranţele în Divin, au cerut să i se dea lui Dalai Lama puterea deplină – cu doi ani mai devreme. Guvernul a hotărât pentru aceasta consultarea renumitului oracol Dorje Drakden. În cadrul unei ceremonii spectaculoase, mediumul în comuniune cu oracolul i-a întins Maiestăţii Sale o *kata* – eşarfă albă tibetană folosită ca ofrandă în semn de respect şi prietenie – şi a rostit cuvintele *Thula bap, Vremea Lui a venit.*

Pe 17 noiembrie 1950, la vârsta de 15 ani, într-o altă ceremonie desprinsă parcă din poveşti, Dalai Lama a fost întronat ca Şef Suprem al Statului şi s-a trezit astfel conducătorul absolut al unei ţări aflată în pragul războiului cu o mare putere.

Tibetul nu făcea parte din ONU. Dalai

Lama şi miniştrii săi au cerut în van sprijinul Statelor Unite, Marii Britanii, Nepalului şi Indiei. În faţa pericolului iminent, Tenzin Gyatso, purtând pecetea statului, dar lăsându-şi în Lhasa primul-ministru, s-a refugiat în sud, la Dromo, în apropiere de graniţa cu India.

Chinezii îşi dau însă seama că, fără acordul lui Dalai Lama, cu influenţa sa atât de mare în rândul tibetanilor, nu vor putea să guverneze cu succes Ţărâmul Zăpezilor. O delegaţie condusă de generalul Chiang Chin-wu soseşte la Dromo şi îl curtează pe Preasfinţia Sa vorbindu-i de avantajele comunismului, de şansele de dezvoltare economică pe care le oferă Tibetului „patria mamă" şi îi solicită să se întoarcă la Lhasa şi să semneze Acordul în 17 puncte care stipula anexarea Tibetului Chinei, dar îi garanta anumite drepturi de autonomie. Ceea ce Dalai Lama face în 1951. Regretă însă la scurt timp când vede oraşul sfânt invadat de trei mii de trupe ale Armatei a 18-a Chineze. Roşul steagului îl nelinişteşte – culoarea simbolizează pericolul. Totuşi, întotdeauna în spiritul armoniei, el încearcă să conlucreze cu chinezii şi acceptă chiar invitaţia preşedintelui Mao de a vizita China comunistă în 1954. În mod straniu, la început, Dalai Lama este plăcut impresionat de Mao care arborează întotdeauna „un aer de demnitate şi siguranţă" şi surprinde prin „distincţia manierelor". Călugărul budist este chiar pozitiv surprins de progresele economice ale Chinei şi de filozofia marxistă. „Eram convins, după cum sunt şi azi, că era posibil să realizăm o sinteză a doctrinelor budiste şi marxiste pure". Dalai Lama este condus într-o vizită oficială a ţării, după care revine la Beijing, la timp pentru a sărbători *Losar*, Anul Nou Tibetan. El organizează o ceremonie în cinstea acestuia, la care performează gestul ritual de a arunca *tsampa* – aliment de bază din orz, folosit în ţara sa în loc de pâine sau orez – în aer. Îi explică lui Mao că acesta este un obol simbolic. Preşedintele ia şi el *tsampa* şi o aruncă pe jos. Dalai Lama se îndoieşte atunci de posibilitatea unei fraternităţi între cele două popoare. Mai mult, cu ocazia ultimei lor întâlniri, Mao îi declară că „religia este otravă". „La aceasta am simţit o

„Încerc să-mi trăiesc viaţa urmărind ceea ce eu numesc idealul *Bodhisattva*. În conformitate cu gândirea budistă, un *Bodhisattva* este o persoană aflată pe calea spre atingerea stadiului de Buddha, care se dedică întru totul ajutorării tuturor fiinţelor vii pentru a le uşura suferinţa. Cuvântul *Bodhisattva* poate fi înţeles mai bine prin traducerea separată a lui *Bodhi* şi *sattva*: *Bodhi* înseamnă înţelegerea sau cunoaşterea absolută a realităţii, iar *sattva* desemnează o persoană care este călăuzită de compasiune universală. (...) Aş dori să vă împărtăşesc o scurtă rugăciune care îmi conferă o mare inspiraţie şi determinare: *Atâta timp cât dăinuieşte spaţiul / Şi cât timp există fiinţe umane, / Fie ca să pot săălăşlui şi eu / Pentru a risipi nefericirea lumii.*"

Preasfinţia Sa, Tenzin Gyatso, al XIV-lea Dalai Lama

senzație violentă de arsură în obraji și mi s-a făcut dintr-o dată frică. Deci, am gândit eu", – comentează Dalai Lama – „tu ești totuși distrugătorul *Dharme*", Legea Supremă a Universului.

Întors în Tibet, Tenzin Gyatso întreprinde ulterior, în 1956, o vizită în India, unde îi sugerează primului-ministru Pandit Nehru să susțină Tibetul sau, eventual, să-i ofere azil. Nehru refuză însă îndemnându-l să conlucreze cu chinezii. Cu inima grea, Dalai Lama se întoarce la Lhasa. În 1958 au loc tulburări majore între populația tibetană și armata chineză de ocupație. De data aceasta, a paisprezecea manifestare terestră a lui Chenrezig ia definitiv calea exilului și chiar este întâmpinat de indieni cu brațele deschise. Mii de oameni strigă de-o parte și de alta a drumului de refugiu al Binecuvântatului: *Dalai Lama ki jai!, Dalai Lama zinda-bad!* – Slavă lui Dalai Lama! Trăiască Dalai Lama!

Nehru, care aflase de curând despre problemele grave din Tibet, cuprins poate de remușcări, îl întâmpină de data aceasta cu toată mărinimia. Cifrele sinistre de puțin mai târziu au grăit de la sine: între martie 1959 și septembrie 1960 au fost uciși 87.000 de tibetani. Imediat lui Dalai Lama i-au urmat 20.000 de refugiați, instalați de guvernul indian în diverse așezări.

În 1960, reședința definitivă a lui Tenzin Gyatso și a anturajului său și noul centru al guvernului tibetan, sursă de propagare a unui budism atât de specific, devine Dharmsala, în nordul Indiei, la poalele munților Himalaya, într-un climat mai propice pentru foștii locuitori ai capitalei aflată la cea mai mare altitudine de pe glob – Lhasa: 4.000 de metri. Tibetanii au primit numeroase înlesniri de la guvernul indian și numărul refugiaților a ajuns în curând la 100.000. În scurt timp, cauza tibetană a început să fie privită cu bunăvoință de Occident, personalitatea charismatică a lui Dalai Lama, cât și cultura spirituală a Tărâmului Zăpezilor câpătând interesul și admirația lumii libere. În mod paradoxal, de-abia după ce și-au pierdut libertatea propriei țări, Dalai Lama și Tibetul încep să iasă în lume. Guvernul tibetan în exil, instalat la Swarg Ashram din Dharmsala, a deschis birouri în diferite mari orașe ale globului: primul a fost la Kathmandu (Nepal), urmând New York-ul, Zürich, Tokyo, Londra și Washington. În 1967, Dalai Lama pleacă pentru prima dată din India, către Japonia și Thailanda. În 1973, ajunge în Europa. Primul oraș este Roma, unde-l întâlnește pe Papa Paul al VI-lea cu care discută pe larg despre toleranța comună care trebuie să domine între diferitele religii. L-a întâlnit ulterior și pe Papa Ioan Paul al II-lea despre care comentează că este „un mare conducător spiritual". Dintre catolicii renumiți, a mai întâlnit-o pe Maica Tereza în 1988 la aeroportul din Delhi, India – „Din punctul de vedere budist, ea ar putea fi considerată a fi o Bodhisattva". Dar, când a fost pentru prima dată în Europa, cea mai plăcută trebuie să-i fi fost reîntâlnirea cu Heinrich Harrer. În Statele Unite a ajuns de-abia în 1979, dar, întâmplător, aici avea să-și propage ulterior cel mai mult influența spirituală și politică. Hollywood-ul îl îmbrățișează, mai ales Richard Gere, cofondator al Casei Tibetului în 2005, și Steven Seagal.

Între timp, veștile din Tibet sunt variate. Den Xiao-ping pare la început să aibă o atitudine mai pozitivă decât Mao Tsedung, deși exportul masiv de populație chineză către Tibet continuă, astfel încât cea dintâi este în prezent majoritară. În 1981, Tărâmul Zăpezilor devine accesibil turiștilor, însă numai în grupuri bine organizate, întotdeauna cu ghizii securiști la spate. Chiar și această distracție nu durează decât până în 1988 când, cu ocazia marelui festival *monlam* au loc ciocniri violente între Securitatea și Armata Chineză și nativii tibetani. În 1989 încep demonstrații anti-chineze la Lhasa. Doar la câteva săptămâni urmează evenimentele din Piața Tien An-men.

Dar tocmai anul 1989, cel al schimbărilor majore de pe glob, este – iată – cel în care al XIV-lea Dalai Lama devine în felul său propriu omul cel mai venerat al Planetei. El și nu altul este recipientul Premiului Nobel pentru Pace. Destinul. Roata este un simbol de bază în budism.

În 1990 proaspătul campion mondial își publică autobiografia – *Libertate în exil* – scrisă – deși ne mărturisește că nu stăpânește întocmai subtilitățile acestei limbi – în engleză.

În prezent, Dalai Lama se bucură de o stimă internațională și este recunoscut ca fiind cel mai important lider budist. Este un ecolog convins, susținând transformarea Tibetului într-o zonă a păcii – *Ahimsa* – și a protejării naturii. Zâmbetul său îl acompaniază întotdeauna și pare să cântărească lumea ca într-o balanță, în căutarea continuă a Posibilității Universale. Se autodeclară tolerant, dar condamnă totodată homosexualitatea și avortul. Totuși, cu ocazia unei cuvântări la Seattle în 1993, zâmbetul său se înmoaie și Preasfinția Sa declară: „Atunci nu știu. E greu de spus". Se autoproclamează simplu călugăr, dar, în același timp, Bodhisattva; susține egalitatea între toți oamenii, dar cei care îl critică susțin că a instaurat la Dharmsala, după modelul străvechi din Tibet, o adevărată teocrație. Nu cere pe față independența Tibetului, dar... răbdarea este o disciplină adânc deprinsă în pregătirea sa religioasă, timpul curge, conform chinezescului „Y Zing", iar Roata este, cum nu se poate mai bine, pecetea inevitabilă a budismului.

„În calitate de călugăr budist, consider că noțiunea de *karma* este foarte folositoare în conduita vieții noastre zilnice. Odată ce crezi în conexiunea dintre motivație și efectul său, vei deveni mai vigilent la efectele pe care propriile tale acțiuni le au asupra ta și a celorlalți. Astfel, în ciuda tragediei continue a Tibetului, găsesc că există și mult bine pe Pământ. Ființele umane sunt într-un fel copiii Terrei (...) Mă rog din tot sufletul ca într-o bună zi să pot duce și poporului chinez acest mesaj de grijă față de mediu și față de oamenii din jur (...) Atât știința, cât și învățăturile lui Buddha ne vorbesc despre unitatea fundamentală a tuturor lucrurilor".

text **Claudia Golea**

Realitate chineză

Vulpea păru-și schimbă...

Budism, pace, natură & zâmbete

Crama Neamului
(traditional Romanian cuisine)

Cedar's
(traditional Lebanesse cuisine)

Colosseum
(international cuisine)

Venezia
(traditional Italian cuisine)

PHOENICIA
GRAND HOTEL
★★★★

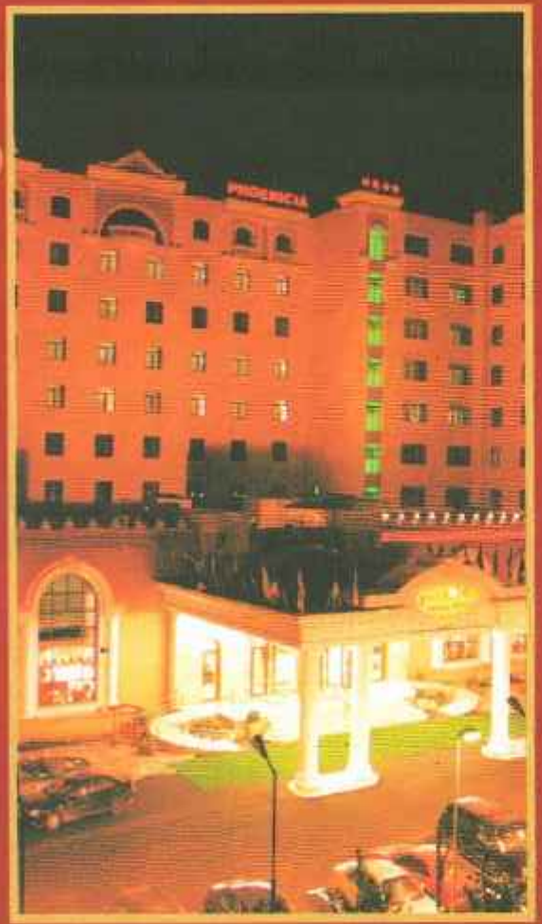

89 €/room

348 Rooms
4 Restaurants
10 Conference Rooms and meetings
with a capacity of 600 places
Piano Bar, Lobby Bar, Spa Center

Services: Internet, Pay Tv, Room Services, Wake-up Call, Minibar, Laundry, National and International Phone Lines, Bell Boy, Messages Delivery

B-dul Alexandru Serbanescu nr. 87, sector 1, Bucuresti, office@phoenicia.ro; reservation@phoenicia.ro; www.phoenicia.ro; Tel./fax: 021/3000.888; 021/3000.885

Dostoievski s-a mutat la margine de București

„Puteți evada oricând. Pe verticală"

În România se află după gratii – fie pentru a-și ispăși diferite pedepse, fie în așteptarea pronunțării definitive a instanțelor – aproape 40.000 de suflete, închise în 40 de penitenciare, dintre care două sunt unități speciale pentru minori și tineri. Dincolo de răceala statistică a acestor cifre, acolo sunt închiși, în celule cu uși metalice, dotate cu încuietori sofisticate, oameni ca noi, cu dramele, trăirile, visele și speranțele lor. Unii au fost pedepsiți, pe bună dreptate, pentru fapte abominabile ori gâinării ordinare, alții sunt închiși în locul adevăraților vinovați – membri ai familiei lor sau buni prieteni – pe care au avut nobleța morală să nu-i divulge ori și-au asumat faptele lor și acum ispășesc pedepsele cuvenite altora și, în sfârșit, există și categoria celor care au nimerit la pușcărie din pură întâmplare, „ca musca-n lapte", pentru că au avut neșansa să se afle la momentul nepotrivit în locul nepotrivit. Dar, *Dura lex, sed lex* și, indiferent dacă au de executat pedepse de 3 luni ori 25 de ani, fiecare dintre cei aflați acum în penitenciar au de dus, în afară de povara crucii propriei pedepse, și stigmatul de persoane indezirabile, de care nu vor scăpa nici măcar după liberare, fiindcă, în nepăsarea și răutatea ei, societatea, în loc să caute să-i integreze cât mai rapid, nu va rata nici un prilej să le reamintească mereu acest lucru: „Pușcăriași... Ați fost pușcăriași..."

Dumnezeu de dincolo de gratii

Revelația

Marea evadare

Hrrrşş-klanck! Întorc capul în aceeași fracțiune de secundă și aproape vizualizez zgomotul sinistru al metalului frecându-se de metal. Un sunet sec, aspru, care, asemenea unei păsări oarbe, se lovește bezmetic de zidurile înalte și zgrunțuroase, își sfâșie carnea de abur în rotocoalele de sârmă ghimpată de deasupra lor, pentru a se topi apoi imediat în văzduhul unei dimineți de o nepământească limpezime. Tresar violent. Mii de ace de gheață îmi străbat șira spinării. Uriașa poartă din spatele meu pare închisă de-o veșnicie. Nu mă pricep, dar îmi dau cu presupusul: e o încuietoare modernă, probabil electromagnetică. Pășesc înainte. În față, al doilea rând de ziduri. La fel de înalte ca primele. Cu aceleași rotocoale de sârmă ghimpată, care închipuie un șarpe urias, fără început și sfârșit, ce stă gata-gata să muște mantia albastru-îngerească a cerului. Asta e! – îmi fulgeră în minte o idee venită instantaneu: Zidul, sârma ghimpată și un petic de cer! Va fi fotografia vieții mele, imaginea asta poate spune mult mai mult decât aș putea eu scrie în zece pagini de revistă – gândesc – în timp ce, cu un gest febril, dau să scot din geantă aparatul. Blândă, dar fermă, mâna părintelui Adrian îmi apasă cumva amical umărul, în timp ce-mi reamintește, cu o umbră de dojană în glas: „Nu aveți aprobare să faceți fotografii afară! Doar în capelă și în biserică..." Dezamăgit, îmi iau geanta pe umăr și-l urmez pe slujitorul altarului. Pătrundem prin cea de-a doua poartă. Hrrrşş-klanck! Parcă și mai sinistru. Întorc iarăși capul. Din reflex. Inima se oprește pentru câteva secunde, apoi o ia la galop. Repede. Tot mai repede. Foarte repede. Respir adânc. Tocmai am ajuns în mijlocul penitenciarului de maximă siguranță București-Rahova. De jur-împrejur, două rânduri de ziduri cât o infinită așteptare, mă despart de lumea liberă. Brusc, deși soarele încălzește cu dărnicie, mi se face frig. Cumplit de frig...

Părintele Adrian Mărginean este inspector general și, în același timp, șeful secției de Asistență Religioasă din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor. Sfinției Sale îi datorez posibilitatea de a fi putut pătrunde în lumea de dincolo de gratii, o lume a suferinței perpetue, a violenței fizice și de limbaj, o lume ostilă, dominată de legi dure, în care supraviețuirea morală și integritatea fizică depind de cât de atent ești în fiecare clipă, de felul în care îți cumpănești gesturile și vorbele. O junglă în care părintele mi-a fost ghid, ajutându-mă să-mi fac meseria și, în același timp, să-i pot înțelege mai bine pe acești semeni ai noștri care, deși aflați în necaz, au descoperit că pentru Dumnezeu nu există nici ziduri suficient de înalte, nici sârmă ghimpată destul de ascuțită, că El se află, deopotrivă, atât afară, cât și alături de ei, în spatele gratiilor. Dar cine poate să-i cunoască mai bine pe acești oameni decât Sfinția Sa, care, în ultimii zece ani, a vizitat, în calitate de inspector general, toate locurile de detenție din țară, a vorbit cu mii de deținuți, iar ca slujitor al altarului oficiază duminică de duminică și în sărbătorile de peste an serviciul divin fie în capela, fie în biserica penitenciarului Rahova? *„Oamenii care ajung la închisoare* – spune părintele Adrian – *știu foarte puține lucruri despre Dumnezeu. De altfel, tocmai de aceea ajung aici, fiindcă au încălcat una sau mai multe dintre cele 10 porunci divine. Iată însă că, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, în momentul de față există, în toate penitenciarele din România, măcar o cameră pentru asistență religioasă, în câteva avem biserici, iar în cele mai multe au fost amenajate capele, dotate cu toate cele de trebuință pentru săvârșirea serviciului divin. Iar la fiecare penitenciar avem angajat câte un preot ortodox, cu excepția penitenciarului de la Miercurea Ciuc, unde preotul este romano-catolic, la fel ca și majoritatea deținuților de acolo..."* Având, deci, create condițiile de bază, deținuți vin la capelă sau biserică și apoi, fiindcă au destul timp – dacă ceva prisosește cu adevărat în închisoare, atunci, cu siguranță, acel ceva este timpul! – vor să afle cât mai multe despre Dumnezeu. Semnificativă în acest sens este întâmplarea pe care Sfinția Sa a trăit-o cu aproape 10 ani în urmă, și care l-a marcat profund: *„La începuturile activității mele am organizat, în prezența unui grup de studente, o activitate la penitenciarul pentru femei de la Târgșor. Dimineața am săvârșit Sfânta Liturghie, iar după-amiază fiecare studentă a stat de vorbă cu câte un grup de deținute. Spre seară, studentele s-au întors în Capitală, iar eu am mai dat o raită prin fiecare celulă. La un moment dat, o deținută mi-a spus: «Părinte, îmi pare bine c-am ajuns aici!» Celelalte tovarășe de celulă au reacționat fie dându-și coate, fie zâmbind ironic, însă această femeie avea ochii în lacrimi și a fost foarte sinceră atunci când mi-a spus: «Părinte, eu aici l-am descoperit pe Dumnezeu, aici am învățat să mă rog, să țin post, să încerc să trăiesc ca un creștin adevărat. Probabil că, dacă eram în libertate, nu l-aș fi cunoscut niciodată...»"*

Pentru că am efectuat documentarea în Postul Paștilor, am avut surpriza să constat că la Rahova există câteva sute de deținuți care au solicitat să li se dea mâncare de post pe tot parcursul celor șapte săptămâni. Administrația Națională a Penitenciarelor, îndeplinindu-le această dorință. Ca orice buni creștini, ei se spovedesc celor doi preoți de aici și aceștia, dacă îi consideră vrednici, îi fac apoi părtași ai Tainei Euharistiei, împărtășindu-i cu trupul și sângele Mântuitorului Hristos. Părintele Adrian constată, cu o umbră de amărăciune în glas: *„Eu, care spovedesc de ani buni și oameni din închisoare, dar și oameni liberi, sunt mereu surprins să constat că mulți dintre cei închiși în*

Îngerul din iadul închisorii

penitenciare postesc și se roagă mai mult decât cei aflați în afara zidurilor. Și poate că nici eu nu ar trebui să mă mir foarte tare, pentru că primul cetățean al Raiului m-a fost un drept, și nici pe departe un model de trăire duhovnicească, ci tâlharul răstignit la dreapta Mântuitorului, care însă s-a pocăit în ultima clipă a vieții sale, și pe care Iisus, aflat și El în agonie, a ținut să-l asigure: «Astăzi vei fi cu Mine în Rai!»" Când ai venit la scaunul spovedaniei – indiferent dacă te afli în închisoare sau în afara ei – te simți apăsat de păcate, iar după mărturisirea către slujitorul altarului – dacă această mărturisire a fost cu adevărat sinceră – fiecare om ar trebui să se simtă ușor ca un fulg. Acești oameni sunt, cu siguranță, mai „umanizați" decât ceilalți, care „nu cred în astfel de prostii". La fel se întâmplă și în cazul deținuților care merg la biserică, se roagă, postesc și se spovedesc – ne-au asigurat oameni care lucrează în penitenciar de foarte mulți ani. Ei spun că acest gen de deținuți sunt cei care nu fac nici un fel de probleme. De altfel, au fost martorii unor cazuri de oameni extrem de înrăiți, pe care nimeni și nimic nu-i putea potoli și care, culmea, deși își înfruntau cu tupeu gardienii, deveneau mieluși în fața preotului. *„Faptul că mulți dintre ei plâng la scaunul spovedaniei este foarte grăitor. Se vede clar că se căiesc cu ardoare și regretă sincer faptele (păcatele) comise. Așa ar trebui să facem toți, inclusiv noi, cei care suntem sau numai ne pretindem a fi oameni liberi. Pentru că spovedania este taina înnoirii omului, iar preotul îi cere fiecăruia să se străduiască, pe viitor, să nu mai greșească. Noi, preoții din penitenciare, îi tratăm pe deținuți ca pe niște oameni care au greșit și, mai mult decât atât, încercăm să le arătăm Calea pe care s-o urmeze în viitor. Restul depinde de fiecare dintre ei. Eu nu pierd nici un prilej ca să le spun: «Voi sunteți închiși aici de zidurile penitenciarului. Altfel spus, sunteți închiși, tot de oameni ca și voi, pe orizontală, însă nu trebuie să uitați nici o clipă că în biserică sunteți, cu toții, oameni liberi. Deasupra nu aveți ziduri. Așadar, pe verticală, spre Dumnezeu, puteți evada oricând. Nu vă oprește nimeni. Aveți voie!»"*

Părintele Paul Mușescu: „În urmă cu aproape zece ani am ales să fiu preot de penitenciar. Vă dați seama că diferența este enormă. Aici lucrezi cu tot felul de oameni. Unii se căiesc pentru faptele lor, alții nu, unii sunt vinovați sută la sută, alții mai puțin... Cert este că e foarte greu să intri într-o relaționare cu ei, cu modul lor de a gândi, și asta mai ales datorită mediului viciat în care trăiesc. Dar – și o spun cu toată convingerea – și satisfacțiile față de viața de parohie sunt, pentru preot, cu mult mai mari. Biserica este mereu plină, corul este extraordinar și, chiar dacă păcatele enoriașilor noștri sunt mult mai grele, căința lor este sinceră și deplină."

Pentru a-i putea cunoaște și înțelege mai bine, am vizitat atât secția de femei, cât și cea de bărbați, și am primit permisiunea să vorbesc cu unii dintre ei, de aceea pot mărturisi cu mâna pe inimă că da, acești condamnați – dincolo de greșelile pe care le-au săvârșit – sunt oameni ca și noi. Iar la penitenciar, deși aflați sub lacăt și pază severă, sunt tratați tot ca niște oameni.

Mariana: „Numele meu este Mariana. Celălalt nici nu mai contează. Afară am fost o persoană respectabilă. Am fost chiar director de firmă dar... am greșit și iată-mă aici de peste trei ani. Chiar dacă sunt o femeie de vârsta a doua, am fost întotdeauna un om credincios. Adică vreau să spun că nu aici, în pușcărie, am devenit credincioasă, ci așa am fost dintotdeauna. De mic copil am postit și am fost crescută în respect față de credință. Așa am procedat și eu cu copiii mei. Cât era de frumos când mergeam cu toții, duminica, la Sfânta Biserică... Cu atât mai mare a fost pentru mine șocul când am ajuns aici și m-am trezit, deodată, extrem de singură... Sigur, am fost și sunt conștientă de faptul că sunt om și, implicit, supusă greșelii. E firesc să plătesc. Acum nici nu mai are vreo importanță dacă plătesc pentru greșeala mea, a altora, ori poate pur și simplu ispășesc vreun păcat. Al meu sau al cuiva drag mie. Oricum, prin această pedeapsă m-am apropiat și mai mult de Dumnezeu, ceea ce este un mare câștig atât pentru mine, cât și pentru familia mea... Familia mea care mă iubește și mă vizitează în fiecare lună... Familia mea la care țin atât de mult... *(privirea i se scaldă în roua unei lacrimi)*... Numai că, vedeți dumneavoastră, ei au voie să mă viziteze o dată pe lună, o oră, maximum două, apoi pleacă, iar eu rămân aici, așteptând, așteptând, așteptând... Faptul că vin zilnic la capelă m-a ajutat să-mi găsesc un refugiu, să-mi mențin echilibrul psihic. Aici mă rog, uit de tot și de toate problemele, mă liniștesc și mă întâlnesc cu El. Și tot Lui mă rog să-mi dea putere să pot merge mai departe, fiindcă peste câteva săptămâni voi fi din nou liberă."

Ana Pădurean: „Sunt aici de peste cinci ani. Peste șase și-un pic voi fi din nou liberă. Dar, până atunci, mai este încă foarte mult timp. În care mă tot gândesc la faptul că am săvârșit un omor și plătesc foarte scump acea clipă de rătăcire, deși, vă jur, nu am vrut decât să-mi apăr viața. O viață pe care soțul meu voia să mi-o ia. Am făcut prostia să dau cu cuțitul. Orbește. O singură dată. Dar, am nimerit o zonă vitală și s-a întâmplat nenorocirea... Nu ne mai înțelegeam deloc. Eu cu soțul, soțul cu copiii, eu cu copiii și nici măcar eu pe mine însămi... Parcă plutea mereu ceva întunecat deasupra noastră. Până și casa părea cuprinsă de ceva rău, vedeam cu toții tot felul de umbre bizare, soțului meu mereu i se părea că-i fură cineva hainele puse la uscat pe sârme, nu știu cum să vă spun exact, dar cred că era un duh rău. Avea și motive să vină fiindcă pe atunci refuzam să merg la biserică. Nici duminica, nici de sărbători, nici la nunți ori înmormântări eu nu intram niciodată în biserică, găsind tot felul de pretexte: serviciul, oboseala, copiii, obligațiile familiale... A trebuit să ajung la închisoare ca să pot să simt altfel... Venitul la rugăciunile zilnice de la capelă m-a ajutat enorm. Sufletul meu s-a liniștit, nu se mai zbuciumă. Citesc cărți religioase și sunt din ce în ce mai convinsă că Dumnezeu există și pentru mine. Afară nu am simțit niciodată lucrul acesta. Iar până în ziua în care voi ieși de-aici – atunci, cu siguranță, voi fi cu totul alt om! – fac exerciții de libertate la capelă, fiindcă aici chiar mă simt liberă, mă simt ca și când aș fi ajuns deja acasă..."

Alisa Retunskaia: „Sunt o rusoaică de 26 de ani, care a comis o infracțiune pe teritoriul României – e vorba de trafic și consum de droguri – și acum e condamnată să-și ispășească pedeapsa tot în această țară. Ce să vă spun? Sunt om, și ca orice om, și eu am greșit. Mai mult sau mai puțin din vina mea. O întâmplare nefericită a făcut să ajung până la urmă aici, să fiu una dintre multele deținute ale penitenciarului de maximă siguranță București-Rahova. Fiind de naționalitate rusă, mi-a fost mai greu la început să răzbat și să supraviețuiesc în acest mediu alterat, mai ales că nu cunoșteam deloc limba română, deși adevărul este că într-un penitenciar e greu pentru toată lumea, fiindcă la orice pas te lovești de răutate, invidie și ură. Aceste trei atribute sunt la ele

Mariana:
„La capelă, mă întâlnesc mereu cu Dumnezeu..."

Ana Pădurean:
„În capelă mă simt liberă, mă simt ca acasă..."

Alisa Retunskaia:
„Pictând capela închisorii, am simțit că Dumnezeu m-a iertat"

acasă în penitenciar. Au creat un aer jilav și au dat naștere la multe flori de mucegai. Iar mentalitatea generală este îngrozitoare: *«Mai bine cu toții în iad, la fundul cazanului, decât să se bucure o singură persoană de ceva în plus!»* Cam asta am văzut eu în trei ani de detenție, deși am găsit – e drept, cu foarte mare greutate! – și excepții fericite. Am citit undeva că ura față de ceilalți poate fi mai puternică decât iubirea de sine. În pușcărie chiar te convingi de lucrul acesta. Dar, mai bine să vă povestesc despre partea frumoasă a vieții mele. Fiindcă tot aici am descoperit miracolul credinței în Dumnezeu. Faptul că dragostea creștinească poate muta munții din loc. În capela acestui penitenciar am avut șansa să primesc o educație religioasă pe care afară o cam ignoram. M-am împăcat cu Dumnezeu și cu mine însămi. Părintele Mărginean m-a ajutat să privesc lumea dintr-o altă perspectivă și tot prin intermediul său mi-am descoperit darul picturii, pe care l-am primit tot de la Dumnezeu, dar n-am știut că îl am. Pur și simplu aici am început să pictez – lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată – și am rămas surprinsă să descopăr că pot face bine lucrul acesta. Iată, deja aproape am terminat de pictat toată capela. Și chiar mă grăbesc să termin, fiindcă deja am ispășit trei ani și jumătate din pedeapsă și peste câteva săptămâni voi fi din nou liberă. Pictura capelei este fapta mea bună, prin care simt că Dumnezeu m-a iertat. Și ce satisfacție mai mare îmi pot dori decât să știu, când voi fi acolo, departe, în țara mea, că femeile care vin aici să simtă chemarea lui Dumnezeu Îl vor descoperi mai întâi prin intermediul mâinilor mele, care au pictat cu toată dragostea această încăpere în care, prin intermediul rugăciunii, putem sta de vorbă cu Dumnezeu..."

Ca să ajung de la sectorul femei la cel al bărbaților, trebuie să trec printr-o altă poartă metalică, ce se deschide în zidul înalt, deasupra căruia șarpele uriaș al rotocoalelor de sârmă ghimpată stă la pândă, iolănit pe piatra încinsă de soarele amiezii. Hrrrșș-klanck! Sunetul se mai zbate câteva secunde pe scoarța cerebrală, înainte de a se pierde în hăurile memoriei. Sunt sigur că-i voi mai auzi ecoul în nopțile bântuite de insomnii. Acum însă privesc imensa curte interioară ce mi se deschide în fața ochilor. Chiar în mijlocul ei, frumoasă ca o floare de nufăr, se deschide biserica închisorii. În timp ce înaintez spre ea, profitând de faptul că părintele Mărginean a rămas la capelă, scot aparatul de fotografiat și încerc, din mers, o fotografie. Știu că nu am voie, dar o fac pur și simplu dintr-un inexplicabil spirit de frondă. Cine, ce poate să-mi facă? Oricum, sunt deja în pușcărie! Apăs declanșatorul. Vinovat, trag apoi cu coada ochiului spre gardianul care mă însoțește. Mă aștept să-mi confiște aparatul. Tânărul însă mă „citește" imediat și apoi îmi zâmbește cu înțelegere: *„Ați încălcat regulamentul, dar nici noi nu suntem absurzi. La urma urmei ați fotografiat numai biserica."* Arunc aparatul în fundul genții și intru în biserică cu un sentiment nedefinit, în care bucuria se amestecă în proporție perfect egală cu vinovăția de a fi încălcat regulile jocului. Înăuntru găsesc doi deținuți care tocmai terminaseră repetiția la cor. Ambii acceptă să stăm de vorbă și sunt foarte mândri fiindcă au lucrat la lăcașul de închinare încă de pe vremea când acesta abia se construia.

Ioan Jireghescu: „Sunt arestat din anul 1995 și condamnat la 22 de ani de închisoare, pentru infracțiunea de omor. Înainte vreme nu le aveam deloc nici cu credința, nici cu biserica. Rar, foarte rar, intram în Casa Domnului. Și atunci numai la cununii ori la botezuri, așa că pot spune că abia aici am început să aflu că există o cale bună. Pe care a reușit să mă aducă părintele Paul Mușescu, preotul de la această biserică. Evoluția mea spirituală a fost lentă, dar sigură. Întâi am participat la slujbe, apoi m-am înscris în corul bisericesc, iar acum am ajuns să-l și dirijez. Sunt foarte mândru de progresele pe care le-am făcut, mai ales că nu am studii de specialitate, eu lucrând înainte ca fasonator mecanic într-o exploatare minieră. Trebuie însă să recunosc că dacă nu aș fi ajuns aici, în penitenciarul Rahova, dacă nu l-aș fi cunoscut pe părintele Mușescu și, prin dumnealui, lucrarea sfântă a lui Dumnezeu, aș fi ajuns rău de tot în viață. Și asta pentru că eram hotărât să lupt până la capăt pentru o nedreptate lumească ce mi s-a făcut. Pentru că eu mă simțeam și încă mă simt nevinovat. Dar, cu toate acestea, condamnat la 22 de ani pentru o infracțiune pe care nici măcar nu-mi amintesc dacă am comis-o fiindcă eram atât de beat că pur și simplu «mi s-a rupt filmul». Acum, cred eu, am devenit mai înțelept. Ce pot să fac? Dacă asta a fost voia lui Dumnezeu, eu nu am decât să fac asemenea biblicului Iov, care, deși încercat în multe feluri, nu a cârtit niciodată împotriva lui Dumnezeu... Dumneavoastră nici nu vă puteți imagina cât de rău eram când m-au adus aici și câte năzbâtii făceam și câtă bătaie de cap le-am dat tuturor celor din jurul meu. Mă tăiam cu lama, îmi băteam cuie în cap, mă automutilam ori de câte ori aveam prilejul. Venind însă mereu la biserică, m-am schimbat. Am lăsat deoparte dușmănia, răutatea și dorința de răzbunare. Pentru că acesta era visul meu de când m-au adus aici: să supraviețuiesc, să rezist, și când ies afară să mă răzbun crunt pe cei din cauza cărora am ajuns la pușcărie. Visam, zi și noapte, la clipa când îi voi face praf și pulbere. Dar, vedeți dumneavoastră, între timp gândirea mea s-a schimbat radical. Îl las pe Dumnezeu să-i judece și să-i pedepsească pe toți cei care mi-au făcut rău și m-au nedreptățit. Pedeapsa lui va fi mult mai aspră decât ceea ce le-aș fi putut face eu: să iau un topor și să-i hăcuiesc. Numai că aici am înțeles că nu noi singuri trebuie să ne facem dreptate, ci acela care ne-a creat pe noi. Iar El spune să ne iubim unii pe alții, iar noi trebuie să-l ascultăm..."

Dumitru Badea: „Am 31 de ani și o condamnare de 13 ani pentru furt de combustibil. Am executat deja mai bine de cinci ani din pedeapsă. În penitenciar mi-ar fi fost tare greu dacă nu l-aș fi descoperit pe Dumnezeu. Șansa mea a fost că în anul 2002 aici se construia biserica și atunci am cerut să lucrez și eu ca voluntar. Cu ajutorul părintelui Paul am reușit acest lucru, apoi nu m-am mai despărțit de ea până acum, după ce a ajuns mândrețea pe care o vedeți. Nu am de gând să mai stau departe de biserică nici în pușcărie, nici după ce voi fi liber. Venitul la slujbe îmi dă o stare de bine, de liniște, mă ridică parcă deasupra mocirlei, nu-mi dă voie să mă afund în ea. Trebuie să știți că înainte eram un om rău, impulsiv, care nu avea răbdare cu el însuși, darămite cu cei din jurul său. Pare de necrezut, dar credința m-a schimbat radical. Parcă aș fi un alt om. Cu ajutorul lui Dumnezeu voi ajunge și la capătul acestei încercări, fiindcă, vedeți, deja știu că cel mai mare păcat este să-ți pierzi nădejdea, care echivalează cu credința în Dumnezeu... Am uitat să vă spun că și eu cânt în corul bisericii și că grupul care ne ținem pe lângă părintele suntem cei care dăm cele mai puține bătăi de cap lucrătorilor de la penitenciar. Suntem cei care ne vedem de treabă și așteptăm cu nădejde ziua eliberării..."

text și foto **Victor M. Ionescu**

Transformări miraculoase

Eugen Popa, psiholog:
„Răspunsul la întrebarea dacă deținuții au nevoie de asistență religioasă este DA. Dincolo de faptul că nevoia de religiozitate este o nevoie bazală a majorității oamenilor, care, pe parcursul întregii evoluții filogenetice au căutat contactul cu divinitatea, cei aflați în penitenciare prezintă un motiv în plus pentru a căuta și o «evadare» psihologică de sub rigorile penitenciarului. Oricât de bune ar fi condițiile de detenție, libertatea este suprimată în foarte mare măsură și aceasta produce o mare frustrare. Or, deschiderea sufletească spre o practică religioasă compensează această nevoie firească de libertate."

Ioan Jireghescu:
„Am fost, de departe, cel mai rău deținut de aici. Acum dirijez corul bisericii"!

Dumitru Badea:
„Cu ajutorul lui Dumnezeu voi ajunge și la capătul acestei încercări"

Trei ore la pârnaie

Dacă intri la răcoare câteva ore, la ieşire, viaţa-ţi pare mai frumoasă. Închisoarea Rahova pare aproape un cartier al Bucureştilor. Aşa aproape că a şi ajuns. Cincizeci de oameni ne-au aşteptat într-o sală lugubră, garnisită doar cu un podium şi cu o masă de tenis. De aici, dacă stai câţiva ani la „universitate", poţi să ieşi campion mondial la ping-pong. Ceilalţi fac ping-pong cu propriile lor gânduri, între patru pereţi şi şase metri de gard de sârmă ghimpată, până gândurile le sună în creier ca o sută de mingi deodată. Am stat de vorbă cu deţinuţii şi i-am văzut plângând. Ce am mai văzut acolo, aflaţi mai departe.

60% lesby

Raionul suflete, 1.800 de bucăţi

Am intrat în Penitenciarul Rahova, după ce o dubiţă ne-a depus la intrare. Senzaţii tari, din martie 2006! Miza noastră: o întâlnire cu deţinuţii. La intrare, un subofiţer care ne-a somat să depunem mobilele. Am lăsat un mobil de pe care cineva şi-a satisfăcut curiozitatea – sau nevoile de comunicare – trimiţând un s.m.s. Care nu a ajuns la destinaţie, s-a întors – şi aşa ne-am dat seama: am văzut mesajul de retur pe ecranul telefonului. Am intrat prin filtru şi am fost iarăşi întors: aveam un celular defect în geantă, de care uitasem de câteva luni. Filtrul a fost vigilent. Am trecut apoi de punctul de control, după ce am lăsat buletinul la poartă (*lăsaţi orice speranţă, voi ce intraţi!*) şi am înaintat pe o alee, până la una dintre primele clădiri. Deasupra, sârmă ghimpată. Şi aerul unui lagăr, care are renumele puşcăriei celei mai luxoase din România. Aici îşi face/şi-a făcut veacul faimosul luceafăr al huilei, Miron Cozma. Trei ore am stat în Penitenciar. Am intrat dimineaţă, pe la zece, iar pe la unu eram deja afară: a fost locul cel mai trist pe care l-am vizitat vreodată; comparativ cu el, un cimitir emană vitalitate şi dorinţă de a trăi. La Rahova, domneşte o sumbră refulare. Însoţitor ne-a fost Gabriela Livadariu, psiholog al închisorii. Am reuşit să stăm de vorbă, în tihnă, cu vreo cinci deţinuţi. Fiecare şi-a spus povestea lui. Pe unii îi şi cunoşteam dinainte. Fiecare îşi umple timpul cu ce poate. Din toate discuţiile, am pus cap la cap o poveste. Povestea mea. Şi a lor. Rahova mea, povestită de mine însumi. Cum am trecut de sârma ghimpată, pe gard ne aşteptau, căţăraţi ca liliecii, deţinuţii îmbrăcaţi în trening care aşteptau să joace fotbal. Buşeau o minge de ici-colo, lovind-o de perete: aşa, ca să treacă timpul.

În sala în care am intrat, erau gazetele de perete ale închisorii: semn că sunt şi jurnalişti p-aici. Şi unii chiar buni. Apoi, pe pereţi, puteai trece în revistă lucrurile făcute de deţinuţi. Goblenuri. Filigranuri. Am văzut filigranuri făcute din pietricele simple, asemeni celor de râu: e o binecuvântare ca să te laşi, aici, furat de chinezerii – şi să uiţi cum se scurge vremea.

Stând de vorbă cu toată lumea, de-a valma, aşa am aflat că aici, în ocna, 60% dintre femei sunt lesbiene. Procentul mi s-a părut neverosimil. Rămân aşa şi după ce părăsesc închisoarea? – am întrebat. Nu, unele îşi revin – ăsta a fost răspunsul. Bărbaţii sunt mult mai discreţi, dar femeile sunt zgomotoase, pasionale, îşi afişează amorul. Dacă se însoţesc cu câte una, vor să ştie toată suflarea. Şi despărţirile sunt la fel: pasionale. În dormitor, sunt cam câte cincisprezece femei. Când un *cuplu* o pune de un amor în doi/de fapt, *în două*, dormitorul le izolează, aproape automat. Sunt lăsate să îşi facă mendrele – şi au dreptul chiar de a căpăta o celulă separată. Era să zic o garsonieră. În garsonieră, ele îşi consumă nestingherite porţia de dragoste/senzualitate. Partea tare, *mascula*, cea care devine mascul, îşi ia rosturile în serios: se duce să facă rostu' de ţigări, de băutură, de potol mai select pentru *cuplu*. Se *masculinizează*. Începe să folosească sprayuri masculine, începe să se poarte ca *durul*.

Dar, am uitat să zic, sprayurile s-au interzis. Unul dintre deţinuţi s-a îmbătat cumplit bând sprayul de care făcuse rostul. De atunci, sunt permise doar deodorantele solide. Să mănânci pileală e, probabil, mai greu. Deţinuţii au protestat împotriva măsurii, dar conducerea a rămas, deocamdată, pe poziţii.

Două „bune". Trei de *Viceroy* contra două de *Kent*

Box-office pe oamenii politici care vor intra la pârnaie

Capacitatea ocupată, actualmente, la Rahova, e de 1.800 de suflete. „300 de bucăți sunt femei. Minorii sunt în jur de 50" – după cum ne-a declarat Gabriela Livadariu. Secția de minori e separată de cea de femei, care, la rândul ei, e separată de cea de bărbați. Culmea e că procentul de homosexualitate la bărbați e mai mic. Cel puțin, cel știut. Pentru că ei au un comportament diferit de cel al femeilor. Când se cuplează câte doi, ei se ascund. Și-o pun unde și cum știu ei, dar lumea nu află. Sau nu prea află. Nu au dreptul la o cameră separată, unde să-și întrețină flacăra menajului. De unde se poate deduce că e mai bine să fii femeie, la Rahova. Bărbații își mai trec timpul făcând jocuri infantile: puzzle, lego etc. Cele mai reușite sunt duse la expoziție. Fac rostul și de pilelă, dar mai greu. Aici trebuie să cotizeze la gardieni. Luxul cel mai mare, dar, ce zic eu, luxul exorbitant, e să ai un mobil. Să îl posezi. Să îl împrumuți. Să poți vorbi pe șest, cu rudele. Deținuții vorbesc, în special, sâmbăta și duminica, atunci când paza se mai îndulcește, se ascund undeva, prin bude, iar altul ține de șase. Vorbesc cu soția, fiica, mama, ginerele, pe rând. Sau împrumută, contra cost, telefonul.

Cea mai marfă, la răcoare – în afară de mobile – e cafeaua. Și droguri, da' alea-s mai rare, căci, mă rog, cum să faci rostu' de ele? Aici e un trafic înnebunitor. De toate lucrurile se face rostu'. **A face rostu'** de ceva – ăsta e verbul locului. *O foaie* înseamnă, în argou, o țigară – sau un pachet. *Două bune* = două pachete de *Viceroy*. Trei pachete de *Viceroy* fac două de *Kent*. Și potolul e la mare preț. Când am intrat, mirosea a mâncare de cazan, gata să îți întoarcă mațele pe dos. La mare căutare-s fructele.

Deținuții sunt cei mai bine informați oameni din România. Și informația-i marfă. Se trafichează la greu. Toată ziulica, ăia de la Rahova-s cu ochii pe teveu. Pe oamenii politici. Pe Parlament. Prima impresie când privești un grup de la Rahova e de negritudine. Apare un punct negru, o eclipsă – ori ai senzația că ți se face negru înaintea ochilor. Se întunecă din cauza „bruneților". Mai bine de jumătate, poate două treimi dintre cei care ajung la mititica sunt bronzați de mama natură. N-au ce face: ce altă șansă ai, dacă te-ai născut în Ferentari, în ghetouri?

Discută până li se împleticesc limbile, ce altceva să facă?! Pun pariuri. E un *box-office*. Cele mai tari pariuri sunt pe cei care urmează să intre la mititica. În cărți, la mare cotă, era Ovidiu Tender. Băieții de la Rahova îl văd deja „bun de tipar". Pă cine mai văd ei? Pă Adrian Năstase, se discută aprins despre asta. Dar cine e pe primul loc în topuri? Cum, nu știți? Nici nu vă închipuiți? Chiar nu vă trece prin cap? Ce ziceți de Băsescu? Ăsta e numărul unu. Până la urmă, tot nimerește el după gratii. Ăsta e filingu' lor – și e *pă bune*. Lista e mai lungă: nu îl ocolea pe Marian Iancu, nici pe Micky Șpagă.

Am întrebat pe psihologul închisorii, Gabriela Livadariu, dacă sunt unii închiși pe nedrept. Cum să nu, mi-a răspuns, surprinzător, ea. Sunt cei care iau fapta asupra lor. Mai cu seamă femeile. Mai cu seamă părinții. Mai cu seamă în cazul traficului de droguri. Dacă se găsesc drogurile în casă, apare o dilemă: cine se predă? Păi, cine nu are cazier. Se duce femeia la pârnaie în locul bărbatului, dacă bărbatul e recidivist – și a ieșit grațiat. Dacă s-ar întoarce în pușcărie, i s-ar cumula pedeapsa – și atunci ar face și din urmă. Sau intră mame – ori tați – în locul copilului care trafichează droguri. Ăștia se lasă de bunăvoie, ca să își salveze odraslele. Am întrebat și care sunt tipurile de infracțiuni pentru care intră la bulău. Cele mai întâlnite sunt: trafic de droguri, evaziune fiscală, delapidare, înșelăciune etc. Am văzut cazul unei femei din Sibiu, Mariana, care mai are de ispășit vreo cinci ani pentru delapidare – și care își plânge, în versuri simple, cioplite, parcă, în carne vie, cu o toporișcă boantă, pruncii aflați departe, singuri – și care o așteaptă, la geamul dinspre stradă.

Când am ieșit, cineva mi-a strigat de-afară: – Gata, bă, te-ai eliberat, e, cum e?

Nu știu, chiar nu știu cum e. Chiar n-am de unde să știu, i-am răspuns. În gând.

text **Mihail Gălățanu**
foto **Dan Mircea Ciparu**
și **Octavian Tibăr**

DUMITRU, deținut: ***„Ce tristă-i viața/ când te trezești dimineața/ într-o celulă murdară/ și alții te păzesc d-afară."***

MARIANA, deținută: ***„O primăvară mă găsește-aici/Unde nici n-am visat vreodată/ de ghiocei departe,/ de urzici/ și de zambila dulce-parfumată."***

Numai 400 de cărți de omorât timpul

Biblioteca penitenciarului nu are decât 400 de volume. Și acelea dintr-o epocă revolută. Sunt cărți din lotul proletcult, cu brigadieri și polițiști-uri de doi bani, cu parfum de *Editura Militară* de pe vremuri. Deținuții ne-au rugat să le donăm cărți. Ceea ce am și făcut – și avem de gând să facem și pe mai departe. Fiindcă vizita a fost la inițiativa Uniunii Scriitorilor (cel care m-a invitat este și autorul pozelor, Dan Mircea Ciparu), intenția se va transforma, probabil, cât de curând, și într-o colectă de carte. Primăvara a venit și pentru ei, dar, de data asta, numai primăvara poeților, a scriitorilor – și a cărților. Cărțile-s marfă, zic unii: cu ele uiți de tot. Până când o să vină primăvara libertății – mai durează.

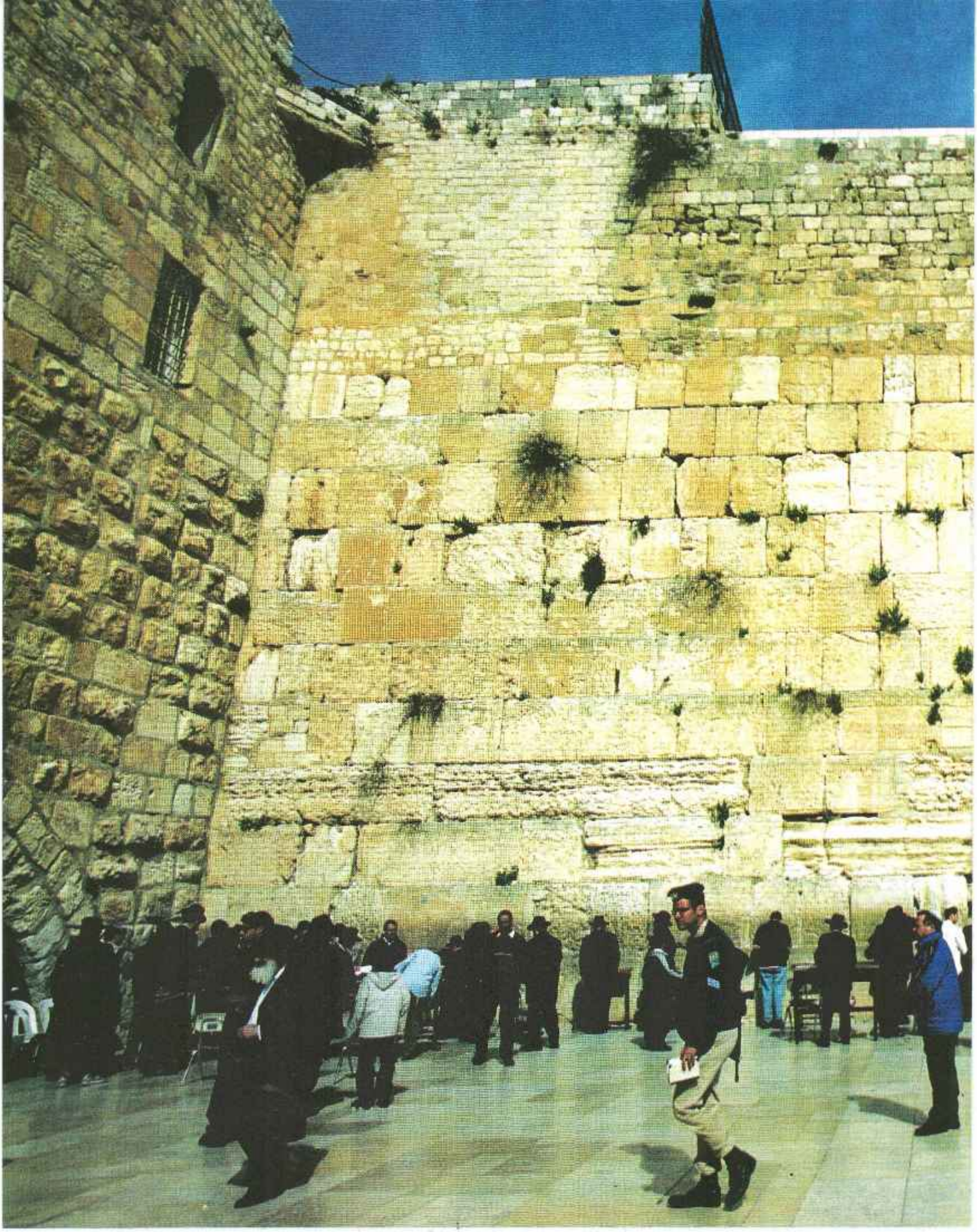

Pesah și dulce și amar

***Și vei spune!* În esență, cam asta înseamnă Paștele evreiesc, *Pesah*. În centrul căruia se află *Hagada*. *Vehigadeta*, în ebraică, *și vei spune!* O culegere de pasaje din *Tora* și din scrierile rabinilor, care povestește despre minunile și evenimentele asociate cu sărbătoarea. Și stabilește ordinea strictă a ritualului de *Pesah*. Ce se face, ce se spune, cum se stă pe scaun. Când și cum se bea, ce și de ce se mănâncă. Un scenariu respectat de evrei, cu sfințenie, din anul 1400 înainte de Hristos. Când s-a sărbătorit pentru prima dată Paștele, ca sinonim al libertății. Pentru că Dumnezeu s-a îndurat atunci de poporul lui Israel. Și l-a salvat din robia Egiptului.**

Mai târziu, Dumnezeu a reînnoit legământul făcut cu israeliții și pentru creștini. De data aceasta nu printr-un om, Moise, ci prin Fiul Său, Iisus. Paștele creștin sărbătorește învierea lui Mesia și mântuirea noastră. Prin jertfa lui

De *Pesah*, evreii din Israel se roagă în fața *Zidului Plângerii*, din Ierusalim, singurul rămas în picioare din *Marele Templu al lui Solomon*, construit acum 3.000 de ani și distrus de romani, în anul 70 d.Hr.

În România există
40 de comunități de evrei, în care trăiesc aproape 11.000 de membri, dintre care peste 4.000 în București. Federația Comunităților Evreiești din România (FCER) este condusă de un comitet alcătuit din 45 de membri. Secția de cult îl are în fruntea sa pe Marele Rabin Menachem Hacohen. În grija FCER se află 801 cimitire, deși doar 105 au mai rămas în funcțiune. Dintre cele 106 temple și sinagogi, 15 sunt declarate monumente istorice și arhitectonice protejate prin lege. Între ele se află și *Templul Coral din București*.

„La un evreu nu există sărbătoare fără doliu, bucuria nu e niciodată întreagă"

Spre deosebire de creştini, care au adăugat Sărbătorilor de Paşte, în timp, diverse „accesorii", gen un mic şi o bere, la iarbă verde, sau o vacanţă în Grecia, evreii respectă tradiţia de *Pesah* într-un mod extrem de riguros. Ca prim argument pentru asta, e suficient să spunem că în Israel se închid până şi liniile aeriene, Ministerul de Externe şi toate instituţiile statului, timp de şapte zile. Toată lumea are de îndeplinit un ritual, conform *Hagadei*. Fără „înfloriturí" sau probe de imaginaţie. În ideea că tot ce era mai important s-a întâmplat deja, iar evreii de acum nu au decât să ţină minte şi să spună mai departe. *Vai la un popor care uită!* este „refrenul" de *Pesah* întreţinut întocmai de peste trei mii de ani. Tot ce se întâmplă în zilele sărbătorii, de la rugăciuni până la povestiri, mâncare sau băutură, reconstituie, simbolic, sfârşitul sclaviei poporului israelit şi dobândirea libertăţii. Sigur că şi evreii de la noi se supun, cu bucurie, acestei tradiţii. Eminenţa Sa Ehrenfeld Abraham, rabin al Comunităţilor Evreieşti din România, a avut amabilitatea să ne explice ritualul de *Pesah* şi semnificaţiile lui: „În ajunul sărbătorii, stăpânul fiecărei case trebuie să se asigure că în familia lui nu există *chamaz*. În această categorie intră, în primul rând, pâinea dospită, dar şi toate produsele fermentate sau care conţin drojdie, gen paste făinoase, bere, whisky etc. După ce s-au cercetat toate încăperile, la lumina unei lumânări de ceară, eventualele urme de *chamaz* găsite se aruncă sau se ard. În zilele de *Pesah* mâncăm doar azimă (*matza*), adică pâine nedospită, pentru că atunci când am fost eliberaţi din Egipt aluatul n-a mai avut timp să crească. Sărbătoarea se organizează în familie, şi atunci este condusă de stăpânul casei, de regulă bărbatul cel mai în vârstă, sau în comunităţi, aici rabinul fiind cel care dirijează ritualul. Ne strângem în jurul unei mese speciale, de *Pesah*, numită *Seder*, şi citim *Hagada*, retrăind, simbolic, exodul din Egipt. Copiii pun întrebări despre asta şi noi le răspundem în detaliu. Între timp, se beau patru pahare de vin şi se mănâncă *maror*, ierburi amare, ca să ne amintim ce amară era lipsa libertăţii. Apoi trecem la ceva dulce, *haroset*, un desert din mere, nucă, miere şi puţin vin, care arată ca lutul din care evreii au construit, în robie, casele şi palatul faraonului. Nici nu stăm oricum la cina festivă, ci rezemaţi de scaun, tocmai pentru a sublinia că suntem liberi. Toate felurile de mâncare amintesc despre asta: ouă fierte, pentru că aşa e poporul evreu, cu cât îi dai în cap se face şi mai tare; friptură de miel, pentru că Dumnezeu ne-a pus să ungem uşile caselor cu sângele acestui animal sacrificat, ca îngerul morţii să ne deosebească de egipteni şi să nu ne omoare întâii născuţi; cartofi, că, deşi cresc în pământ, urcă şi la masa regelui, aşa cum noi am urcat spre libertate; morcovi tăiaţi, cu zahăr, dulci ca primele vorbe ale faraonului, şi hrean, amar ca viaţa pe care ne-a făcut-o, apoi. Şi aşa mai departe. Ideea este că masa trebuie să fie o combinaţie între dulce şi amar, la fel ca istoria noastră. Aşa şi simţim, la un evreu nu există sărbătoare fără doliu, bucuria nu e niciodată întreagă. Ne amintim întotdeauna că Templul Sfânt ne-a fost dărâmat. În ultima zi de *Pesah* se face rugăciunea morţilor. Un ochi plânge, altul râde. Nu uităm, dar suntem realişti, viaţa trebuie să meargă mai departe."

„Îmi era dor de toate ale noastre, dar mai ales de aerul de la Bistrița"

Anul acesta, *Pesah*-ul s-a sărbătorit între 12 și 20 aprilie. Pentru că mulți dintre evreii din Capitală nu au avut posibilitatea să-și pregătească ritualul acasă, conducătorii comunității au organizat *Seder*-ul la Centrul Cultural Comunitar, din strada Popa Soare. Prof. ing. Osy Lazăr, președintele Comunității Evreiești din București, susține că peste 600 de evrei, sub conducerea rabinului, au respectat, astfel, „mâncarea de ieșire din robie".

Sephora Roth a plecat din România, de la Bistrița, în 1959, pe când avea doar 13 ani. Nu prea înțelegea ce i se întâmplă și s-a adaptat destul de greu acestei schimbări. După 40 de ani în Israel și vreo cinci la Boston, în 2004 a venit în București. Adică acasă. Motivul este simplu: „Mă simt foarte bine aici. Am prieteni, îmi era dor de toate ale noastre, dar mai ales de aerul de la Bistrița. Dincolo aveam deseori chiar senzația că nu pot să respir."

Doamna Felicia, ca să-i spunem pe numele românesc, pe care a trebuit să și-l schimbe cu unul ebraic, „să sune mai bine", a lucrat, o vreme, ca manager la un hotel, după ideea soțului. N-a fost foarte încântată, așa că acum, după sărbători, se orientează spre alt business. Are trei copii, mari și la casele lor, ba chiar și patru nepoți, adorați, evident. Acesta ar fi, de fapt, și singurul inconvenient al stabilirii în București.

Este obligată să facă un fel de navetă, când în Israel, când în Statele Unite, ca să-și vadă familia. Sigur că, de regulă, *Pesah*-ul îl sărbătoresc împreună. Anul trecut s-au adunat la Boston, cu mic, cu mare, și au ținut *Seder*-ul ca la carte. În prima seară, bărbații și copiii au mers la sinagogă iar femeile au pregătit masa festivă. Apoi s-au adunat cu toții în jurul ei și au detaliat ritualul: „Prin tradiție, ne facem și daruri, iar copiilor le luăm haine noi. Sunt fericiți, pun întrebări, au rolul lor, foarte important, în această sărbătoare. Noi trebuie să ascundem o bucată din *matza* și copiii o caută. Cine o găsește primul, este premiat cu un cadou special. Vă dați seama că asta îi ține veseli, până noaptea, altfel s-ar plictisi la atâtea rugăciuni."

Anul acesta, printr-o conjunctură, ca o excepție care confirmă regula, Sephora Roth a sărbătorit Paștele fără familie. Dar, evident, cu prietenii. Chiar dacă nu este foarte religioasă, *Pesah*-ul trebuie respectat. La *Seder* s-au adunat vreo opt persoane, într-un apartament din zona Unirii. Ritualul a fost condus de gazdă, după regulile stabilite de *Hagada*. Dincolo de momentele și bucatele simbolice, a fost o seară specială. Ca atmosferă, sentimente, aduceri aminte. Și o cină festivă pe cinste, doar cu feluri tradiționale evreiești: supă de pui cu găluște din aluat de *matza*, friptură de miel și de curcan, chifteluțe de pește în aspic dulce-acrișor, pește umplut și *hremzlah*, un fel de chiftele din cartofi cruzi, rași și amestecați cu ou. La desert, pe lângă *horoset*, s-au răsfățat cu morcov fiert și îndulcit cu miere, compot de mere cu prune uscate și prăjituri tot din aluat de azimă, cu multă nucă. Și s-a citit, s-a mai băut puțin vin, s-a cântat, s-a povestit pe îndelete. Până pe la două noaptea. În ultima seară de *Pesah*, s-au întâlnit din nou, în casa altor prieteni, ca să încheie sărbătoarea cum se cuvine.

text **Liliana Petruș**
foto **Octavian Tibăr**

Tot printr-un fel de „tradiție", de data aceasta sinistră, în fiecare an, de Pesah, se găsește câte un palestinian sinucigaș care să întunece sărbătoarea evreilor. În 17 aprilie 2006, într-o gară rutieră din Tel Aviv, în urma unui atentat, au murit nouă persoane iar 60 au fost rănite. Printre victime s-au aflat și două romînce, Boda Piroșca și Pesenei Rosalia, care lucrau ca îngrijitoare de bătrâni, la Netania, un oraș la nord de Tel Aviv. Ele se aflau într-un fel de vacanță, prilejuită de Paștele evreiesc, și s-au gândit să viziteze capitala Israelului. Idee care le-a fost fatală. O a treia romîncă, din Timiș, rănită destul de grav, a scăpat cu viață. Atentatul a fost revendicat de gruparea palestiniană *Jihadul islamic*. Președintele Autorității Naționale Palestiniene, Mahmud Abbas, a condamnat atacul și a cerut comunității internaționale să intervină pentru oprirea violențelor în regiune. Lucru care e limpede, ca lumina zilei, că nu se va întâmpla prea curând. ■

MALTA

€ 188 = AVION + CAZARE

Intercontinental ★★★★★

de la 514€
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Solana ★★★★

de la 309€
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Bella Vista ★★★★

de la 306€
avion + cazare
cu demipensiune

Vivaldi ★★★★

de la 388€
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Turul Siciliei 120€

Este o excursie de 1 zi cu catamaran de mare viteza. Calatoria intre Malta si Sicilia dureaza 90 min. In cadrul acestei excursii se viziteaza 2 dintre cele mai frumoase puncte ale insulei: Vulcanul Etna si Taormina.

Tarifele includ:

- 6 nopti cazare la hotel
- bilet avion tarife charter Air Malta (Airbus/Boeing) Bucuresti-Malta-Bucuresti
- transfer aeroport-hotel si retur
- asistenta turistica
- excursie gratuita pentru rezervari cu 3 saptamani inainte

Vara 2006 plecare din Bucuresti

Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C, sector 1, Bucuresti,
Cod fiscal: R11702426 Reg. Com.: J40/3806/1999; Licenta turism: 1591/16.12.2003
Capital social: 20.000 RON; Tel/Fax: 0040-21-318.59.92/93;
Mobil: 0722-62.69.03; E-mail: maltaltd@malta.ro; www.malta.ro

Un Puric din teatru

Despre Dan Puric sunt întotdeauna multe de spus. Actor, scenarist, regizor, dansator de step, excelent mim. Nu se poate să nu știți nimic despre *Asociația Compania De Teatru Passe-Partout DP* alături de care a colindat mapamondul și s-a bucurat de succes. Nu se poate să nu fi mers să vedeți *Hic sunt leones* ori *Made in Romania* de la Centrul Cultural European sau măcar *Vis, Toujour l'amour și Don Quijote*, la care Dan Puric semnează scenariul și regia. Lista realizărilor și a numeroaselor premii e lungă. Suntem la Teatrul Național București. Ora 16.00, cu exact două ceasuri înainte de a începe spectacolul *Idolul și Ion Anapoda* de George Mihail Zamfirescu, spectacol în regia lui Ion Cojar, avându-i ca interpreți pe Dan Puric, Cesonia Postelnicu, Irina Cojar ș.a. O comedie amară cu accentul pe încrederea în valorile morale, o piesă la care Dan Puric ține foarte mult tocmai fiindcă îi reamintește de România interbelică, acea perioadă din istoria țării pe care celebrul actor o îndrăgește în mod special.

În ce proiecte sunteți implicat la momentul actual?

– Am un spectacol la *Teatrul Katona Jozsef*, la Budapesta, la invitația doamnei Gabriela Matei, directoarea *Centrului Cultural Român* din Budapesta, pe urmă voi juca la Ambasada României de la Berlin, la invitația vicepreședintelui *Bundestag*-ului german pentru a sensibiliza puțin votul de intrare a României în UE, iar apoi voi juca la Cairo, recitalul *Visul*.

– Sunteți actor, comediant, dansator de step, regizor, care este fața reală a omului Dan Puric?

– Toate acestea încearcă într-un fel să conțină personalitatea mea cu toate că nu m-aș baza numai pe lucrul acesta. În același timp, ideea de conștiință de român cred că este motorul fundamental al tuturor activităților mele.

– Țineți la România chiar atât de mult?

– Mi se pare normal. De acord că nu trebuie să fii încântat de ceea ce se întâmplă aici, dar nici nu trebuie să dezarmezi. Este ca și cum ai avea un copil care a fost traumatizat de ceva, dar rămâne totuși copilul tău. Trebuie să ne reeducăm pe noi, să ne vindecăm propriul copil și să ținem la el. Nu putem lăsa ca un orb să conducă orbii, e ca în parabola aia din Biblie. România nu înseamnă numai prezentul acesta alcătuit doar din generațiile spontanee, care s-au născut după '89!

Sunteți foarte cunoscut datorită pantomimei, declarați într-un alt interviu că folosiți step-ul și pantomima ca vehicule ale transmiterii de sentimente...

– Eu dau tot felul de definiții de genul acesta în sensul de a mai lămuri anumite aspecte. Nu există un teatru doar de pantomimă, ci unul care folosește pantomima, e un teatru nou, un teatru al viitorului. Uite, în seara asta joc însă teatru clasic – *Idolul și Ion Anapoda*.

– Spuneți-ne ceva despre acest spectacol.

– Este un spectacol tămăduitor pentru că aduce din nou în prim-plan o lume dinainte de război, o lume care a existat și nu mai există. Apropo de faptul dacă vrei să te reîndrăgostești de România! Dacă dorești așa ceva atunci trebuie să te reîntorci la perioada interbelică a României, cu contradicțiile ei, dar totuși o țară frumoasă. Această piesă a lui George Mihail Zamfirescu vorbește despre o relație dintre acelea în care transpar momentele de duioșie, tandrețe, umor, momentele de normalitate ale țării, de firesc, pe care noi nu le mai avem acum. E un act aproape terapeutic și atunci mă bucur de momente din acestea în care vezi ceea ce a fost și ceea ce ar fi putut fi în continuare, mă bucur că pot să joc într-un astfel de teatru.

– V-ați bucurat și vă bucurați de foarte mult succes în străinătate, dar și în România, știu că țineți la România, dar până la urmă unde vă simțiți mai bine?

– Dacă consider chestia asta din punctul de vedere al confortului fizic, al unei sieste intelectuale, sigur că în străinătate ai toate datele pentru că ești pe post de musafir, nu stai foarte mult. Dar ca să te simți bine spiritual, în lucrul tău, în munca ta, tot în România te simți mai bine. Eu nu prea mi-am propus să fac sieste intelectuale nici aici, dar nici dincolo. Trebuie punctat faptul: unde te simți bine? Unde ai o lucrare de făcut – și aici este încă de lucrat, nu că încă, trebuie lucrat!

– Proiecte noi pe care le-ați început anul acesta?

– Am o trupă nouă cu care am început să fac spectacolul intitulat *Noi*, în care ei să vină să mărturisească pe scenă un comentariu al lor asupra vieții de astăzi, este o mărturisire a generației tinere despre cum vede ea lumea. Este o generație foarte bună, foarte puternică. Sunt cei cu care am lucrat în *Don Quijote* și acum vom avea un spectacol de personalitate. Vreau să îi aduc la rampă și să și exprime punctul de vedere cu umor, cu fantezie și cu forță. Unul dintre marile defecte ale societății contemporane și ale tinerelor generații – nu mai știu să mărturisească, nu mai au încredere în ei.

– Care sunt criteriile după care alcătuiți trupa?

– În primul rând, o probitate din această sufletească, dorința de a face, o copilărie nevirusată, o copilărie evidentă a omului din fața mea. Nu un infantilism, ci o stare liberă, o minte deschisă. Ai nevoie de o minte dezinhibată, de un suflet liber, nu ai nevoie de un instrument, un om executant.

– Câți membri are trupa?

– Vreo zece-treisprezece, dar se selectează, nu sunt în continuare aceiași. Vedem cine va da rod. Lucrez de obicei cu trupe tinere, pentru că cei din instituțiile de teatru sunt deja încadrați într-un anumit metabolism artistic pe care foarte greu îi mai scoți. Neavând o motivație financiară este foarte greu să îi mobilizezi. Ei, fiind de ani de zile la nivel de subzistență economică, îi înțelegi chiar la nivel uman că nu mai au forța și vitalitatea

Supraviețuiesc unui instinct cultural gregar, adică nu mă las copleșit nici de o instituție amorțită, nici de un context cultural mediocru. Gândiți-vă la sărăcia care este la noi în teatru! Spiritul critic în teatru, în zona criticii de teatru e ca și inexistent. Nu este o reflectare critică în publicații a teatrului, doi-trei critici dacă au rămas. Tinerii creatori nu au un culoar de manifestare, sunt underground, vai de capul lor, prin bănuri, prin săli. Nu se interesează nimeni.

necesară pentru acel ce? Acești tineri care încă mai posedă în ei gândul nobil al sacrificiului, al jertfei sunt la început, au curajul asumării și atunci poți lucra cu material de genul acesta.

– Predați la UNATC?

– Nu predau propriu-zis, ci am fost invitat să susțin niște cursuri de către corpul profesoral și le-am ținut. Tinerii au fost extrem de receptivi. Raportul meu cu studenții a fost cel al unei prietenii întru idee. Îți mărturisești o experiență, o achiziționare de cunoștințe, ai nevoie de răspunsul lor. Nu e un monolog, ci un raport deschis, un dialog, ceea ce este mai frumos este răspunsul pe care ți-l pot da ei la început de drum și care te îmbogățește și pe tine. Eu am o mare considerare față de creația lui Dumnezeu! Trebuie să-i dai ocazia Lui să se manifeste, să-L vezi ce spune, ce noutate, cum răzbate prin aceste conștiințe. Rezultatele sunt uluitoare.

– Sunteți văzut ca o conștiință în teatru...

– Să dea bunul Dumnezeu! M-ai întrebat ce fac? Asta fac, un exercițiu de conștiință. Impactul e conștiința supraviețuitorului, una este să supraviețuiești, alta este să ai performanță și altceva să devii performant. Eu fac exerciții de supraviețuire, nici măcar nu ajung la gradul de competență ori performanță. Închipuiește-ți că am încercat să intru în *TVR* și să schimb actul de divertisment, mi s-au închis ușile.

– Dv. ați fost și în Vest și nu ați fost foarte încântat!

– Trebuie să vedem lucrurile acestea nu cu țâfnă de Gică contra. Occidentul are valorile lui, e un reper, a creat o civilizație extraordinară, dar are și mizeriile lui. O minte deschisă și normală nu va lua tot – când vezi că luăm numai lucrurile proaste, că învățământul de la noi e făcut praf pe schema din Occident, că sunt anumite lucruri pe care le împrumutăm și ne contaminăm... Dar, de ce nu se împrumută din Occident, de exemplu, prețuirea valorilor? La noi numai se mimează, sunt anumite lucruri care într-adevăr nu sunt bune, dar trebuie privit obiectiv și nu dat cu parul, altfel cazi într-un fel de țâfnoșenie naționalistă proastă și regională. Trăim împreună, vedem împreună și e bine să asimilăm parțial. Emil Racoviță spunea că *specia care se acomodează total e pe cale de dispariție!*

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **Călin Piescu**

Gore din Chitila, alias Mihai Mărgineanu:

„În publicitate şi în presă picioarele înainte!"

„Eu sunt Gore din Chitila/ Doamne, văr cu Fane zis Gorila/ Băi, ce-a luat bătaie-odată,/ La căţeaua leşinată" *Sună incitant? Sunt versuri din melodia şi albumul cu acelaşi nume,* Gore din Chitila, *semnat Mihai Mărgineanu. Un personaj pitoresc pe care îl găseşti adesea la Vama Veche ori la* Stuf *Vama Veche într-o stare de spirit excelentă, de parcă nimic pe lumea asta nu-l poate tulbura. De ce a ajuns CD-ul său aşa de ascultat? Nici el nu ştie bine! A vrut să-l facă pentru gaşca de prieteni şi s-a pomenit că a prins la popor! În general, versurile melodiilor lui sunt cam fără perdea, dar au miez, fantezie şi umor. Mai ales umor!* „Dă'-mi iau nevastă, să fie-a mea,/Nu ca tramvaiul, s-o ia cine vrea,/Că este unii, domn'e, care netoţi/Îşi ia nevastă bibliotecă pentru toţi."

Pentru început, te rog să ne spui de ce ai dat albumului tău numele *Gore din Chitila*?

– Fiindcă era un nume destul de penibil la vremea aia. *Din Chitila*, pentru că nu-l puteam spune Gore de la capătul lui 14, unde am copilărit eu cu succes şi unde aveam un prieten, sper că îmi mai este amic şi acum, pe care îl chema Moloz – *Moloz din capăt* – şi atunci i-am spus *Gore din Chitila*. Sună mai scenic. Gore este personajul de care ne cam ferim cu toţii, noi, oamenii! Chitila e un loc foarte frumos, un loc care te inspiră, ştii? Şi Baniciu a făcut *Viaţa la ţară*, nu cred că a trăit două zile viaţa de la ţară! S-a inspirat dintr-un loc şi noi ne-am inspirat dintr-un loc. Eu sunt neaoş bucureştean!

– Apari alături de trupă tot mai des la televizor, când a fost debutul?

– Nu ştiu, de foarte puţin timp, în orice caz. Am lansat CD-ul nostru pe 2 octombrie 2005 şi am observat cu surprindere că au început să mă cheme pe la toate televiziunile. Nu prea ştiu de ce! Probabil că am ceva de spus. Noi am înregistrat un CD la un studio neştiind ce succes vom avea, eu m-am bucurat că am experienţa lucrului în studio, nu am crezut că o să iasă pe piaţă şi nici nu m-a interesat, dar m-am bucurat că o să am muzica mea la petrecerile cu prietenii şi o să rădem să ne (*beep!* pe noi – **n.red.**) L-a găsit Dan Popi de la *Kat Music* – *CD*-ul – ***n.r.*** – a zis că se ocupă de album, dar că sunt prea multe cântece pe el. Noi ar trebui să mai scoatem un CD, de fapt avem material pentru încă două, mai cântăm pe la petreceri şi le mai introducem şi pe alea.

– Cine vă scrie textele cântecelor?

– Versurile reprezintă o adaptare după cântece populare de care foarte multă lume a uitat. Unele, însă, sunt făcute chiar de către noi, noi însemnând eu şi prietenii mei cu prilejul diverselor petreceri sau reuniuni. Am căutat să fie cât mai haioase, să transmită ceva omului deştept. Dacă i-au transmis – bine, dacă nu, măcar ne-am simţit bine şi ne-am distrat.

– Spune-ne câteva versuri din cântecele pe care vreţi să le introduceţi pe noul CD?

– Nu, lasă, să fie o surpriză pentru că necompunându-ne noi toate versurile... Am făcut chiar un cântec pentru ziariste.

– Nu am voie să-l aud?

– Mai bine vii cu noi la o cântare. E foarte drăguţ. Ne-am închipuit o fată, aşa, de la ţară, care a venit să facă treabă în Bucureşti şi vrea să se impună cu tot dinadinsul pe piaţa media şi începe să dea din ea. Dând din ea, îşi formează un ideal şi noi explicăm la sfârşit ce ar trebui să facă fata asta ca să aibă succes.

– Care este meseria ta?

– Păi vezi, până la urmă, meserii sunt alea: frizer, strungar, chestii din astea de care ar trebui să fim mândri de ele, eu nu sunt mândru că am o meserie, nu am nici o meserie.

– Atunci profesie, că sună mai elegant!

– Am început două facultăţi, nu am terminat nici una, sunt economisto-inginer şi am o hibă că nu am reuşit să le termin. Am reuşit să mă ridic la nivelul de director general în firma mea. Am lucrat la publicitate la *Ringier*, am rămas foarte bun prieten cu mulţi dintre cei de acolo!

– Nu te mai întorci în publicitate?

– Nu, în publicitate şi în presă nu m-aş întoarce decât cu picioarele înainte! Atâtea fiţe şi ipocrizie cât pot fi acolo, nu am văzut nicăieri. Ba da, poate pe la actori mai vezi, că zic actriţele alea: „Vai, dragă, ce bine arăţi! Te-ai cam îngrăşat!" Chestii urâte!

– În ce cluburi cântaţi?

– Păi, am cântat mai ales în cluburile mai puţin fiţoase, în *Stuf Vama Veche*, în *Prometeus* a fost o cântare foarte mişto! În *Bavaria* a fost OK. Unde am mai cântat? În *Comandate*, *Bar Fly* pentru prieteni, în foarte multe locuri din ţară.

– Să schimbăm puţin ritmul discuţiei. Ai o familie, eşti căsătorit?

– Familie am de când mă ştiu, dar nu sunt căsătorit şi cred că nici nu mă voi căsători.

– De ce?

– Pentru că am auzit că se va pedepsi adulterul cu închisoarea. E proiect de lege. Pe bune! Nu, mai bine aşa. Nu am fost niciodată căsătorit, dar se poate spune că ştiu cum e! Acum sunt cu o femeie superbă, care e şi gravidă pe deasupra.

– Cum erai în adolescenţă?

– Chestia cu adolescenţa... ştii că la noi la băieţi în adolescenţă e mai greu, nu ştii ce să faci cu organele genitale, cu colega de bancă, cu organele de la... Toţi

„Intenţionez să devin şeful Camerei Deputaţilor şi să interzic foarte multe lucruri..."

nu m-aş întoarce decât cu

„Mă iubeşte femeile / Şi e moarte dupe mine, / Toată ziua îmi şade pe cap, / Nu ştiu ce să fac / Ca să scap. / Domn'e, toate mă cere, toate mă vrea / Zice că le place destincţia mea"

am avut probleme din astea, crezi că sunt singurul?! Când simţi nişte furnicături şi nu ştii de unde vin! E o problemă mare la pubertate cu băieţii! E grav! Am suferit la modul că eram „semiautist", pe urmă mi-am dat seama că nu aveam nici un motiv să fiu „autist". A fost o perioadă foarte frumoasă în rest, pentru că eu întotdeauna am avut un noroc chior, de aia nici nu joc la *Loto* – 6 din 49 – că o să câştig sigur şi o să mi se ducă tot norocul dintr-o dată. Mai bine să vină, aşa, dozat.

– Când te-ai îndrăgostit prima dată?

– A, nu ştiu, că mie mi s-a întâmplat de multe ori. Am o reputaţie că mă îndrăgostesc foarte repede, dar e foarte frumos să te îndrăgosteşti repede, e senzaţional! De obicei numai eu. Ne-am creat cu prietenii mei o reputaţie de vamaioţi. Apropo, pe mine mă distrează că, de la an la an, de zece ani de zile de fapt, se spune că s-a stricat *Vama*, s-a stricat *Vama*. S-a stricat sau nu, *Vama* s-a schimbat. Singura chestie care era în *Vamă* şi care va rămâne – dacă aia se va duce, se va duce dracu' totul – este starea de spirit, că *Vama* e în fond o stare de spirit, dacă o schimbi s-a terminat cu şmecheria, nu mai e nimic. Poate să vină şi maneaua manelelor, dacă ai schimbat starea de spirit a vamaiotului, s-a dus dracu', dacă nu, totul o să fie OK. Presupun că anul acesta se va schimba această stare!

– Ai momente de supărare, cum treci peste ele?

– Păi, îmi trec repede, când mă supăr, mă enervez, rău de tot, dar îmi trece repede, dar fac ca toţi dracii, dar îmi trece repede. Mă enervez la volan, mai rău ca restul şoferilor. Câteodată mă enervez foarte rău, de opresc maşina pe dreapta să mă liniştesc.

– De-aia îţi place Bucureştiul aşa cum e?

– E un oraş extraordinar!

– Cu toate băltile şi gropile lui?

– Păi, ce să facem, dacă am trecut prin două perioade nefaste – perioada fanariotă şi cea comunistă... avem bălţi în oraş. Cei care nu au trecut – elveţienii, nemţii – au făcut grădini, noi avem bălţi. O să le avem cât va fi Bucureştiul. Nu avem nici o speranţă, hai să fim serioşi. Poate să vină primarul primarului, poate să vină primar de pe Marte, că nu are ce să facă aici! Bine, nu trebuie să le dăm apă la moară că nu au ce să facă, sunt foarte multe lucruri de făcut, dar noi am început cu schimbatul bordurilor, schimbăm alea de la lumină în fiecare an, la fiecare mandat! Nu ştiu de ce, că ele sunt bune şi funcţionale, sunt nişte bani de cheltuit.

– Intenţionezi să introduci texte ironice cu tentă politică...

– Intenţionez să devin şeful Camerei Deputaţilor şi să interzic foarte multe lucruri. Eu sunt pe principiul interzisului, nu al permisivităţii. Să interzic tot, frate. Tot. De la peturi şi băuturi în peturi, care ne omoară zilnic, că nu mai avem loc de ele, până la interzicerea emisiunii lui Dan Diaconescu, tot!

text **Alice-Claudia Gherman**
foto **Octavian Tibăr**

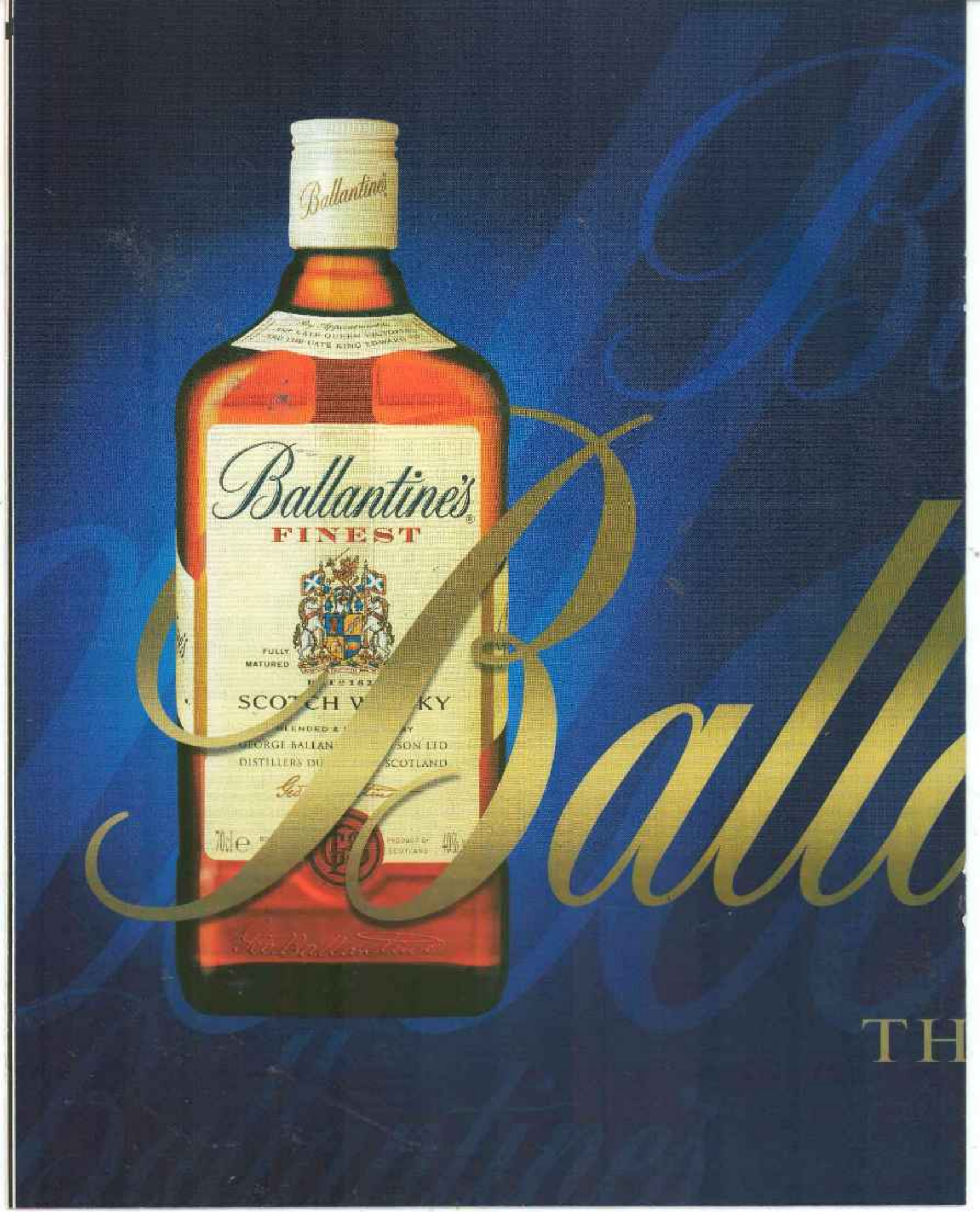
Ballantine's
Ballantine's
FINEST
FULLY
MATURED
SCOTCH W KY
GEORGE BALLAN SON LTD
DISTILLERS DU SCOTLAND
70cl
PRODUCT OF SCOTLAND
40%
Ball
TH

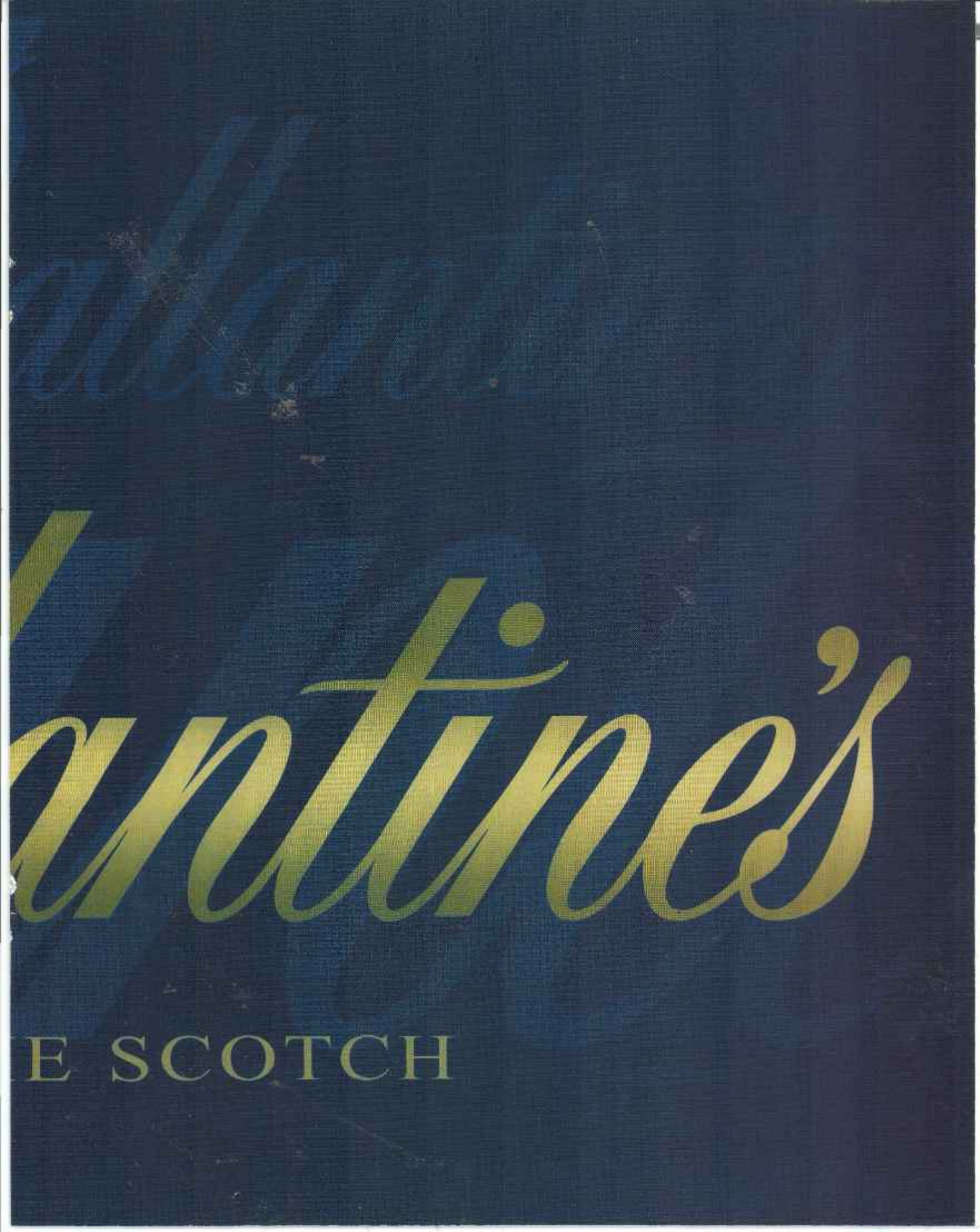
antine's
E SCOTCH

Istoria Sudoku

Jocurile au constituit dintotdeauna nu numai plăcerea copilăriei, ci şi a vârstei adulte. Jocurile de cărţi sau cele cu diferite piese îşi pierd originile odată cu istoria. Deşi au fost la modă iniţial într-o singură ţară, jocurile de succes s-au răspândit repede pe întregul glob, chiar şi la vremea în care corăbiile erau principalul mijloc de transport între continente. În noul secol al informaticii, nimic mai rapid decât declanşarea prizei la public pe plan internaţional în decurs de câteva săptămâni. Aşa cum sfârşitul secolului trecut – anii 1980 – a avut jocul său favorit – atât de renumitul cub *Rubik*, originar din Ungaria –, începutul mileniului aparţine fără îndoială puzzle-lui sudoku.

Sudoku este un joc care poate fi desfăşurat în mod solitar, ca şi cubul *Rubik*, căci moda este tot mai mult nu cea a cazinourilor, cât a distracţiei de unul singur. Numele puzzle-lui este de altfel relevant: 数独

Suu-doku – în japoneză, prima ideogramă semnifică „cifră", iar cea de-a doua, conceptul de „singur" – „cifre singure", „cifre solitare". Numele este o abreviere a unei întregi propoziţii: *Suu-ji-wa-doku-shin-ni-kagiru* – „Cifrele trebuie să rămână unice, singure" sau, mai precis, „Cifrele sunt limitate la singurătate" – *dokushin* însemnând de fapt nu „singurătate" la modul general, ci şi mai modernul „necăsătorit". Iată, o nouă nebunie nu numai pentru împătimiţii de matematică, dar şi de lingvistică. Este *trademark*-ul, numele de comercializare, instituit de firma japoneză *Nikoli Co. Ltd.* În aprilie 1984, cu ocazia publicării într-o revistă. Naş l-a fost chiar preşedintele companiei, Kaji Maki. Aşadar, nu numai denumirea aparatului epocii, cel care sună atât de englezeşte – *walkman*, invenţie a lui Akio Morita,

Made in Japan?

Fashion 21

preşedintele firmei *Sony* –, este nipona, ci şi cea a noului puzzle de succes.

Cel puţin, din Japonia a pornit spre lumea întreagă jocul ultimul răcnet. Ironic este că el nu a fost inventat de fapt de un japonez, ci de un american, arhitectul pensionar în vârstă atunci de 74 de ani, Howard Garns, şi a fost iniţial publicat în 1979 de revista *Dell* sub numele de *Number Place*. Japonezii au fost însă cei care au ştiut să exploateze geniala găselniţă ludică. Intrat în istorie ca joc japonez, ca şi străvechiul şi elegantul *go* şi mai modernul şi kitsch-ul *pachinko*, sudoku a atins renumele internaţional în 1989 când *Loadstar/Softdisk* publica prima versiune pe computer. Dar jocul este totuşi *hot*. Un neo-zeelandez l-a descoperit în 2004 în Hong Kong şi l-a făcut imediat cunoscut ziarelor australiene şi britanice. Din 2005, marile cotidiane engleze *The Independent*, *The Sun*, *The Guardian* şi *The Daily Mirror* au rubrici speciale de sudoku. Iar primul campionat mondial s-a desfăşurat de curând, de pe 10 pe 12 martie 2006 la Lucca, în Italia, şi a fost câştigat de contabila cehă în vârstă de 31 de ani Jana Tylova. În iunie a.c. se anunţă primul campionat naţional american la Chicago. Marele premiu este de 50.000 de USD.

Dar în ce constă de fapt originalitatea, noutatea şi genialitatea puzzle-ului mult lăudat? Ei bine, sudoku se bazează nici mai mult nici mai puţin decât pe grila de pătrate latină a lui Leonhard Euler – un fel de X şi 0. Garns a adăugat matematicii o a treia dimensiune – restricţia regională – şi, spre deosebire de Euler, şi-a conceput jocul ca pe o grilă parţial completată, astfel încât cel care dezleagă enigma să umple pătratele libere. Aşadar, un fel de rebus, dar care nu foloseşte cuvinte. Locul lor e luat de cifre. Da, dar să nu uităm că sudoku are calitatea folosirii unui limbaj, a unor semne internaţionale: cifrele.

Cum arată de fapt o grilă de sudoku şi care sunt regulile jocului? Puzzle-ul are la bază cifra 3 şi compusul său, 9. Este vorba de o grilă cu 9 pătrate mari a câte 9 pătrate mai mici, de completat pe rânduri de câte 3. Grila – întreagă, de 9 pătrate – trebuie completată astfel încât fiecare rând, fiecare coloană şi fiecare pătrat de 3x3 să conţină una şi numai una dintre cifrele de la 1 până la 9. Pare destul de simplu, dar un matematician versat îşi dă seama imediat că puzzle-ul este atât de complicat încât are numai o singură soluţie corectă. Un *Rubik* de rezolvat ca un puzzle, cu toată coerenţa unui rebus. Subgrilele de 3x3 sunt denumite „regiuni", iar datele iniţiale – *the „givens"* – „datele". Aşa arată o grilă de sudoku:

1	4	9		
7	3	6		
2	5	8		

Evident, completarea puzzle-ului cere răbdare şi capacităţi de logică matematică. Profesorii de matematică îl recomandă adeseori elevilor pentru dezvoltarea abilităţilor la această materie. Dar jocul îşi are impătimiţii nu numai în rândul matematicienilor. Cel mai *en vogue* psiholog actual, englezul Joe Griffin, este iniţiatorul unui jurnal de psihologie, *Human Givens*, care ar putea fi tradus astfel *Datele umane*, *Predispoziţiile umane* sau – *why not?* – *Sudoku uman*. Renumitul psiholog şi psihanalist, Freud-ul contemporan, nu s-a putut abţine să nu-şi intituleze şi cartea de bază, publicată acum doi ani, la fel ca jurnalul, tot în conformitate cu spiritul noului joc: *Human Givens*. Aşadar, o proaspătă revoluţie în matematică, logică, lingvistică, psihologie, stil: sudoku, jocul lui Garns, cât şi al lui Nikoli, american, japonez şi internaţional totodată, puzzle-ul cu coerenţa rebusului şi limbaju loto-ului, cu spaţialitatea *Rubik*-ului, simplitatea grilei latine sau a *pachinko* şi, în acelaşi timp, complexitatea şi rafinamentul şahului sau al jocului de *go*. *No doubt, it's sudoku time*, 数字は独身に限る. *Ja ne, staato!*

Claudio Golea

ABONAŢI-VĂ!

Veţi avea colecţia completă a revistei, simplu şi comod în cutia dumneavoastră poştală. Taxele poştale sunt suportate de editură. Preţul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creşteri ulterioare ale preţului revistei.

Adresa de trimitere a talonului şi a copiei după documentul de plată: **S.C. Publicaţiile Flacăra S.A., Piaţa Presei Libere nr. 1, cod poştal 013701, sector 1, Bucureşti, O.P. 33, C.P. 12.** Menţionaţi pe plic: **ABONAMENT.**

Conturi bancare deschise la Banca Comercială Română – Sector 1:
RO74RNCB5010000007890001 – RON (lei)
RO20RNCB5010000007890003 – USD
RO90RNCB5010000007890004 – EURO

TARIFE

Apariţii	România LEI	Europa Euro	SUA & Canada USD
3	13,50 lei (135.000 lei vechi)	-	-
6	27,00 lei (270.000 lei vechi)	20	28
10	45,00 lei (450.000 lei vechi)	36	50

TALON

Solicit un abonament la revista FLACĂRA **pentru:**

❒ 3 apariţii ❒ 6 apariţii ❒ 10 apariţii

la preţul de ..... începând cu luna .....

Am achitat cu: ❒ mandat poştal /nr. ..... din data .....; ❒ cec bancar /nr. ..... din data .....; ❒ ordin de plată/ nr. ..... din data .....

Nume ..... prenume ..... ţara ..... localitatea .....

strada ..... nr. ..... bloc ..... sc. ..... ap. ..... judeţ/sector ..... cod ... .O.P..... telefon .....

Pentru România: expediere poştală simplă, imprimat. **Pentru străinătate:** expediere poştală simplă, imprimat, Par Avion.

Vă rugăm să vă asiguraţi cutia poştală şi să o dimensionaţi corespunzător publicaţiei.

Pentru orice întrebări sau probleme legate de abonamentul dumneavoastră vă rugăm să ne contactaţi la 004/021/317.91.37, serviciul abonamente – persoană de contact: Nicoleta Predescu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro, sau în scris pe adresa de mai sus.

RECLAME CARE NE COAF

Ioan Mărgărit:

„Să nu vă mire că *Flacăra* va fi cunoscută prin reportajele ei desc

Click pe Hotnews.ro și călătorești în universul mass-media autohtone imediat. Și, dacă vrei să știi cine sunt cei din spatele acestui site, dai click să afli tot. Editorul coordonator al Hotnews.ro este de șase ani încoace Ioan Mărgărit, un om cu o bogată experiență jurnalistică – fost secretar general de redacție la Libertatea, apoi redactor-șef adjunct la Capital și fost coordonator departamente la Jurnalul Național. El are în subordine 14 redactori și mai mulți colaboratori. Cine este omul Ioan Mărgărit? „Ce contează omul? Omul, ca omu': mai bea, fumează de rupe, înghite tone de cafea, se apără de stres cum poate..." Cât despre echipă, numai de bine! „Colegii mei cred că formează, în acest moment, una dintre cele mai profi redacții din presa noastră", declară the Boss.

Ați fost implicat încă de la început în proiectul *Asociației Editorilor de Presă On-line*? Care este povestea *Revisteipresei.ro*, cu ce fonduri ați pornit atunci?

– Povestea sună cam așa: pe la sfârșitul anului 1999, eram câțiva ziariști plictisiți să răsfoiască toată presa dimineața, înainte de ședința de sumar. Ne-am făcut un site botezat www.revistapresei.ro și băgam acolo ce ni se părea nouă mai de *Doamne ajută* prin ziare. Site-ul l-am proiectat noi cu ajutorul unui prieten informatician. Prin toamna lui 2000, am constatat că site-ul era citit nu numai de către ziariști, câteva mii de oameni deja își luau informațiile de pe revistapresei.ro. Unii dintre noi am renunțat la alte job-uri și ne-am aruncat în această aventură. Am făcut o asociație non-profit (*Asociația Editorilor de Presă On-line*) și am primit un PC sponsorizare, prin iarnă. Am început să încasăm bani de-abia în 2002, de când *Arbornedia NET* ne reprezintă în fața clienților de publicitate.

– Care este cifra de afaceri acum a *Hotnews.ro* sau, mai bine spus, care sunt veniturile actuale ale *Hotnews.ro*?

– Veniturile sunt doar din publicitate. Cât încasăm atât cheltuim. Vara intră mai puțini bani, toamna și primăvara mai mulți, la fel ca în toată presa românească.

– Cine a gândit întâi proiectul *Revistapresei.ro* și apoi cine l-a regândit în formula actuală? În 2005 site-ul s-a înnoit, vor urma noi schimbări până la sfârșitul lui 2006?

– Prima formă a fost proiectată de Bogdan Dragomir, pe atunci proaspăt absolvent de automatică, și de mine. La versiunile din 2004 și 2005, eram mai mulți deja. Directorul de dezvoltare, Dan Popescu, a dus greul proiectului.

– Din informațiile mele am înțeles că ați vândut o parte dintre acțiunile dv. la *Hotnews*, este adevărat? Cât ați vândut? Cui? De ce?

– Nu, n-am vândut, deși au fost propuneri în acest sens.

– Cât de profitabil este proiectul *Hotnews.ro*?

– De-abia de acum încolo ne gândim la profit. Ani de-a rândul, marile companii de publicitate au considerat *Internetul* ca

pe o chestie unde se hârjonesc puștii de 14 ani. De un an a început să se investească masiv în reclamă și promovarea *on-line*, iar pentru 2006 se estimează o dublare a bugetelor de publicitate față de 2005.

– Cât de mult sunteți mulțumit, în calitate de editor coordonator, de *Hotnews.ro*? Ce îmbunătățiri intenționați să mai aduceți?

– N-am motive de supărare. *HotNews.ro* este primul ziar continuu din România, este citit de 38.000-42.000 de oameni pe zi, în martie am depășit un milion de cititori pe lună. Profilul cititorului, așa cum este prezentat de către institutul belgian *Insite*, auditorul nostru, arăta a fi similar celui care citește revista *Capital* și *Ziarul Financiar*. Suntem, practic, cea mai importantă sursă de informații de pe netul *RO*. Am dezvoltat secțiunea în limba engleză, am lansat o secțiune de bloguri și cu câteva luni în urmă am inaugurat platforma de comunicare între cetățeni și primării, www.domnuleprimar.ro. Toate acestea fără fonduri europene sau de la buget. Încercăm să dăm o atenție mai mare informațiilor din zona economică, a afacerilor.

– Care vă sunt obiectivele principale pe care vi le-ați propus anul acesta respectiv în următorii doi ani prin intermediul *site*-ului?

– Nu ne-am propus să înlocuim ziarele. Avem propriul nostru conținut și propria noastră agendă de subiecte. Informațiile, analizele, documentele audio/video apar pe *HotNews.ro* non-stop, pe măsura derulării evenimentelor. Dorim să combinăm viteza de reacție a televiziunilor și a radiourilor cu materialele mai de substanță, specifice presei scrise. Cred că în direcția asta se va îndrepta presa. Cele mai mari ziare tipărite și-au făcut site-uri care sunt actualizate și în timpul zilei cu știri proaspete.

– Am văzut că lucrați cu o echipă de oameni relativ tineri, puteți să ne dați câteva detalii despre echipa dv. și colaboratori?

– Suntem 14 redactori și foarte mulți colaboratori voluntari. Unii dintre noi au în spate ani mulți de presă scrisă, TV, radio sau de agenție de știri. Doi colegi au început jurnalismul acei. Un redactor de presă *on-line* e „călare" pe mai multe discipline: scrie, înregistrează audio-video, montează materialul înregistrat, fotografiază și prelucrează pozele.

FAZĂ

ărcate de pe *Internet*"

– Cum decurge o zi de muncă pentru echipa *Hotnews.ro*?

– Se lucrează cam 24 de ore, pe schimburi.

– Pe ce criterii se face selecția știrilor și informațiilor?

– Încercăm să nu scăpăm informațiile importante, din orice domeniu. Apoi, dezvoltăm acele subiecte care ni se par nouă interesante pentru publicul nostru, în primul rând cele axate pe *business* și politică economică. Luăm interviuri, facem investigații, căutăm ce este dincolo de știrea oficială. Multe redacții își culeg informații de la noi. La rândul nostru, ne interesează cum tratează alții un subiect.

– *Hotnews.ro* este un *site* vizitat, la momentul actual, de către circa 38.000 de vizitatori, la ce număr de utilizatori doriți să ajungeți?

– 38.000-42.000 de vizitatori unici are *HotNews.ro* pe zi. Dorim să ne menținem poziția de cea mai importantă sursă de informații *on-line*. Ne-ar bucura creșterea audienței, dar asta va veni oricum, prin dezvoltarea *Internetului* în România, prefigurată pentru următorii ani.

– Considerați că presa *on-line* va înlocui în câțiva ani presa tipărită?

– Nu, nu cred că o va înlocui total. Cred doar că a dispărut supremația surselor de informație clasice. Chiar și ecranul PC este banal. Telefonul mobil, i-pod, televiziunea digitală își vor face loc pe piața mass-media. Va conta titlul unei publicații/post de radio-TV. Sub un *brand* puternic poți să transmiți informația pe orice canal. Vom asista în curând la o convergență media și să nu vă fie de mirare dacă în câțiva ani titlul *Flacăra* va fi mai cunoscut prin fotoreportajele descărcate pe telefonul mobil sau pe *Internet*, decât prin versiunea tipărită.

– Care sunt, din perspectiva dv., principalele atuuri ale *Hotnews.ro*, și care îi sunt punctele slabe?

– Nu știm să ne vindem marfa, cred că ăsta-i principalul defect. Da' învățăm! Atu? Că suntem cei mai buni!

– Acum *Hotnews.ro* e liderul presei *on-line*, cât speraţi să vă mențineți în top și cine credeți că vă amenință locul?

– Atâta vreme cât vom fi în stare să atragem cititorii prin informații adevărate, bine documentate, în format multi-media, nu văd de ce ne-am teme. Concurența e binevenită, mai multe publicații *on-line* de calitate atrag interesul firmelor de publicitate.

text **Alice-Claudia Gherman**
foto **arhiva Hotnews.ro**

Citate publice&Publi/cetate

Mihail Gălățanu

Politica *after-hours*

(de la siguranța națională la festivalul național *Inundarea României*)

În doar douăzeci de ani (cu aproximație), România a schimbat vreo trei (cel puțin) concepte/doctrine de apărare națională. Curat ca pe ciorapi! La început, sub Ceașcă, a fost războiul întregului popor. Trebuia să ne apărăm cu tot *popolul* de invadatorii care vroiau să ne distrugă socialismul, drept care și femeile făceau armată, mergeau la trageri de front, adică aveau egalitate cu bărbații *avant la lettre*. *Lettre occidentale*. Buun! După asta, prin anii 1996-1997, s-a pus la punct, după patent francez, doctrina reacției rapide. Adicătelea trebuia să-i dăm agresorului o ripostă rapidă: până să se dezmeticească, nație iute de mână (din fire), trebuia să îl trosnim cu o tigaie în cap, de avea să vadă stele verzi. Forțele armate se mai împuținaseră, o încheiaserăm cu ala cu întregul popor, ripostam mai gradual și punctual. Acum, avem un nou pachet de legi privind siguranța națională, deși s-a mai implementat unul în primii patru ani de după Revoluție. La acest moment, securitatea României și doctrina ei este inseparabilă de strategia NATO. A te apuca să inventezi o doctrină separată ar trebui să fie considerată, într-un anume sens, o aberație. La fel cum o aberație este mărirea termenului în care dosarele din arhivele serviciilor secrete trebuie să fie dosite la naftalină. Este, iarăși, evident că numai o minte îngust mobilată a plasat în textul de lege gugumănia ca ofițerii de informații să desfășoare muncă de preinstrumentare în justiție a dosarelor. Oricât de bune ar fi fost intențiile, ele nu pavează decât iadul amintirii comuniste a Securității. Există pericolul ca oricare prevedere tembelă să se strecoare în texte de lege. Ne apropiem astfel de o explicație mai plauzibilă relativ la o *enigmă:* faptul că foști ofițeri ai Securității au fost menținuți în textura administrației de stat. Un fost director adjunct din SIE, care, în ultimii patru ani ai comunismului, a deservit organismul Securității, a căpătat o poziție cheie la Bruxelles, acolo unde era pe cale să reprezinte cu onor România. Ce să mai creadă organismele europene, decât că ne preocupă să-i spionăm la greu? Ori că diplomația românească e formată numai din oameni de un asemenea (dublu) calibru, Kalașnikov, ceea ce, din nefericire, nici nu e departe de adevăr. Sub pretextul că nu avem oameni calificați, i-am menținut în structuri pe cei vechi. I-am cauționat moral. Reforma în diplomație a rămas, încă, un mit. ● În luna în care ne scriem obișnuita cronică s-a mai întâmplat ceva. S-a inventat festivalul național INUNDAREA ROMÂNIEI. Ar trebui spus că a avut la fel de mult succes precum și cel care era cântarea. Inundările inventate, controlate&calibrate, n-au prea dat randament. Așa că, până la urmă, consecința a fost cam aceeași: am fost inundați, dar necontrolat. Am fi vrut să fim inundați cu prosperitate, dar aici n-au fost inundări controlate. Au fost doar promisiuni electorale, bineînțeles, neținute. Dar cele 56.000 de miliarde atribuite digurilor s-au transformat, în ultimii șapte ani, în vile mărețe ale mărețului viitor. Acum, autostrada bugetară a joburilor de partid și de stat trece prin lucrările de amenajare a malurilor Dunării. Digurile s-au fisurat, dar vilele nu. *Flacăra* cere o urgentă comisie de anchetă, care să investigheze cu adevărat ce s-a întâmplat cu acei bani și promite că va sta cu ochii ațintiți pe comisia cu pricina. Este locul unde și societatea civilă, S.A.R., G.D.S. etc., ar trebui să pună o presiune semnificativă. Acolo este, neîndoios, rădăcina unui *job* politic, poate cu mult mai mare decât cele anterioare, asfaltarea drumurilor sau refacerea podurilor, devenite refrene pecuniare. Dar calamitățile nu sunt o problemă de securitate națională? Ce au păzit atâtea CSAT-uri, servicii secrete, organisme guvernamentale: nu puteau să îl prevină pe premier? Stăm cu siguranța națională la fel de bine cum stăm și cu inundațiile? Nimeni nu se preocupă acolo decât de afacerile personale. Guvernarea țării se face, de fapt, în timpul liber. E un fel de politică *after-hours*. ■

Tudor Călin Zarojanu

Despărţirea de Băsescu

Fac parte dintre ziariştii care au refuzat întotdeauna să joace cartea unei presupuse echidistanţe politice. Cum să te situezi la distanţă egală de Mona Muscă şi Dan Iosif? Ca să nu mai vorbim că, geometric vorbind, echidistanţa este posibilă, măcar teoretic, în cazul a două repere (mijlocul segmentului), pentru trei (centrul cercului determinat) şi patru (centrul sferei), dar devine imposibilă când iei în considerare mai multe puncte nesituate pe aceeaşi circumferinţă. Poate doar într-un virtual spaţiu cu mai mult de trei dimensiuni...

Iată de ce mi s-a părut corect să-mi declar întotdeauna simpatiile şi antipatiile, încercând doar să nu fiu incorect faţă de a doua categorie, nici fanatic pentru prima.

Da, **am crezut în Traian Băsescu**. Socotesc că un om nu trebuie judecat pentru o faptă, ci pentru toate, drept care, în numele unei atitudini care mi s-a părut în linii mari corectă, sau măcar eficientă, am închis ochii la toate derapajele sale: sugestia cinică făcută, în urmă cu câţiva ani, bucureştenilor care, din cauza lucrărilor la „metroul uşor", nu mai puteau circula dinspre/către casă: „Să zboare!"; separarea oraşului în două, îngreunarea traficului auto şi crearea unui haos perpetuu, din cauza aceluiaşi proiect **inutil**; cinismul faţă de câinii fără stăpân şi măcelul pornit sub guvernarea lui locală; păstrarea unor personaje-chele, evident aparţinând altui timp; intervenţiile cel puţin discutabile, din punct de vedere constituţional, în viaţa PD, a Alianţei, a Guvernului, a Parlamentului, a tuturor. Am închis ochii pentru că îl consideram bine intenţionat şi cel mai potrivit preşedinte pentru acest moment – nu prin comparaţie cu Adrian Năstase, asta nu se pune, ci chiar prin comparaţie cu oricare om politic cunoscut de mine.

Da, **am crezut că se încheie epoca FSN**, aşa cum scriam aici luna trecută.

M-am înşelat în ambele cazuri.

Câteva replici stranii au punctat conştientizarea acestei înşelări.

Mai întâi, răspunsul lui Traian Băsescu într-un interviu din *Revista 22*: *Dacă vreţi să condamn comunismul, elaboraţi un document*. Tot atunci, s-a înţeles că i se cam fâlfâie de opiniile lui Marius Oprea – în fapt, cel mai competent şi mai credibil specialist pe care-l avem în materie de analiză a Securităţii.

Apoi, faza cu *e timpul să se treacă de la ţipete la muncă* – referirea fiind la CNSAS. Mi-e jenă să comentez.

A urmat reacţia din China la trădarea înţelegerii din Alianţă privindu-l pe Constantin Ticu Dumitrescu: *Sunt prea departe, şi ca distanţă, şi ca interes, de problema asta*. Oare? În paranteză fie zis, vizita în China i-a mai cauzat unui preşedinte român.

În fine, declaraţia de război de la întoarcere. Opoziţia faţă de propunerea privind noul titular al Relaţiei cu Parlamentul – absolut gratuită şi violent ostentativă. Argumentul – că e bun la inundaţii! – ridicol. Comentarile despre CNSAS – lipsite de credibilitate.

Dar cea mai tare a fost afirmaţia că are nevoie de **o lucrare ştiinţifică** de amploare (între timp, Sorin Ilieşiu îi transmisese o abordare pe puncte, rezumativă, aşa că pretenţiile au crescut) pentru a putea condamna comunismul. Înţeleg că a umblat mult pe mări, totuşi cred că majoritatea epocii comuniste a trăit-o în patrie – şi atunci, **de ce argumente are nevoie în afară de viaţa lui şi a noastră!?**

Poate pentru că visează să ţină un discurs de trei ore – când, de fapt, **condamnarea nu are nevoie să conţină decât o singură frază:** *Ideologia comunistă şi regimul pe care l-a creat au fost aberaţii ale istoriei, generând cumplite suferinţe umane, grave traume psihice şi fizice, inclusiv moartea.* Asta e tot, domnule Băsescu! Nu vă cere nimeni altceva.

Sau nu e adevărată o asemenea frază?

Îndoiala e indusă nu de mine, ci chiar de locatarul Cotrocenilor: sincer, nu mi-e clar – a zis domnia-sa – dacă trebuie condamnată întreaga perioadă de 50 de ani sau doar crimele...

Ah!, cât au aşteptat fraza asta nostalgicii ceauşişti! *Păi, cum, domn'e, să condamni metroul, fabricile şi uzinele, Canalul, cartierele de blocuri, locurile de muncă, şcoala gratuită!? Atunci ar însemna să ne condamne pe noi toţi!!*

Exact tipul de mesaj iliescian referitor la cele „patru milioane de comunişti" – în realitate, membri PCR, ceea ce e cu totul altceva. Apartenenţa – de voie, de nevoie – la un partid nu înseamnă automat îmbrăţişarea doctrinei respectivei formaţiuni. Este ca şi când, pentru că provine din PD, ar trebui să considerăm automat că Traian Băsescu este democrat.

Din nefericire, nu pot parafraza o vorbă stenică. Nu mă pot despărţi de Băsescu râzând, ci, din contră, trist. Lui Emil Constantinescu i-au trebuit aproape patru ani ca să dezamăgească – în primul rând partea cea mai instruită şi mai activă a electoratului care-şi pusese enorme speranţe în el. Traian Băsescu s-a descurcat într-un an şi-un pic, având grijă şi el – **la fel ca toţi preşedinţii României de până acum** – să se rupă în primul rând faţă de elitele intelectuale. Nici el, la fel ca oricare dintre cei trei înaintaşi, nu va înţelege ce i s-a întâmplat, atunci când i se va întâmpla. ■

In memoriam

Fostul ministru PNŢCD al Reformei, Uim Spineanu, a fost chemat, ca martor, la sediul Direcţiei de Cercetări Penale a IGP, în cadrul unei anchete privind SIF Muntenia. Ce-or fi înţelegând cei de la DCP prin audierea unui martor? – fapt e că lui Spineanu i s-a făcut rău şi, până să ajungă la spital (cu o maşină a poliţiei, căci Salvarea a venit după 49 de minute!!), s-a stins din viaţă. Prea puţină lume ştie că avea o biografie spectaculoasă, trăgându-se dintr-un lung şir de personalităţi. Între altele, ca şi Uim Spineanu, ambii săi părinţi aveau doctoratul. ■

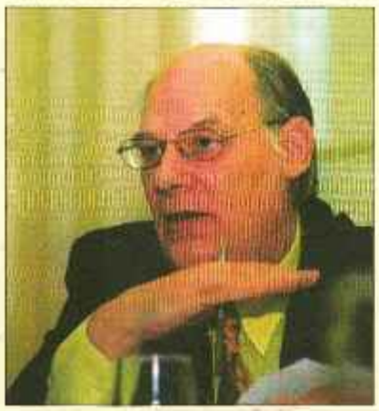

Uite cine votează!

Senatorul liberal Norica Nicolai şi-a adus o nepoată la lucrările Camerei superioare. Nu chiar o fetiţă, dar orişicât. Cică e voie (ar fi distractiv să-şi aducă toţi toate rudele). Nepoata ar fi luat cartela de vot a mătuşii şi – după unii ziarişti – chiar ar fi votat, dar de pe scaunul altui liberal. Şi anume, la un amendament disputat. Doamna Nicolai a zis, supărată, că-şi asumă răspunderea. Să vedem cum. Şi uite-aşa, după scandalurile cu mătuşi, apar alea cu nepoate! ■

Cui i-e frică de Monica?

Răspuns: cam tuturor. Sigur celor deja luați la întrebări, după 16 ani de grație. La fel de sigur, celor care știu acum că le vine rândul. Probabil – și celor care nu se simt foarte vinovați, dar mai știi? Prin lanțul slăbiciunilor (*les amis de mes amis*), Monica Macovei a început să-i cam supere și pe unii despre care, până la proba contrarie, nu știm să fie băgați în ceva nasol. De pildă, liderii UDMR. Sau premierul Călin Popescu-Tăriceanu, care le-a luat partea, în războiul declarațiilor. Sau președintele Traian Băsescu, care nu i-a mai dat de mult vreun mesaj public de susținere (în condițiile în care dă mesaje la tot cartierul) și, în plus, a refuzat să-l valideze pe Vasile Doană în fruntea Parchetelor Militare, conform propunerii ministrului Macovei. Pe cine NU supără Monica? Păi, pe toți oficialii europeni care susțin că ei i se datorează în mare măsură pașii României spre UE. No comment. ■

Cancel, de la Cancelarie?

Se numește Aleodor Frâncu, este șeful Cancelariei primului-ministru (structură creată de Alin Teodorescu, pe vremea lui Adrian Năstase, după un model occidental) și până acum n-ați prea auzit despre el. Numai că pentru Cancelarie pontează 1.594 de oameni, din 21 de departamente, patru agenții, cinci Autorități și un Oficiu. În plus, structura are, pe 2006, un buget de aproape 600 de milioane de lei noi, de șapte ori mai mare decât cel al Senatului și de trei ori cât cel al Camerei Deputaților. Să fie primit! Păi, decât să ne tot ploconim la „marile cancelarii", mai bine pe la a noastră. ■

O încredere pierdută

Într-unul dintre rarele sale interviuri, date doar cui trebuie, Traian Băsescu a declarat că și-a pierdut încrederea în Tăriceanu, deoarece parcă nu mai au țeluri comune. Păi, se știe că nu țin cu aceeași echipă de fotbal!
În replică, premierul a declarat că nu mai găsește timp să discute cu președintele deoarece acesta petrece mult timp cu Gigi Becali. Cum ziceam, chestie de afinități.
Unul dintre cele mai drăguțe frecușuri s-a încins pe marginea conceptului de „bună guvernare" strecurat în strategia de securitate națională. Tăriceanu a anunțat că e o idee lansată de americani doar pentru țările înapoiate. Băsescu a replicat că „nu i-au pus bine consilieni în mapă". Așteptăm cu interes 1 ianuarie: se vor felicita reciproc sau o să se ia la mișto? ■

Taxa pe viciu...

...a scumpit țigările și băuturile alcoolice cu 30%. Mă rog, așa e *trendu'*. În America nu mai ai voie să fumezi decât ca la noi în licee, adică la closet. Cu băutura, însă, am impresia că se descurcă încă. Numai că avem și noi o propunere. Având în vedere numeroasele eliberări din arest prilejuite de incompetența organelor de cercetare, pe când o taxă severă pe viciul de procedură? ■

Bazil Ștefan

Noua febră a barilului

În ultimul timp, prețul mondial al petrolului a luat-o din nou razna, barilul de „brut" depășind la un moment dat, spre finele lunii aprilie, chiar și recordul istoric de 75 dolari. Deși după câteva zile a coborât puțin, prețul aurului negru rămâne în continuare febril, gata s-o ia rapid din loc spre o nouă escaladă cu prima ocazie. Ocazie care nu va întârzia prea mult să se ivească, știut fiind că nimic altceva nu pare a fi atât de alergic la crize – sau posibilitatea unor crize – ca prețul acestei vitale materii prime. Actualul puseu de febră al barilului are și el la origine tot o asemenea criză – cea declanșată de programul nuclear al Iranului. Și aceasta deoarece conflictul militar ce ar putea izbucni din cauza refuzului Teheranului de a abandona acest program ar putea crea o penurie serioasă pe piață, Iranul fiind unul dintre marii exportatori mondiali de petrol. La consumul mondial actual de petrol, care însumează 85 milioane de barili zilnic, o scădere a ofertei cu 3,3 milioane barili (echivalentul exporturilor iraniene) ar cauza un dezechilibru pe piață care nu ar putea fi depășit fără o majorare substanțială a prețului. Și cum criza iraniană este încă departe de o soluție rezonabilă, în curând cota de 75 $ per baril va fi doar o simplă amintire.

Cunoscători în materie de talia lordului Browne, directorul executiv al *British Petroleum*, sunt de părere că o permanentizare a crizei iraniene ar putea urca barilul de țiței chiar la peste o sută de dolari, iar litrul de benzină la pompă, la o liră sterlină. Președintele George W. Bush, omul cel mai în măsură să evalueze evoluția probabilă a acestei crize, a și cispus, de altfel, unele măsuri practice menite, în opinia sa, să atenueze noua febră a petrolului: reluarea importului de etanol și adaosul acestuia în proporție de 10% în benzină, sistarea temporară a efectuării de depozite naționale strategice de țiței, între altele. Motivul: americanul de rând este furios că prețul benzinei a depășit trei dolari galonul tocmai în preajma sezonului cald, al plecării cu mașina în concediu, iar oferta de benzină la pompă, ca și furnizarea curentului electric întâmpină deja dificultăți în diverse state și/sau localități ale țării.

Evident, nu toată lumea suferă de pe urma neajunsurilor care însoțesc prețul piperat al țițeiului. Marile companii petroliere *BP* și *Shell* au obținut numai în primul trimestru al acestui an profituri nete de 5,27, respectiv 5,57 miliarde dolari, iar Lee Raymond, șeful suprem al lui *ExxonMobil*, a plecat la pensie cu un „provizion" de 400 milioane de dolari, cel mai mare din istorie, explicat de cei avizați prin veniturile grase (36 miliarde numai anul trecut) obținute de această firmă gigantică în cei 18 ani în care a fost condusă de el. Iar profiturile lor nu vor scădea, ci vor crește și când barilul va sări peste suta de dolari. Probleme mari vor avea însă în mod sigur atunci, dacă nu au de pe acum, țările sărace neposesoare de hidrocarburi, ale căror economii naționale se vor prăbuși, ca și camenii săraci din țările bogate. Și, din păcate, febra petrolului nu va putea fi evitată complet nici dacă se va ajunge la o soluție politică a crizei iraniene. Pur și simplu pentru că febra barilului poate fi declanșată de orice alte evenimente ce pot afecta oferta mondială de petrol, iar pe termen lung, de însăși epuizarea previzibilă și inevitabilă a „aurului negru". ■

Le cerem scuze claustrofobilor

Am făcut lumea să pară mult mai mică.
Orice serviciu oferit de noi are rolul de a micşora distanţele dintre oameni.

POŞTA ROMÂNĂ

Poetul **nedescoperit**

Sunt tineri, visători şi mulţi scriu în taină poezii. Trebuie doar să-i ghiceşti că sunt poeţi şi-ţi vor recita imediat una dintre creaţiile proprii. Aşa au gândit organizatorii concursului de creaţie şi interpretare *Poetul nedescoperit*. Concursul a fost iniţiat de către dna Monique Gruber, soţia Ambasadorului Republicii Federale Germania în România şi, sub patronajul conducerii Teatrului Naţional Bucureşti, prin dl Ion Caramitru, decernarea premiilor a avut loc în foaierul *TNB*. Au participat elevi de la aproape toate liceele şi colegiile bucureştene, în faza finală a concursului rămânând doar 38 dintre ei. Juriul a fost alcătuit din: scriitoarea Nora Iuga, actriţa Lucia Mureşan, poetul Octavian Saviani, Elizabeta Roşca şi poetul Mihail Gălăţanu, redactor-şef la publicaţia *Flacăra*. Au câştigat premii: Daniela Brânzei, Ioana M. Mitrea, Ioana Cărtărescu, Marina Medeleanu, Andrei Iordache, Anita Kevorchian, Ana M. Bucătaru, Alexandru Nagy, Constantin Răzvan Micu, Andrei Ciubotaru, Marius Cr. Gherase, Eliza Păuna, Cosmin Cristian Bebu şi Cristina Mihaela Mihalache. Ioana M. Mitrea a câştigat premiul *Flacăra* cu poezia *Vis*. *„Dacă aş fi bărbat şi aş avea 50 de ani, aş vrea să mă cheme Anton. Aş vrea să locuiesc într-un orăşel-port al Mediteranei. Aş vrea să am o pălărie de paie pe care să o zgârie vântul, să mă plimb pe plajă şi prin port desculţ şi să mă urmărească peşcăruşii. Să nu mă cunoască nimeni, decât marea, decât stropii valurilor care se sparg de stânci. Să merg printre oameni desculţ şi să notez în carneţelul meu din buzunarul hainei gândurile lor. Să mă plimb printre ei şi să nu mă cunoască. Să fiu printre ei ca marea, ca stropii, ca peşcăruşii...“* – *Vis* de Ioana Maria Mitrea. Au sponsorizat concursul: *Academia Civică, Allgemeine Deutsche Zeitung, Ateneul Român, B 24 FUN, Cercul Cultural de limbă germană, Centrul Cultural Român*, edituri – *Publicaţiile Flacăra, Humanitas, Niculescu, Polirom* –, *Observatorul Cultural, Opera Română, TVR Cultural* şi *Teatrul Naţional*. ■

Caricatura poloneză

La Galaţi, după viitura de pe Dunăre, alte valuri, valurile umorului de calitate, au ajuns în această primăvară până în centrul oraşului, la Muzeul de Arte Vizuale, unde a avut loc vernisajul expoziţiei de caricatură poloneză contemporană. Expoziţia, organizată în comun de Muzeul Caricaturii din Varşovia, Institutul Polonez din Bucureşti şi Muzeul din Galaţi, reuneşte pe simeze, în trei săli, peste 180 de caricaturi în alb-negru şi color, fiind – din câte cunoaştem – cea mai amplă manifestare artistică dedicată graficii satirice poloneze în România. Într-o ţară cu peste 500 (!!) de caricaturişti prezenţi în principalele ziare şi reviste poloneze – de la *Gazeta Wyborcza* şi *Rzeczpospolita* la *Nie* –, cu două instituţii culturale de nivel european – Muzeul Caricaturii şi Muzeul Afişului –, umorul polonez incisiv şi tăios oscilează între două curente principale: satira socio-politică şi caricatura de moravuri, fapt evident şi din desenele celor 23 de artişti prezenţi pe simeze la Galaţi.

(Aurel Ştefan Alexandrescu)

Oglinda cărţilor

***Ghidul caloriilor, carbohidraţilor şi colesterolului*, Editura Litera Internaţional** – Nu vă număraţi, încă, deloc caloriile? O să le număraţi, cu timpul. Un îndrumar excelent pentru cei care ţin la caloriile, corpul, silueta&sănătatea lor. ● **Nichita Stănescu, *Opera Magna*, vol.3, Editura Muzeului Literaturii Române** – Muzeul Literaturii Române din Bucureşti, împreună cu directorul său, reputatul critic Alexandru Condeescu, pregătesc, în continuare, şi volumul patru – nu doar volumul trei – al operelor lui Nichita. El va apărea până la sfârşitul anului. Cărţile beneficiază de un aparat critic foarte important în înţelegerea omului Nichita, epocii&fenomenului pe care îl subîntinde. ● **Vasile Andru, *Muntele calvarului*, Editura Herald** – Orice carte semnată de Vasile Andru v-o recomand călduros, cu convingerea că nu avem în faţă doar un mare scriitor, un remarcabil stilist ci, lucru şi mai rar, o conştiinţă, un călăuzitor de destine. Cine n-are încă un îndrumător spiritual să-şi cumpere. Cu siguranţă, să urci Muntele împreună cu Vasile nu e un calvar, ci aproape fitness. Al spiritului. ● **Kaiten Nukariya, *Istoria Zen*, Editura Herald** – Zen nu există. Există doar ZaZen. După ştiinţa noastră, e singura istorie Zen scrisă în lume. Faptul că a apărut şi la noi îl datorăm editurii *Herald*. ● **René Guenon, *Demiurgul*, Editura Herald** – Excelenta editură *Herald* are unul dintre cele mai înalte standarde editoriale, iar numele lui René Guenon – care are şi o legendă pe măsură – este cel care a generat un curent literar şi în spaţiul românesc. O lectură fundamentală, de nescăpat. ● **Neil Gaiman, *Zeii americani*, Editura Tritonic** – Hotărât lucru şi cât se poate de vizibil în *American Gods*, Neil Gaiman ştie să scrie. Şi al doilea lucru: este un autentic post-modern. Cartea lui, în priza realului, e plină de mitologie. Întrebaţi-o pe Zoia. Cea de la miezul nopţii. ● ***Love marketing*, Editura Corint** – Cum să faci din dragoste marketing – sau invers. Care sunt cele mai îndrăgite firme ale lumii? Şi cum ajung ele aşa. E un fel de a introduce *Bhakti Yoga* în marketing. ● **Richard Barber, *Sfântul Graal, imaginaţie şi credinţă*, Editura Acquila** – O carte care explică totul despre Graal, metodic, cu surse şi exegeză. Culmea: nu se citeşte greu, ci e o lectură de referinţă. Luminează, neîndoios, multe lucruri şi minţi. ● **Michael Häulică, *Aşteptând-o pe Sara*, Editura Tritonic** – Liviu Antonesei, unul dintre cei mai străluciţi intelectuali de astăzi din România (locuieşte la Iaşi, poet, prozator, eseist, vârf al generaţiei 80), îl prezintă astfel – foarte convingător – pe Michael Häulică&cartea sa: Cel mai bun roman dedicat crizei de la patruzeci de ani a bărbatului. Romanul beneficiază şi de alte prezentări elogioase de la scriitori de marcă, precum Bogdan Suceavă, Dan-Silviu Boerescu, Mircea Opriţă, Voicu Bugariu, Radu Pavel Gheo. ● **Florin Abraham, *România de la comunism la capitalism*, *Biblioteca de istorie*, Editura Tritonic** – O carte pentru toţi cei care vor să afle cum s-a constituit sistemul politic (în perioada 1989-2004) în România postrevoluţionară. Sobră, beneficiază de o structură foarte solidă ca bază/premisă de discuţie: definirea subiectului „sistem politic“, concepte şi metode de abordare, ca o declaraţie de principii, Preşedinţia României – ca instituţie, instituţia parlamentară – design constituţional. ■

Matadorul

Horia Pătraşcu

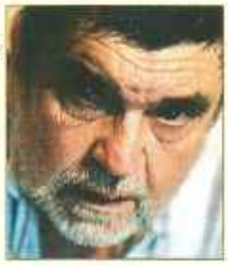

Matador, SUA/Germania/Irlanda, 2006 – 96 de minute ◀◀◀◀
Distribuit de: NEW FILMS ROMANIA

Un „killer" – deci un asasin profesionist **plătit!** – pre numele său Julian Noble, îl cunoaşte întâmplător pe Danny Wright, un comis-voiajor pe cale de a deveni un important şi respectabil om de afaceri al Americii contemporane; între cei doi se va naşte, curând, o prietenie cel puţin stranie, primul amestecându-se în viaţa particulară a celui de-al doilea, fermecându-i familia prin personalitatea sa candid-ironică – ultimul, ajungând să se asocieze crimelor celui dintâi... Ambii reuşind, astfel, să-şi descopere o viaţă... **cât de cât normală!**

„IMORALĂ" la o primă vedere (dar câte dintre filmele americane sunt într-adevăr **morale**, în adevăratul sens al cuvântului?! – **n.a.**), această peliculă a regizorului-scenarist **Richard Shepard**, surprinzător de bizară, de „smucită" încă de la începutul proiecţiei, te cucereşte treptat – mai ales prin interpretarea celor doi actori plasaţi în rolurile principale, dar şi prin dialogurile **absolut sclipitoare!** – ajungând în cele din urmă să te entuziasmeze de-a dreptul: asişti, fără voie, la un univers vizual virtual-tâmpit şi modest-scelerat (vezi, de pildă, corida filmată în Mexic de admirabilul operator **David Tattersall!**)... parcurgi, pas cu pas, împlinirea relaţiei dintre **doi prieteni** (în analiza căreia americanii sunt, orice s-ar spune: „aşi"!)... ajungând să regreţi chiar că filmul s-a terminat (după acea ultimă şi memorabilă secvenţă „a cimitirului"!)...

O impecabilă COMEDIE NEAGRĂ – plină însă **de surprize. Prima: Pierce Brosnan**, în rolul „killer"-ului: un tip înalt, uscat, cu părul scurt şi vertical tuns-perie, cu o mustaţă bogată ascunzându-i ridurile bărbiei şi cu ochelari fumurii pitulându-i privirea ironică... (FAC PARIU PE TOT CEEA CE VREŢI, CONTRA UNEI SINGURE ACŢIUNI „SIF", că NU veţi recunoaşte, sub această mască, chipul fermecător şi viril şi care ne-a încântat ani buni de zile sub sigla: „JAMES BOND – Agentul 007"...!).

A doua: revenirea – spectaculoasă! – a lui **Greg Kinnear** (noi l-am mai văzut în *Mai bine nu se poate*, cu Jack Nicholson), în rolul „Danny".

P.S. – Ar mai fi o „a treia surpriză" (dar care ţine de IN(cultura) subsemnatului) şi pe care o fac, totuşi, publică: Habar n-aveam că, în limba spaniolă, cuvântul **MATADOR** înseamnă... **ASASIN!**... ■

Firewall

Firewall, SUA, 2006 – 105 minute ◀◀◀
Distribuit de: INTERCOMFILM DISTRIBUTION S.A.

program de protecţie

Subiectul (fără a deconspira acţiunea filmului – **n.a.**): familia unui bancher – important om de afaceri! – este sechestrată de o bandă de specialişti într-ale electronicii, condusă de un individ cu ochi albaştri; în schimbul eliberării celor dragi, afaceristul trebuie să pună la cale un furt din propria instituţie, aducând astfel bandiţilor, gratuit şi prin calculator, o imensă sumă de dolari...! (**subiect absolut original, nu?!**)

Instinct primar 2

„Basic Instinct - 2" - SUA, 2006 - 115 minute
Distribuit de: MEDIA PRO FILM DISTRIBUTION ✔✔✔✔

Ce poţi spune despre un film ce preia succesul originalului, comiţând o **aşa-zisă „Parte a 2-a"**?! Şi când această „parte a doua" – s-a dovedit asta! – nu va atinge valoarea primei?!

Există câteva variante: ori producătorul iniţial, câştigând câteva milioane de dolari, speră să mai „tragă" câteva sute de mii **la cererea publicului** – ori, la cererea „anonimă" a vedetelor **din prima,** să se aventureze într-un nou proiect asemănător celui dintâi.

Ca să zic aşa: în cazul de faţă... **nu este cazul!**

Basic Instinct (filmul în care, alături de **Michael Douglas**, actriţa **Sharon Stone** şi-a câştigat celebritatea internaţională) a rămas în memoria spectatorilor de pretutindeni ca un thriller perfect „rotund", plin de sex, sau poate că mai ales de „aluzii sexuale" (vezi celebra secvenţă a încrucişării picioarelor actriţei în faţa anchetatorilor!)... Acest al doilea (urmărind, evident, o anumită „schemă" a primului), **este însă altceva!** Ceea ce, într-un fel – şi referindu-ne la „continuări" – reprezintă o premieră absolută.

Este meritul (şi curajul!?) actriţei Sharon Stone, aflată astăzi la peste 45 de ani, să admită provocarea: rămâne fascinantă, tulburătoare în scenele nude – dar şi imprevizibilă în rolul scriitoarei de cărţi poliţiste pe care o interpretează.

Spuneam mai sus că *Basic 1* a fost un film „rotund".

Basic – 2 este un film mai mult „liniar", adică purtând mai multe scene surprinse, **în cascadă**, multe oribile: este mai „thriller" decât primul, care a fost în special un film **de actori**; este un film ce „merge" pe o variantă cvasi-poliţistă – având însă un substrat prudent-macabru, ţinând mai mult **de psihanaliză**... şi nu de amănuntele „spumante" ale unui cuplu scufundat în cada de baie...!

■

Brumatele idei ale cronicarului (după vizionarea acestui film):

– Într-un „thriller" de aproape două ore şi cu acţiune oarecum previzibilă (BUNUL va învinge RĂUL, **nu-i aşa?!),** majoritatea scenelor-cheie – cele în care gâtlejul ar trebui să ţi se usuce de emoţie! – sunt rezolvate **pe calculator** (de unde, impactul „terorii" – **VAX!**).

– Prin avalanşa de „obiecte electronice de ultimă generaţie" (mini-calculatoare, micro-camere-video, microfoane insesizabile etc. etc.), filmul devine (poate!?) un posibil joc pe calculator al unor puşti ce frecventează „Internet-Café"-urile: nicidecum o peliculă care să bage groaza în tine (cel ce ai plătit biletul de intrare **exact** pentru aşa ceva!).

– Filmul „atinge" problema **„computerizării vieţii personale a oamenilor în anii pe care-i trăim"** (ceea ce e o problemă gravă, deja semnalată de câteva producţii remarcabile, precum *Truman-Show* etc.), în cazul nostru, însă, ideea asta teribil de tragică se pierde în amalgamul de imagini **voit-dure** (de multe ori rizibile!), cu care regizorul **Richard Loncraine** şi-a pigmentat produsul...

– Ca întotdeauna, **marele** (şi de acum „vârstnicul") **actor Harrison Ford** face **o prezenţă** – şi nu o „prestaţie"! – de zile mari: laureat, printre altele, al **„OSCAR-ului pentru întreaga carieră"** în anul 2000 (l-am văzut, printre altele, în *Conversaţia, American Graffiti, Apocalipse Now, Indiana Jones, Star Wars* etc.), el se lasă ciomăgit în finalul filmului de care ne ocupăm într-o secvenţă de aproape zece minute: strivit în pumni, aruncat de la etaj (desigur, prin intermediul unor cascadori!), plin de sânge, lovind în neştire aşa cum şi primeşte lovituri, în neştire... **salvează situaţia familiei!** Aşa: **de unul singur...!?**

– Păi – e firesc să te întrebi! – dacă „bătrânul" Ford tot salvează astă situaţie „calculatorie"... de ce mai era necesar **restul filmului**?

– **Şi, încă:** foarte bun, în rolul „fiarei", actorul **Paul Bettany!**

– **Şi mai încă:** oare de ce criminalii torţionari or avea, mai toţi!, ochii albaştri...?! ■

Gozo, o insulă pli și mister

O țară cât o cutie de chibrituri, situată la intersecția rutelor maritime, cu șapte mii de ani de istorie în spate. Insula cavalerilor te îmbie cu decoruri de vis unde piatra de culoarea mierii se oglindește în adâncurile albastre ale Mediteranei. Și... sigur, cu peisaje spectaculoase, o arhitectură demențială și culori frapante.

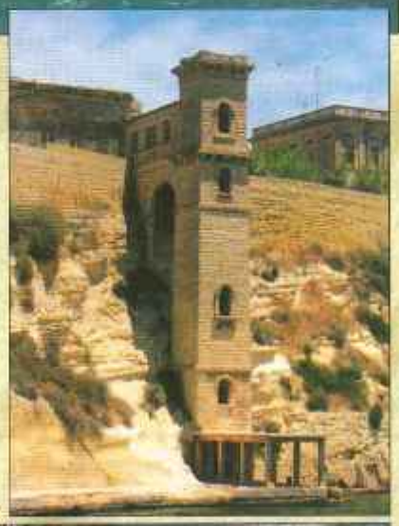

Cele șase insule ale Maltei (Malta, Gozo, Comino, Cominotto, Fifla și St. Paul, ultimele trei fiind nelocuite) sunt, de fapt, un mare muzeu în aer liber. Iar ceea ce le conferă unicitate este faptul că trecutul se vede cu ochiul liber. De cum pui piciorul pe insulă, ai impresia că ai nimerit într-un film care-ți dezvăluie preistoria misterioasă, urmând, foarte linear, traiectoria Sfântului Paul sau asistând la bătălia cavalerilor Sfântului Ioan care au înfrânt creștinătatea. Toți cei care au trecut pe aici și-au lăsat puternic amprenta: constructorii templelor antice, navigatorii fenicieni, Cavalerii Sf. Ioan și, mai târziu, Napoleon sau regii britanici.

Dacă ajungi în Malta nu rata enigmaticele temple preistorice, dar nici capitala barocă, Valleta, descoperită de bătrânii cavaleri. Pe străzile Valletei, lasă-te înconjurat de situ-rile istorice, de statuile-candele, nișele adânci, fântânile bătrâne și costumele cavalerilor desenate pe parapetele atârnate peste tot. Când obosești, oprește-te în piețele, curțile, grădinile și catenelele nenumărate, așezate cu schepsis, parcă, fix acolo unde trebuie.

Mergi în Mdina, capitala medievală, ascunsă, ca o fată mare, privirilor, de pereții înalți ai vechii cetăți. Aici locuiesc descendenții familiilor normande și siciliene. E o atmosferă care respiră... liniște. E clar de ce i se mai spune „Orașul Liniștii". La orele prânzului, ușile sunt închise, obloanele sunt trase, iar străzile sunt pustii. Ai impresia că ai ajuns într-un oraș părăsit. Dacă ai răbdare până seara, bea un ceai pe vechile metereze, admirând senzaționala panoramă sau relaxează-te într-unul dintre restaurantele deschise de maltezii practici chiar în vechile bastioane sau în curțile vechiului palat.

Te sfătuiesc să ajungi neapărat în Gozo, sora mai mică a Maltei (și a doua ca mărime), ca să explorezi gemenii vieții rurale, în mare măsură neatinși de timp. Ai ocazia să faci o excursie de neuitat pe pământul cel galben și ridat ca obrazul unui bătrân mandarin. Farmecul Gozo-ului te va „cotropi" imediat ce ajungi acolo. Mai verde, mai rustică și mai mică decât Malta, viața în Gozo se mișcă într-un stil... boieresc: agale și tacticos. Ritmurile sunt dictate de

nă de farmec

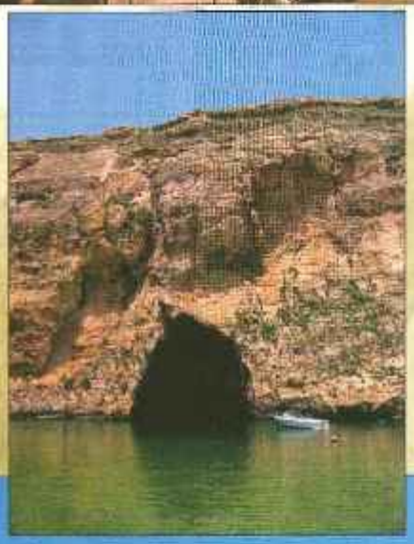

anotimpuri, pescuit și agricultură. Iarna și primăvara, insula trăiește din recoltele prospere, „luxuriante" chiar, iar vara se trezește odată cu mușcatele și oleandrii. Gozo, ca și țărmurile malteze, înalte, prăpăstioase, se afundă în mit. Se spune că micuța insulă este tărâmul fantastic unde Calypso l-ar fi ținuit cu anii pe Ulysse, în *Odiseea* lui Homer.

Bisericile baroce și fermele construite cu piatră veche punctează zonele rurale. Fiecare biserică este o capodoperă arhitecturală în sine, având-și propria istorie demnă de ascultat. O să-ți placă domurile pictate cu roșu sau argintiu, reliefate atât de frumos pe cerul albastru. Nelipsite din zonele rurale, turnurile înalte domină piețele satelor și sătucurilor, fiind „inima" vieții sociale și culturale. Aici se ține tumultuoasa „festa", o sărbătoare interesantă dată în cinstea sfântului care patronează biserica. De „festa", se organizează un concurs inedit de focuri de artificii, în timpul căruia echipa satului gazdă se cuelează cu „team"-uri ale satelor vecine. Totul se întâmplă seara, când pe strada principală sunt așezate, una după alta, mecanisme „sofisticate" de artificii, făcute special pentru seara cea mare. Concursul se desfășoară după un scenariu bine pus la punct (urmat pas cu pas de sute de ani): se aprinde prima artificie, în jurul căreia asistă o mulțime amestecată de turiști și localnici, aplaudând frenetic și zgomotos spectacolul de lumini; după prima, tot poporul se mută la a doua, și tot așa, până la ultima (sunt 15 cel puțin astfel de mecanisme). La final, un juriu premiază echipa cu cel mai reușit spectacol de artificii.

Relieful terasat și coastele spectaculoase așteaptă să fie explorate. Intrândurile stâncoase îți dezvăluie plajele cu nisip roșu, de unde te poți aventura la partide de snorkeling, scufundat și pescuit. De altfel, Gozo este recunoscută pentru locurile de scufundat, unele dintre cele mai bune din Mediterana. La fel, micuța Comino și deja celebra ei Laguna Albastră. Îți vor plăcea porturile naturale, plajele pitice, golfulețele adăpostite, stâncile, coralii și epavele... Posibilitățile de agrement sunt nesfârșite. Lumea subacvatică ți se dezvăluie în întreaga ei varietate. Apele sunt limpezi și clare, vizibilitatea – excelentă (cam 30 de metri), deci Malta este o destinație de vis pentru cei care-și doresc fotografii subacvatice. Viața marină „înflorește" într-o paletă vibrantă de culori. Vei înota fără probleme alături de caracatițe, pești zburători, corali, țipari, chiar și pe lângă „rarii" bibani de mare. Pentru senzații tari, încercați o scufundare în toiul nopții sau coborâți mai adânc, sub 30-40 de metri. Culorile vi se vor părea de-a dreptul fluorescente, și asta grație luminii lanternelor.

text **Ciprian Eneo**

Infoagenții

Malta Travel
(www.malta.ro) 021.318.59.92

Apartamente 2* – 188 euro
Hotel Palazin 3* – 273 euro
Pachetul include: bilet avion București – Malta – București, transfer aeroport – hotel – aeroport, mic dejun pentru hotelul de 3*, asistență turistică

Oltextur
(www.oltextur.ro) 0249.421.879

Apartamente 2* – 188 euro
Hotel Bella Vista 4* – 306 euro
Pachetul include: bilet avion București – Malta – București, transfer aeroport – hotel – aeroport, demipensiune, asistență turistică

Ambele agenții acordă o excursie opțională gratuită pentru rezervări cu 3 săptămâni înainte de data plecării

Drive test *Citroën C1* cu zâmbetul pe buze

Născută din dorinţa de a crea un automobil pentru oraş la costuri reduse, *Citroën C1* este maşina ideală pentru aglomerări urbane, lucru demonstrat şi de testul realizat de noi în Bucureşti.

În mod normal, un automobil este lansat în mai multe versiuni: de caroserie, de echipare sau de motorizare. În cazul de faţă un automobil a fost lansat „în trei mărci". Fie că vorbim de *Citroën C1*, *Peugeot 107* sau *Toyota Aygo*, avem de-a face cu aceeaşi maşină. Singurele diferenţe între cele trei ţin de personalizări realizate la partea frontală specifice fiecărei mărci.

Proiectul comun *Toyota-PSA* (grupul din care fac parte *Peugeot* şi *Citroën*) a făcut ceva vâlvă mai ales în perioada în care se discuta intens despre maşini noi la preţuri reduse. Un automobil la standarde actuale de siguranţă şi echipare care să fie vândut la preţuri accesibile unei categorii mai largi de cumpărători. Deziderat la care s-a răspuns prin această maşină remarcabilă pentru dimensiunile sale.

C1 este genul de automobil care te face să zâmbeşti. Fie că o remarci în trafic sau te afli în interiorul său, nu poţi să nu te bucuri de formele rotunde sau uşurinţa cu care se strecoară într-un oraş aglomerat.

Farurile mari, ovale îi dau personalitate, iar simbolul *Citroën* de pe capotă o deosebeşte de suratele sale. Stopurile, mai puţin generoase, sunt aşezate în lateralele haionului şi păstrează aceeaşi formă rotundă care caracterizează design-ul acestei maşini. În mod surprinzător, haionul este realizat în întregime din sticlă, practic luneta fiind cea care se deschide.

La interior, eşti iniţial surprins de aerul simplu al maşinii. Uşile nu sunt tapisate în totalitate, suportul centurilor de siguranţă stă cocoţat pe o tijă metalică, şuruburile sunt la vedere, iar turometrul este opţional. Toate acestea sunt consecinţe ale reducerii costurilor de fabricaţie, dar testul ne-a arătat că nici unul nu este esenţial pentru şofatul în oraş. În plus, uşile parţial tapisate şi vopsite în roşu, asemenea caroseriei, aduc culoarea la interior.

Consola centrală adăposteşte instalaţia audio şi comenzile pentru climatizare. Aerul condiţionat este opţional. Reglarea amestecului rece-cald sau a direcţiei aerului se face prin intermediul unor tije originale. Impresia este că ai de-a face cu o maşină de jucărie. Nu există ecrane cu cristale lichide, computer de bord sau alte nebunii. Nu ai nevoie de manual pentru că înţelegi totul imediat. Tocmai din această simplitate pleacă şi preţul de bază, fără taxe, de 6.750 de euro.

Spaţiul la bord este surprinzător de mare pentru dimensiunile exterioare. *Citroën C1* poate transporta fără probleme patru pasageri. Există loc suficient atât pentru cap, cât şi pentru genunchi. Atâta doar că poziţia celor din spate nu este suficient de relaxată pentru a fi încurajate drumurile lungi.

Portbagajul de 139 litri este suficient pentru cumpărăturile obișnuite, iar dacă se dorește mai mult, banceta se rabatează fără cel mai mic efort. Uimitor este faptul că undeva în compartimentul de sub portbagaj a încăput o roată de rezervă de dimensiuni normale.

O altă surpriză plăcută la *C1* ține de motorul său. O realizare remarcabilă a inginerilor de la *Toyota*, acesta are doar trei cilindri și o capacitate de aproape un litru. Puterea livrată este de 68 CP la 6.000 ture/minut. Greutatea motorului, doar 67 de kilograme.

La pornire, poți jura că ai sub capotă o motorizare diesel. Micuțul este zgomotos la turații reduse și lipsit de forță. Se trezește abia mai târziu și te surprinde prin vivacitate și elasticitate. Odată turația crescută, vibrațiile scad și zgomotul inițial se atenuează. Ca să vă faceți o idee, mașina merge confortabil, în regim normal, la 60-70 km/h, în treapta a treia. Practic, nu o să treceți în treapta a patra decât forțați de obiceiul format pe alte automobile. Este o adevărată plăcere să apeși accelerația pentru a vedea până unde poate ajunge mașina într-o treaptă inferioară.

Transmisia se face prin intermediul unei cutii de viteze manuală cu cinci trepte. Suspensia este suficient de tare pentru ai asigura lui *C1* o ținută de drum sigură. Groapile sau suprafețele cu piatră cubică nu-i pun probleme, dar vibrația de la acestea ajunge până la șofer probabil și din cauza scaunelor mai subțiri și mai tari.

Performanțele dinamice sunt modeste: 13,7 secunde pentru a ajunge la 100 km/h și o viteză maximă de 157 km/h. Remarcabil este însă consumul său. Conform producătorului, noul *Citroën* consumă 5,5 l/100 km în mediul urban și 4,1 l/100 km în afara orașului. Astfel de cifre transformă mașinuța de 800 kg într-un campion.

EuroNCAP a notat *C1* cu patru stele și i-a acordat cel mai mare punctaj primit vreodată de o mașină din această clasă. Dotarea standard cuprinde airbag-uri frontale, dar opțional se pot achiziționa airbag-uri laterale și airbag-uri cortină. Tot standard este și ABS-ul completat de un sistem de distribuție a forței de frânare (EBD).

C1 este un automobil perfect adaptat la traficul urban. Este micuț, confortabil și consumă puțin. Implicarea lui *Toyota* în proiect este o garanție în plus a fiabilității sale, iar prețul de pornire de 8.100 de euro cu toate taxele incluse este foarte tentant.

Alegerea unuia dintre cele trei modele, *Aygo*, *107* sau *C1*, depinde de promptitudinea importatorului, de preferințele voastre și, nu în ultimul rând, de prețul ce-l avantajează pe *C1* cu câteva sute de euro.

Text și foto **Mugurel Mărgărit**

Lada se ia la întrecere

Producătorul rus *Lada* este pregătit să participe la Campionatul Mondial de Turisme – *World Touring Car Championship (WTCC)* și își va face debutul la jumătatea acestui sezon.

Lada a avut, încă de la începuturi, asemeni automobilului *Dacia*, unele probleme legate de fiabilitate care au născut nenumărate glume răutăcioase (ex: De ce sunt geamurile din spate încălzite? Ca să-ți țină mâinile calde cât o împingi.). Acum, însă, *Avtovaz* a anunțat că dorește să crească renumele mărcii prin participarea la competiții internaționale. Construite de divizia sportivă a *Avtovaz*, mașinile vor fi preparate și folosite la curse de către firma germană *MTEC Sport*, iar partea de management comercial va fi asigurată de către *Mackey Marketing Group* din Atlanta, Georgia.

Deși prima mașină a fost livrată preparatorilor germani încă din luna martie, echipa nu a reușit încă să pună la punct un model competitiv și, chiar mai mult, încă nu și-a desemnat piloții. *Lada* participă de 35 de ani în sporturile cu motor din Rusia și a consemnat și câteva participări în campionatul internațional denumit *Junior World Rally Championship*. *Avtovaz* este principalul producător rus de automobile și este puternic susținut de guvern în încercarea sa de a relansa producția de automobile autohtone. ■

Ford și-a dublat vânzările în China

Vânzările Companiei *Ford* în China au crescut cu 121% în primul trimestru al anului 2006 față de aceeași perioadă a anului trecut.

Ford a anunțat la începutul lunii mai că în primele trei luni ale anului a comercializat pe piața din China, a doua ca mărime din lume, 33.511 de autoturisme. Cifra cuprinde atât automobilele produse local, în parteneriate, cât și pe cele importate. Piața chineză a crescut în aceeași perioadă cu doar 54%.

În 2005, compania americană estima că deține un procent de 4% din piața auto din această țară, după ce în 2004 deținuse aproximativ 2%. În total, dacă includem și mărcile afiliate *(Lincoln, Mazda, Volvo, Land Rover* și *Jaguar)*, numărul de vehicule comercializate în China în 2005 se ridică la 220.000.

Creșterile impresionante din această țară sunt în principal datorate rețelei de dealeri în continuă expansiune. În acest moment *Ford* deține 160 de parteneriate și încheie contracte cu noi dealeri într-un ritm de unul pe săptămână. Până la finele anului 2006 se așteaptă ca rețeaua să cuprindă 200 de reprezentanți. ■

Fitoterapie pe front clinic

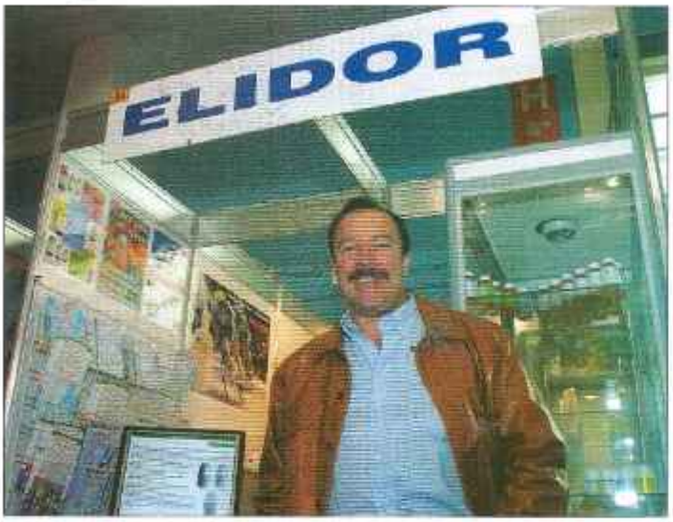

Fără pretenția de a substitui terapia alopată, fitoterapia este, cu siguranță, medicina viitorului. Ca și în alte domenii, și aici produsele naturale și-au dovedit supremația asupra celor chimice. Medicamentele obținute din plante nu au efecte adverse, nu dau dependență și nu au „încărcătură subversivă", de genul fac bine într-un loc și strică în altul, asemeni substanțelor obținute prin procese de sinteză.

În Franța, Italia, Elveția și multe alte țări civilizate, există clinici și sanatorii de fitoterapie. Noi, cam pe la coadă, ca de obicei, de-abia dacă am dat drumul câtorva cabinete particulare și laboratoare. În acest context, medicul Sorin Godeanu este cam unicat. Împreună cu echipa sa, practică fitoterapia pe front clinic. Adică într-un spital din București, și încă de urgență, Floreasca, la secția de anestezie și terapie intensivă. Deși nu pare, cel puțin la prima vedere, acest capitol al medicinei este foarte deschis fitoterapiei. E un fel de zonă de frontieră, unde se dă ultima bătălie între viață și moarte. Peste terapia intensivă nu prea mai ai ce-i da unui pacient. Trăiește sau moare. Punct. Și-atunci, când vezi că nu mai ai ce-i face, încerci și cu produse din plante, de ce nu? De multe ori, rezultatele sunt spectaculoase. Culmea este că doctorul Godeanu era un adept convins al medicinei alopate. Până la proba contrarie: „Am observat că, deși atitudinea mea terapeutică era adecvată cazului, conform recomandărilor medicale, existau bolnavi care îmi scăpau printre degete, apăreau complicații. Am început să abordez pacientul ca un organism unitar, care nu poate fi tratat pe bucăți. Cardiologul sau oricare alt specialist se ocupă doar de un organ. Zona noastră, a terapiei intensive, este cea mai potrivită pentru o analiză a întregului și tratarea lui ca atare. Orice medicament, în afară de calitatea lui țintită în prospect, are și o parte nevăzută, întunecată, a reacțiilor adverse, care, uneori, devastează organismul și pot provoca complicații grave. O banală aspirină, de pildă, luată în fiecare zi, ca să protejeze inima, duce uneori la hemoragii digestive. Și exemple sunt cu miile. Încet, dar sigur, am înțeles că terapia alopată e incompletă, are și părți nefavorabile."

Apoi a urmat cercetarea fenomenului. Pornind de la lucruri extrem de simple. Cum ar fi faptul că limba română a păstrat, din limba dacică, denumirea a 27 de plante medicinale. De ce oare? Sau luând în calcul faptul că multe animale, printre care câinele, pisica, elefantul, zebra, girafa și crocodilul, se autotratează, respectiv se vindecă de diverse afecțiuni prin plantele pe care le mănâncă. Medicul Sorin Godeanu îl are ca mentor pe celebrul fitoterapeut Ovidiu Bojor, fără de care „n-ar fi existat teoriile mele". La capitolul cercetare, mai face echipă cu doctorul Stoica și cu profesorul Brăgărea. Dintr-o asemenea „formulă", nici nu e de mirare că se nasc, aproape pe bandă rulantă, idei și soluții legate de terapia cu plante. De la o „șuetă" despre ghindă, de pildă, s-a ajuns la certitudinea că aceasta, prăjită, este cel mai puternic factor normoreglator pentru tubul digestiv. Transformată într-un cărbune medicinal, ghinda rezolvă, simplu, reglarea optimă pentru tubul digestiv, segmentul cel mai agresat din organismul uman.

Sigur că ideile în materie de terapie cu plante nu fac mare lucru dacă nu se concretizează în produse. Din fericire, de data aceasta bețele în roate nu au fost atât de mari încât să descurajeze un fitoterapeut. Așa că medicul Godeanu a pus pe picioare *Laboratoarele Elidor*, o marcă recunoscută pe piața de profil. Aici s-au făcut primele siropuri cu propolis din România, osteomarinele, produse din cochilie de scoică, sau kinetic-gelul, un antiinflamator care bate orice concurență în domeniu. În fine, peste 400 de produse originale. Și tot atâtea asigurări că plantele știu mai bine decât chimicalele să repare sănătatea noastră, ca întreg.

text **Liliana Petruș**
foto **Octavian Tibăr**

Începând din numărul următor al revistei noastre, medicul Sorin Godeanu va răspunde întrebărilor dumneavoastră legate de tratamentul cu produse din plante. Scrieți-ne ce probleme de sănătate aveți și „fitoterapeutul de serviciu" vă va recomanda tratamentul adecvat. Scrisorile vor fi expediate pe adresa redacției *Flacăra*, cu mențiunea „pentru pagina de sănătate".

Mohammad Abu-Baker este singurul medic din România care tratează boala varicoasă prin metode absolut originale, brevetate ca invenții și premiate de foruri internaționale de prestigiu, între care amintim *Colegiul American de Flebologie*. La Clinica *Tul-Karem*, din București, bd. Nicolae Bălcescu, nr. 32-34, tel. 312.45.79 sau 315.83.78, puteți beneficia de „cea mai rapidă și eficientă metodă de tratare a bolii varicoase", după cum susțin brevetele de invenție expuse în cabinetul medicului. Operația de varice nu doare, se face cu laser, sub anestezie locală ecoghidată. La doar câteva minute după intervenție, cu piciorul bandajat și strâns în ciorap medicinal, pacientul își vede de drum.

Concurs TUL-KAREM

Întrebare concurs: Care este adresa Clinicii *Tul-Karem*?
Premiul oferit: O operație de varice gratuită în valoare de 500-1.000 de euro, funcție de stadiul bolii varicoase
Trimiteți talonele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 30.05.2006

Soția Ambasadorului Germaniei la București

Monique Gruber

„lucrează" la imaginea României

Îi place foarte mult în România. Chiar adoră țara asta. Deși e numai de trei ani aici, declară că se va despărți cu greu de ea. Dar misiunea soțului său, Excelența sa, Wilfried Gruber, ambasadorul Republicii Federale Germania la București, va lua sfârșit în curând așa că Monique Gruber se va întoarce acasă, pe malul lacului Constanța. Până atunci, Monique continuă să aibă grijă de copiii români, să organizeze serate muzicale, concursuri de poezie și să apropie străinii de români, creând o imagine favorabilă țării noastre în Occident.

Ce ar face un ambasador fără o soție dedicată? Excelența sa, Wilfried Gruber, ambasadorul Republicii Federale Germania la București, se poate considera de aceea un om fericit. Dacă atenția românilor și mass-media românești este îndreptată către domnia sa, nu mai puțin important este rolul jucat de către soția sa, Monique Gruber, responsabilă cu organizarea vieții sociale a ambasadorului.

Despre Monique Gruber se poate spune că este o franțuzoaică rafinată, extrem de sociabilă, născută la Luxemburg, într-o familie de diplomați și căsătorită cu un diplomat german, o femeie care a călătorit enorm și a văzut multe la viața sa. În 32 de ani de căsătorie, Monique și Wilfried Gruber au trăit în 27 de țări ale lumii, dintre care 20 de ani în țări de limbă germană. Au fost în misiune diplomatică la Londra, în La Paz, Moscova, Belgrad, Budapesta etc., iar acum la București. Dacă mai amintim și faptul că, până acum șapte ani în urmă, dna Gruber a participat cu entuziasm la Cercetași, și că în timpul liber aleargă împreună cu soțul făcând turul Parcului Herăstrău, atunci veți avea imaginea unei doamne moderne și plină de viață. Și totuși, dnei Gruber nu-i place să acorde interviuri. Măcar că fiica sa este jurnalistă la *Deutsche Welle*, secția engleză, iar nora este de asemenea ziaristă. Nu-i surâde să discute mult despre sine, fiindcă preferă să vorbească faptele. „Nu-mi place să acord interviuri, deoarece nu consider că este necesar să vorbesc despre mine. Dacă am acceptat totuși de această dată am făcut-o pentru că am o relație specială cu revista *Flacăra* și fiindcă am considerat că, înainte de a pleca în Germania, doresc să știe poporul român cum m-am simțit eu aici și cât de fericită am fost pe aceste meleaguri. Am fost în multe țări, dar am o admirație specială pentru poporul român. Sunt aici persoane care au o viață destul de grea, dar niciodată nu se plâng, merg înainte cu entuziasm, sunt deschiși și muncesc enorm. Desigur, fiecare țară în care am locuit a avut specificul ei, dar cred că oamenii contează cel mai mult, oriunde te-ai afla. Pentru mine România a reprezentat o adevărată provocare, dar viața mea profesională s-a îmbogățit mult aici. Am fost solicitată în o mulțime de proiecte sociale, dar mă simt extrem de fericită pentru aceasta", declară Monique Gruber. Într-adevăr, dna Gruber are cu ce se mândri! De profesie translator, Monique Gruber s-a reorientat în carieră interesându-se, peste tot în zonele în care s-a aflat, de soarta copiilor și adolescenților. Și-a dedicat timpul îngrijind copiii de la Cernobîl, a fost alături de cei suferinzi de autism din Iugoslavia, a ajutat copiii nevăzători din Ungaria, iar în prezent se ocupă de copiii români. Atât de mult iubește copiii încât aceștia au ajuns să îi spună „bunică", deși nu este încă. În plus, atât dl ambasador cât și dna Monique vorbesc românește, o surpriză cu atât mai plăcută pentru noi. „Am învățat puțin românește într-o săptămână, luând lecții intensive de câte șase ore pe zi. După o lună deja puteam citi ziarele, iar după patru luni vorbeam un pic. Soțul meu este mult mai avansat la limba română decât mine, dar eu am învățat foarte mult vorbind cu copiii români cu care am lucrat." Ceea ce este și mai interesant, soția ambasadorului Germaniei este o mare admiratoare a poeziei românești, l-a citit pe Eminescu atât în română cât și în franceză, și a inițiat concursul *Poetul nedescoperit*, sub egida *TNB*, concurs dedicat tinerilor adolescenți români pasionați de poezie. Peste 100 de adolescenți din liceele bucureștene s-au înscris la acest concurs de creație poetică, având posibilitatea de a-și citi propriile poezii în fața publicului. Nu se putea ca o persoană pasionată de muzică, poezie și călătorii să nu iubească natura! De aceea Monique Gruber reamintește românilor să aibă grijă de mediul înconjurător. „Trebuie, păstrată natura, este extrem de important, iar la acest capitol sunt un pic dezamăgită. Chiar aici, în București, se construiește mult și haotic, la fel la Sinaia și în alte orașe. Mare grijă pentru parcuri și arhitectura veche. Un lucru odată distrus, greu se mai reface. E păcat, ar trebui să se gândească cineva la toate acestea!"

„Din păcate, imaginea României în lume nu este foarte pozitivă, iar eu cred că acest lucru e nedrept. Ar trebui să aibă o reputație mult mai bună, fiindcă o merită. Eu am rămas foarte impresionată de aceste locuri și de români. Am fost cu prieteni francezi și germani în Deltă, Transilvania, Bucovina, Maramureș. Am urcat pe munte, pe jos. Este extraordinar, poporul român trebuie să își dezvolte agroturismul fiindcă acesta implică elementele tradiționale românești – mâncare, obiceiuri, cultură – mult mai interesante decât ceea ce poți găsi la hotelurile de patru-cinci stele. Aveți o moștenire culturală extraordinară, care vă dă posibilitatea să faceți turism", susține Monique Gruber.

text **Alice-Claudia Gherman**
foto **Robert Hanciorec**

Dan Damian: „Ciel România” românească de softwar

Ciel România este prezent pe piața autohtonă de mai bine de 15 ani, iar din toamna anului trecut are un nou director general, în persoana dlui Dan Damian. Actualul manager general a absolvit Universitatea *Gheorghe Asachi* din Iași, are experiența lucrului în companii multinaționale, dar în egală măsură este un împătimit al mașinilor *Volskwagen Beetle* – are o colecție de miniaturi în biroul său din Calea Dorobanților, dar și una în mărime naturală, cu anul de fabricație 1962. În plus, Dan Damian adoră yachting-ul cu vele, unde deține deja brevetul pentru ape interioare și costiere, anul acesta urmând să și-l ia și pe cel pentru ape internaționale. Membru în Clubul Regal Român de Yachting, Dan Damian își dedică acum timpul creșterii companiei *Ciel România*.

Sunteți de o jumătate de an noul director al *Ciel România*. Care este povestea sosirii dv. în această companie?

– După plecarea fostului director, investitorul s-a hotărât să aducă pe cineva orientat cu precădere către partea comercială. Am fost eu cel ales pentru experiența mea în vânzări și marketing, fiind în trecut director de vânzări sau comercial la câteva firme multinaționale binecunoscute – *Dialog*, actualul *Orange*, *Sodexho Pass*, furnizor de bonuri de masă, *Medicover*, furnizor de servicii medicale – cu câte doi-trei ani în fiecare dintre aceste posturi. De obicei, am plecat din respectivele firme după ce mi-am dus misiunea la capăt, fiind implicat întotdeauna în creșterea cu 30-50% a companiei respective. La *Ciel* am sosit în octombrie 2005.

– Care a fost cifra de afaceri a *Ciel România* anul trecut și unde sperați să ajungeți anul acesta?

– În 2005 cifra noastră de afaceri a atins 1.170.000 de euro. Pentru că ne adresăm IMM-urilor, așa cum am făcut-o încă de la început, din 1991, această cifră se constituie din multe contracte, contracte de vânzări produse, dar și de servicii pe bază de abonament – asistență telefonică și actualizări legislative și funcționale. *Ciel România* are acum peste 20.000 de clienți și peste 35,000 de licențe vândute. Aceasta spre deosebire, de exemplu, de alți furnizori de soluții informatice mult mai complexe, pentru companii mari și foarte mari, care pot

deţine 18% din piaţa e de gestiune contabilă"

avea aceeaşi cifră de afaceri din 50 de clienţi. Aplicaţiile noastre individuale costă şi acum în jur de 200 de euro, ca şi cu 15 ani în urmă, având un raport preţ-calitate foarte bun. Aşa cum am aflat de la persoane care au lucrat, în diverse companii, cu diverse aplicaţii, ceea ce fac programele noastre la preţul de care am amintit, alte programe, comparabile cu ale noastre ca facilităţi, fac pentru un preţ de 20 de ori mai mare. Pentru că, la nivelul nostru de piaţă, suntem singurul furnizor care oferă utilizatorilor servicii de asistenţă telefonică pe bază de abonament, avem un *feedback* permanent de la clienţii noştri şi urmărim continuu îmbunătăţirea performanţelor programelor de contabilitate, gestiune, salarii etc. pe care le deţinem în portofoliu. Având un număr mare de clienţi ne permitem să menţinem preţul mic, cu alte cuvinte facem afacerea din volum.

– Care sunt obiectivele dv. principale acum, aici?

– Am două obiective principale: în primul rând, dezvoltarea produselor şi serviciilor noastre, să nu uităm că în permanenţă apar schimbări legislative, care trebuie să se reflecte mereu în programele noastre. Mai mult decât atât, lucrăm permanent la îmbunătăţiri funcţionale ale aplicaţiilor *Ciel*, iar serviciile de suport clienţi vrem să devină de referinţă în domeniu, prin calitatea angajaţilor noştri. Un al doilea obiectiv îl reprezintă îmbunătăţirea distribuţiei. Avem la nivel naţional circa 80 de dealeri, cantitativ ne îndreptăm către 100 dar, poate şi mai important, ne dorim o creştere calitativă, care presupune că distribuitorii noştri nu sunt doar simpli vânzători ai programelor *Ciel* ci şi consultanţi pentru clienţi.

– Aveţi probleme în zona aceasta cu dealerii?

– Avem distribuitori cu care noi lucrăm de 15 ani, foarte bine pregătiţi, dar şi distribuitori cu care lucrăm de doi-trei ani. Există diferenţe între cele două categorii, mai ales că sunt şi unii chiar foarte noi, de două-trei luni, cu aceştia din urmă avem cursuri de pregătire pentru lucrul cu aplicaţiile noastre, dar şi pentru relaţia cu clienţii. Erau însă şi câteva oraşe mari din ţară unde *Ciel* nu avea distribuitori şi pentru că ştim cât de important este pentru un client să se poată adresa unui specialist din oraşul lui, obiectivul nostru este să avem parteneri în fiecare capitală de judeţ şi chiar şi în oraşele mai mici. Cei mai noi distribuitori *Ciel* sunt în Suceava, Vaslui, Focşani. Vrem, de asemenea, să creştem departamentul de dezvoltare cam cu 30% şi, evident, numărul tuturor angajaţilor.

– Care este profilul angajatului *Ciel România*?

– E destul de complex, în afară că ne trebuie specialişti în anumite limbaje de programare cu care lucrăm, ne trebuie şi specialişti pe partea economică şi de legislaţie. Avem nevoie astfel de programatori cu *background* economic sau de economişti cu abilităţi de programare software. Am atras mulţi tineri studenţi sau absolvenţi de facultate pe care i-am crescut apoi în firmă, odată cu firma.

– Prin ce s-a schimbat *Ciel România* odată cu venirea dv.?

– În afară de faptul că sunt o persoană extrem de dinamică şi vreau ca schimbările să aibă loc într-un ritm rapid, iar angajaţii să înţeleagă rostul acestor schimbări, cred că am adus la *Ciel România* orientarea specifică unei companii multinaţionale. Am lucrat, aşa cum spuneam la început, în firme mari cu sute şi mii de angajaţi, şi chiar dacă aici avem numai 50-60 de angajaţi, consider că putem implementa abordări şi proceduri noi, care au loc în multinaţionale. Un alt aspect important este orientarea către vânzări, adică orientarea către client. Aici suntem încă în perioada de construcţie, ca o noutate pot să vă spun că avem la acest moment directori regionali de vânzări – înainte nu existau, *dealer*-ii din

toată țara țineau legătura cu un singur om din București – acum distribuitorilor le este mult mai ușor când vor îndrumări să apeleze la un reprezentant *Ciel* din zona lor.

– Care este cheia afacerii *Ciel România*?

– E relativ simplu. Politica acționarilor a fost aceea de a se concentra pe produse cu un raport calitate-preț foarte bun. În anii '91-'92, *Ciel* se afla într-o situație de cvasimonopol, era prima aplicație software care intra în România și corespundea nevoilor micilor întreprinzători. Am menținut prețurile tocmai pentru a avea un număr cât mai mare de clienți, parte dintre ei au crescut și odată cu aceasta le-au crescut și nevoile. În asemenea condiții, noi am venit și venim în întâmpinarea lor cu noi produse, iar dacă nevoile lor sunt mult peste oferta noastră atunci, sigur, se îndreaptă către programe de 10-20 de ori mai scumpe decât ale noastre, pe măsură ce firma respectivă crește și își și permite acest lucru.

– Sunteți lideri de piață pe segmentul pe care vă adresați, vă simțiți totuși cumva amenințată poziția de către cineva?

– Nu. În urma unui studiu de piață făcut anul trecut, în vară, noi aveam 18% din piață, următorul după noi avea 7%, mai erau câțiva cu 2% și cu 1%, toți cei nominalizați acoperind cam 40% din piață, restul de 60% din piață folosind încă softuri *no name* (care obțin scor sub 1% în sondajele de cotă de piață), adică un soft din localitatea X realizat de către firma Y, care are 20-30 de clienți locali. Deci, la nivel național, piața este foarte atomizată, în fiecare localitate există unul sau doi producători care dezvoltă softuri de salarii/contabilitate și au clienți locali. Sigur, pe măsură ce firmele cresc și softurile locale nu mai pot acoperi nevoile acestora, companiile se îndreaptă către softuri recunoscute. Noi suntem prima opțiune, fiindcă la nivel de notorietate, studiul ne indică a fi numărul unu. *Ciel* are 36% *top of mind*, adică primul nume de soft care îi vine în minte clientului, iar la notorietate asistată *Ciel* deține un procent impresionant de 95%, mai precis, dintr-o listă cu zece firme producătoare de software pentru gestiune și contabilitate, 95% dintre respondenți recunosc *Ciel* ca primă opțiune. Așadar, stăm bine și la notorietate, nu avem de ce să ne simțim amenințați.

– Cum vă gândiți să-i atrageți și pe alții din procentul de 60% din piața de *software no name*?

– Avem planuri de marketing atât la nivel național cât și la nivel local, împreună cu distribuitorii, planuri de PR, avem evenimente pe care le organizăm din timp în timp. De exemplu, organizăm *Ziua porților deschise* la *Ciel*, când într-un *showroom* cu 10-12 calculatoare avem câțiva oameni care explică celor interesați cum funcționează programul, dându-li-se posibilitatea acestora să îl testeze, să îl vadă cum rulează.

– Sunt programele *Ciel* piratate și, dacă da, cum vă apărați împotriva pirateriei?

– Da, sunt destule firme care lucrează cu programe *Ciel* piratate, nici un software nu deține o cheie magică prin care să nu poată fi piratat. Suntem membri ai *Business Software Alliance/BSA*, dar aceasta nu are forța necesară eradicării în totalitate a pirateriei. Faptul că sunt oameni care lucrează cu *Ciel* piratat sigur că nu este plăcut pentru noi, nu ne aduce bani, dar prin acești utilizatori va crește notorietatea *Ciel*, iar cineva, la un moment dat, odată cu dezvoltarea companiei sale, va dori să aibă ultima versiune de *Ciel* și în final va da 200 de euro să și-o procure oficial, să intre în legalitate. În felul acesta, va avea acces la toate facilitățile, iar suma plătită e una modică. Oricum, noi singuri nu putem interveni direct pentru a înlătura piratarea programelor noastre.

– Piața vă indică drept lideri, sunteți mulțumiți de activitatea de până acum?

– Tot timpul este loc de mai bine. Noi vrem să ne îmbunătățim produsele astfel încât să acopere cât mai mult din nevoile pieței. Sunt diverse segmente foarte verticale în care încă nu am intrat, cum ar fi: softurile pentru medicii stomatologi sau softuri pentru agențiile de turism, pentru hotelieri. Vrem ca *Ciel* să rămână un soft cât mai general și mai deschis, dar o să începem să acoperim și câteva domenii mai specifice, cum ar fi turismul sau piața serviciilor. Noi, oricum, tot timpul, prin testările și programatorii pe care îi avem dar și prin ceea ce aflăm de la cei peste 20.000 de clienți ai noștri, identificăm locurile unde se pot aduce îmbunătățiri programelor noastre – să ruleze mai repede, să conțină facilități și rapoarte suplimentare. Desigur, pe partea legislativă avem cele mai numeroase versiuni din cauza schimbărilor intervenite la nivel de legislație, pe care le introducem imediat în aplicațiile noastre, dar de două-trei ori pe an scoatem versiuni noi și cu îmbunătățiri funcționale.

– Ce legătură mai are la era actuală *Ciel România* cu *Ciel Franța*?

– Nu mai există decât legătura de nume. *Ciel România* este administrat de către un fond de investiții din Luxemburg, dar proprietarul și acționarul majoritar este un cetățean francez, același care a creat *Ciel Franța* în '87-'88, care a vândut mai târziu *Ciel Franța*, dar a păstrat partea din România.

– Cum credeți că va evolua piața de IT, mai ales după aderarea României la *UE*?

– Suntem siguri că piața va evolua într-un sens de creștere a calității. *Ciel România* este în curs de acreditare ISO, sistem care garantează calitatea produselor finale și a serviciilor. Piața de IT va crește în mod sigur, estimările celor care au făcut cercetări în domeniu arată creșteri de 20-40% pe an. Noi ne-am planificat o creștere de 20-30% pentru anul acesta și știm că nu va fi deloc ușor, pentru că pe piețele locale este încă o competiție mai mult de preț decât de calitate și furnizorii mici, locali au prețuri și mai mici decât ale noastre. Aici vom interveni noi prin distribuitorii locali din mai toate orașele țării. Ei vor fi din ce în ce mai bine pregătiți să prezinte viitorilor clienți *Ciel* toate facilitățile aplicațiilor noastre și beneficiile clare – atât din produs dar și din serviciile de asistență – pe care utilizatorii programelor *Ciel* le au, la un preț extraordinar de bun.

text **Alice-Claudia Gherman**
foto **Octavian Tibăr**

Aplicațiile noastre se găsesc și într-o versiune *Demo* pe Internet sau pe un CD la *showroom*-ul *Ciel*. Versiunea presupune posibilitatea utilizatorului de a rula versiunea demonstrativă a unui program *Ciel* acasă pentru a o vedea la lucru.

Microsoft România se luptă cu pirateria

Microsoft România este filiala *Microsoft Corporation*. În 2006, compania se pregăteşte să împlinească zece ani de prezenţă pe piaţa românească. Ritmul mediu de creştere anuală a veniturilor *Microsoft România* în toţi aceşti ani de activitate a fost de 54%. Peste 170 de parteneri calificaţi şi peste 70 de angajaţi ai filialei din România reprezintă interfaţa companiei în ţara noastră. Deşi lider de piaţă, *Microsoft România* are de suferit de pe urma pirateriei *software* din România. Cum combate compania acest flagel şi care sunt proiectele pentru perioada imediat următoare, iată câteva dintre întrebările la care au răspuns Ovidiu Artopolescu, *General Manager*, respectiv Radu Opriş, *License Compliance Manager*, în cadrul *Microsoft România*.

Rezultatele unui studiu realizat pentru România de *International Data Corporation* privind impactul economic al tehnologiei informaţiei, industriei *software* şi *Microsoft* subliniază faptul că industria IT continuă să fie un motor principal al dezvoltării economice, contribuind la crearea de 30.600 de locuri de muncă şi aducând, numai în 2004, venituri de 122 milioane de dolari la bugetul statului. În următorii patru ani, sectorul IT din România va genera peste alte 7.000 de noi locuri de muncă, plus alte 69 de milioane de dolari din taxe şi impozite. Studiul relevă că piaţa IT autohtonă va creşte într-un ritm mediu, anual, de 10%, ajungând să depăşească 1,3 miliarde de dolari în 2009. Până în 2008, piaţa de *software* românească va fi la un nivel aproape dublu faţă de cel din 2003, atingând 200 de milioane de dolari. În acest context, pentru fiecare dolar din veniturile *Microsoft România*, companiile care vând *hardware* sau *software* pe sisteme de operare *Microsoft* sau care oferă servicii pentru acestea generează alţi zece dolari. Trei sunt atuurile *Microsoft* în România: valoarea partenerilor şi a programelor de parteneriat cu *Microsoft*, tehnologiile promovate şi modul în care se aliniază la oportunităţile de piaţă prezente şi viitoare. „Modelul nostru de business se bazează în întregime pe parteneri, indiferent că sunt asamblatori de calculatoare, integratorii de soluţii informatice complexe, dezvoltatori de aplicaţii sau provideri de comunicaţii. Suntem o companie de tehnologie în care inovaţia şi dorinţa permanentă de îmbunătăţire se regăsesc în tot ceea ce face. Nu în ultimul rând, alinierea între oportunităţile pe care le sesizăm în piaţa românească şi obiectivele noastre şi ale partenerilor noştri este încă un atu şi o explicaţie a succesului nostru în România", susţine Ovidiu Artopolescu,

„Când vom fi parte a pieţei europene ne vom alinia la practicile de business, va urma introducerea monedei europene şi acest lucru se va reflecta şi în politicile noastre. Rolul filialei noastre este acela de a-i pregăti pe parteneri să fie competitivi în această piaţă lărgită. "

General Manager, Microsoft România.

Cu o asemenea carte de vizită, *Microsoft România* poate spune că nu are decât de câştigat. Lucrurile nu stau chiar aşa, aici intervine pirateria *software*. „Problema pirateriei *software* nu este numai problema *Microsoft*, ci a întregii industrii de profil. Abordarea proactivă a *Microsoft* este orientată spre trei dimensiuni: educaţie, protecţie tehnologică şi colaborarea cu autorităţile însărcinate cu aplicarea legii. Suntem hotărâţi să continuăm eforturile educaţionale pentru parteneri şi clienţi, prin campanii de promovare şi evenimente locale, pentru a înţelege şi beneficia de avantajele produselor originale", declară Radu Opriş, *License Compliance Manager*, în cadrul *Microsoft România*. Şi adaugă: „Suntem în posesia studiului realizat de către *IDC* pentru *Business Software Alliance*, cu privire la piratarea programelor pentru calculator aparţinând mai multor producători, nu numai *Microsoft*. Statisticile pentru finalul anului 2004 menţionau o rată a pirateriei de 74%, ceea ce se traduce în aproximativ 62 de milioane de dolari prejudicii anuale. Tot *IDC* analizează într-un studiu dat publicităţii în decembrie anul trecut, scenariul reducerii ratei pirateriei cu 10% şi estimez, în această ipoteză, între 2006 şi 2009, crearea de 3.000 de noi locuri de muncă şi contribuţii suplimentare la PIB de 670 milioane de dolari. În consecinţă, vom continua să ne implicăm în cele trei direcţii susmenţionate – educaţie, protecţie tehnologică şi colaborare cu organele abilitate să aplice legea." Pe lângă lupta antipiraterie pe care cei de la *Microsoft România* şi-au propus să o ducă la bun sfârşit, compania mai are şi alte proiecte şi anume, mărirea portofoliului cu noi produse odată cu lansările *Windows Vista* şi *Office 2007*, care vor fi disponibile şi în limba română la doar câteva luni după lansarea pe piaţa internaţională. De asemenea, pe piaţa IMM-urilor vor fi oferite soluţii adaptate mediului de afaceri românesc, prin implementarea *Microsoft Dynamics*.

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **arhiva Microsoft România**

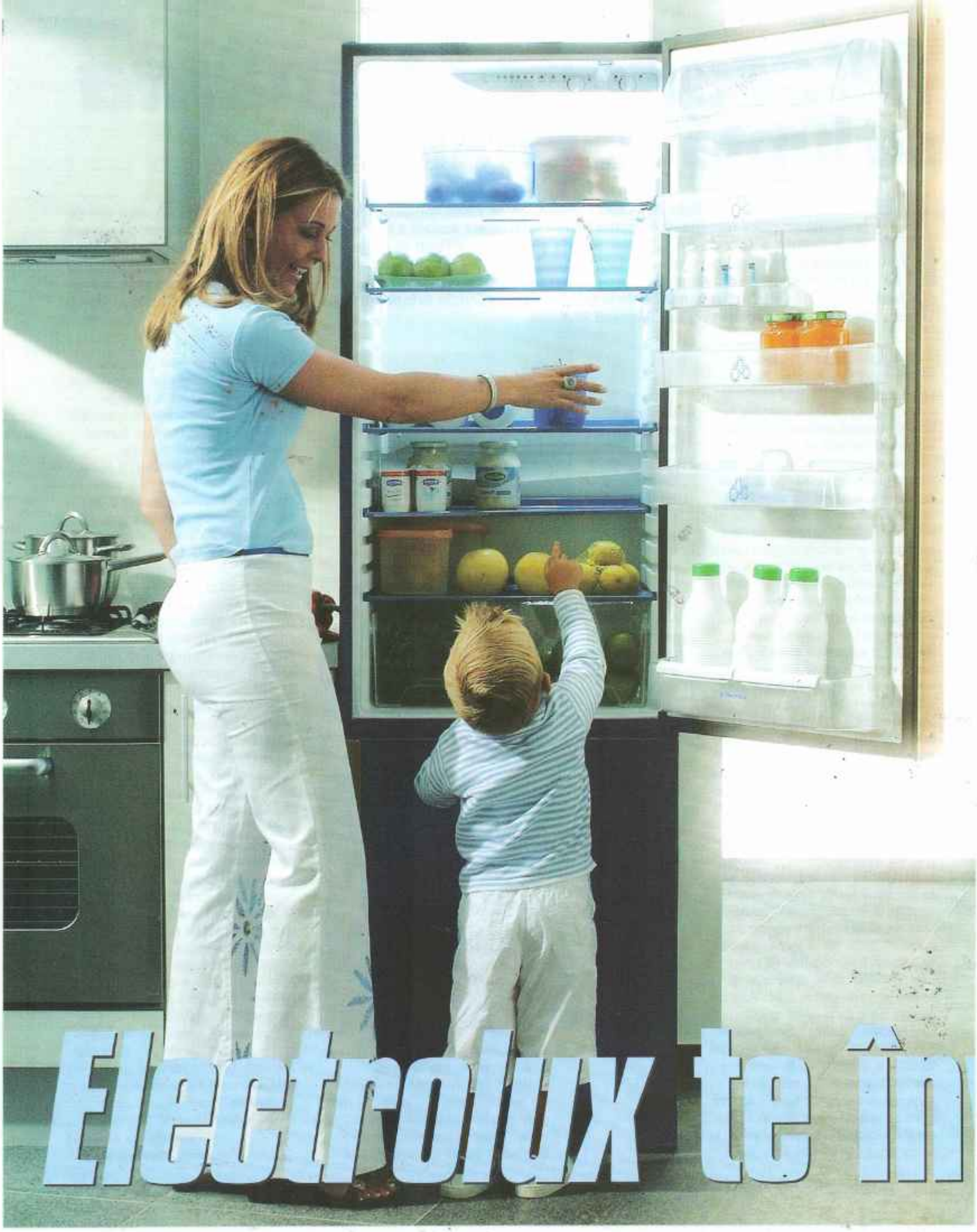
Electrolux te în

Ştiaţi că rămăşiţele de mâncare din frigider reprezintă un procent de 10% din cantitatea medie de gunoi aruncată pe săptămână de familiile europene? V-aţi gândit vreodată cât de important este ca fructele şi legumele proaspete să fie depozitate în condiţii optime în frigider pe perioada verii? Într-o vară atipică, dar totuşi călduroasă, într-o vreme în care toată lumea nu vorbeşte decât despre vacanţă, *Electrolux* se gândeşte să vorbească despre temperaturi cât mai reci, siguranţă, prospeţime şi stil. Să înveleşti mâncarea în bucăţi de gheaţă? Ar fi de neimaginat astăzi când frigiderele şi combinele frigorifice sunt dotate cu atât de multe opţiuni de răcire dinamică. Din cele mai vechi timpuri, oamenii au încercat să-şi păstreze cât mai bine hrana şi s-o ferească de deteriorare.

Combina frigorifică cu congelator *No Frost*. Ce ar fi dacă nu ar mai trebui să decongelezi? Cu noua combină frigorifică *No Frost* de la *Electrolux* nu vei mai fi nevoit să decongelezi şi, în plus, vei avea mai mult spaţiu de depozitare la dispoziţie. Combina frigorifică *No Frost*, cu congelator, are o capacitate mare de stocare şi un consum de energie redus. Asigurând conservarea sănătoasă a produselor, congelatorul *No Frost* funcţionează pe baza unui sistem de ventilaţie inovator care permite îngheţarea rapidă a alimentelor şi menţine temperatura în întregul congelator. Astfel, mâncarea, indiferent de locul în care este plasată în congelator, se va afla mereu la temperatura optimă. Cu ajutorul tehnologiei *No Frost*, congelatorul nu mai produce gheaţă. Etichetele de pe pachete rămân lizibile pe toată durata păstrării în congelator. Un alt beneficiu ar fi că produsele nu se lipesc, sunt păstrate mai bine şi toate acestea la un consum de energie mult redus. Mai mult, congelatorul *No Frost* are sertare transparente care permit identificarea cu uşurinţă a alimentelor stocate. Studiile *Electrolux* au arătat că în ciuda multor avantaje pe care le prezintă un congelator, consumatorii consideră decongelarea drept cel mai mare inconvenient şi o mare pierdere de timp. Mulţumită noilor tehnologii ale congelatorului *No Frost*, decongelarea devine acum inutilă şi de modă veche.

Dacă *Electrolux* spune nu decongelării, asta nu înseamnă că nu se preocupă de condiţiile optime de congelare. V-aţi întrebat vreodată dacă există nişte reguli ale congelării? Iată câteva:

- Temperatura în congelator trebuie să fie reglată pentru cel puţin şase ore înainte de a pune alimentele în el.
- Vasele nu trebuie niciodată umplute complet deoarece îngheţând, conţinutul îşi măreşte volumul.
- Înainte de a închide o pungă, aerul trebuie evacuat cu atenţie, deoarece acesta usucă alimentele şi cauzează pete gri sau „degerături". În asemenea pete, oxidarea şi reacţiile chimice apar cu uşurinţă şi au ca efect un miros neplăcut.
- Un pachet individual nu trebuie să cântărească mai mult de două kg.
- Fiecare pachet trebuie marcat cu o etichetă conţinând numele produsului/mâncării, data congelării şi durata de păstrare în congelator.
- Alimentele ce se intenţionează a fi congelate trebuie pregătite în acelaşi mod ca şi cum ar trebui să fie folosite imediat (spălate,

Frigiderul *Screenfridge*

E mai mult decât un concept, e mai mult decât un frigider ori o combină frigorifică. Este informaţie, comunicare, organizare, Internet, televizor, frigider şi combină frigorifică, toate la un loc şi ceva în plus – inteligenţă *Electrolux*. *Screenfridge* a fost conceput pentru a asigura o mai uşoară utilizare şi pentru a satisface mai bine cerinţele consumatorului modern, ţine pasul cu tehnologia şi permite utilizatorului să ţină legătura cu prietenii ori familia, chiar atunci când găteşte. Printre caracteristicile frigiderului *Screenfridge* amintim: un *touch screen* de 15 inch, e-mail, telefon, radio şi *mp3 player*, o tastatură *pop-up* şi nenumărate alte opţiuni întotdeauna active şi pregătite pentru a fi utilizate. Spre exemplu, ecranul poate fi pornit din *stand-by* printr-o singură atingere a *display*-ului, evitând astfel întârzierile datorate pornirilor. Echipamentul computerului este încasetat în corpul frigiderului, neluând nimic din spaţiul intern al acestuia. Dispozitivul este conectat la TV printr-o conexiune *wireless*. În afară de utilizarea frigiderului pentru a trimite *e-mailuri*, pentru *chat*, sau pentru a naviga pe Internet fără a părăsi bucătăria, acesta oferă şi posibilitatea salvării de reţete într-o librărie incorporată, pentru inspiraţia culinară de moment. *Electrolux* a dezvoltat frigiderul *Screenfridge* ca un centru de comunicaţii, echipându-l cu un sistem de mesagerie unic şi cu un calendar avansat care îi va ţine pe membrii familiei la curent cu ceea ce se întâmplă. Este, de asemenea, echipat cu *speaker*-e, un microfon şi o minicameră video, permiţând utilizatorilor să înregistreze text ori voce în completarea unei poze. Şi asta nu e tot! *Screenfridge* are şi o opţiune de listare electronică a cumpărăturilor, la care consumatorii pot adăuga produse în orice moment, înainte de a printa lista. Cu opţiunea de distanţă, calendarul sau lista de cumpărături pot fi accesate şi de la serviciu, făcând uşoară comunicarea chiar şi atunci când nu sunteţi acasă. *Screenfridge* are o capacitate de 335 litri pentru frigider şi de 215 litri pentru congelator.

vaţă să fii cool!

Sfaturi pentru un frigider sănătos

clătite, şterse şi uscate).

● Niciodată nu puneţi o mâncare caldă în congelator.

● Pielea şi grăsimea trebuie îndepărtate de pe carne deoarece acestea scurtează durata de păstrare.

● Unele dintre alimente şi mâncăruri nu sunt destinate congelării, cum ar fi: sosurile ce conţin ouă, maioneza, ouăle fierte, toate felurile de salate, ţelina şi roşiile proaspete, cartofii prăjiţi, carnea afumată şi conservată. Sosurile îşi pierd gustul, iar slănina/costiţa devin frecvent rancede.

Visăm deja la băuturi răcoritoare, salate de vară şi cupe mari de îngheţată. Temperaturile de afară cresc şi frigiderele îşi măresc ritmul obişnuit de lucru pentru a ţine pasul cu cererea crescută şi căldura de afară. Din această cauză deschidem des uşa frigiderului, iar acesta, sărăcuţul, trebuie să contracareze fluxul de aer cald care pătrunde în interiorul său. Mai exact, cel mai înalt dintre toate aparatele electrocasnice din casă lucrează peste program în anotimpul cald şi foarte cald. Consecinţa? Frigiderul va fi nevoit nu doar să răcească aerul cald, dar se va confrunta şi cu un grad ridicat de umiditate în interior şi, prin urmare, cu acumularea de gheaţă. Nu mai vorbim de facturile crescute la energie şi de riscul contaminării alimentelor cu bacterii nedorite. Iată de ce sunt necesare câteva sfaturi: evitaţi deschiderea şi închiderea frigiderului în mod repetat; ţineţi cât mai puţin frigiderul deschis; compartimentaţi cât mai bine alimentele după ce aţi fost la cumpărături pentru a evita schimbarea locului alimentelor în frigider şi spre a le găsi cu rapiditate când le căutaţi; băuturile reci stocaţi-le în uşa frigiderului fiindcă sunt mai uşor de scos şi nu trebuie ţinută uşa deschisă larg.

Preparaţi astăzi, mâncaţi mâine!

Este motto-ul perfect pentru a ilustra viaţa omului modern. Alimentele congelate devin din ce în ce mai populare deoarece acestea semnifică alimente proaspete. Congelarea creşte capacitatea de digestie a alimentelor şi reduce timpul de gătire, elemente esenţiale pentru femeia activă din zilele noastre. **Răcirea** reprezintă un proces de păstrare a mâncării la temperaturi joase (între + 4°C şi – 6°C) pentru a încetini procesele datorate enzimelor şi microbilor care cauzează deteriorarea mâncării. Este o soluţie temporară, dar eficace. **Congelarea** este un proces de păstrare a mâncării pe o durată de timp mai lungă. Aceasta previne aproape complet toate schimbările biochimice şi de fermentaţie şi, de asemenea, activităţile tuturor microorganismelor. Prin păstrarea alimentelor în acest mod, menţinem mai multe minerale şi vitamine decât prin altă metodă. **Dezgheţarea** e un proces gradat de readucere a produsului congelat în starea sa originală, care, în general, cauzează o anumită pierdere de apă. În timpul dezgheţării, apar anumite schimbări fizico-chimice şi histologice în structura produsului (în special la carne), dar acestea nu cauzează neapărat schimbări organoleptice.

text **Alice-Claudia Gherman**
foto **arhiva *Electrolux***

Zece trucuri şi ponturi pentru a-l alege pe numărul 1!

1. **Când cumpăraţi un frigider, uitaţi-vă la clasa de energie a produsului, unde A+ reprezintă cel mai economic consum, iar C cel mai mare consum energetic, ceea ce înseamnă costuri ridicate pe termen lung şi impact asupra mediului.**
2. **Dacă cerinţele casei cresc exponenţial şi constataţi că frigiderul a devenit neîncăpător, trebuie să achiziţionaţi un frigider cu o capacitate mai mare. Un frigider mare consumă cu aproximativ 20% mai puţină energie decât modelele cu o capacitate mică.**
3. **O setare termostatică normală este suficientă pentru un frigider normal. O temperatură reglată între 4 şi 5 grade este ideală pentru frigider şi asigură costuri mici şi conservarea bună a produselor.**
4. **Acumularea de gheaţă măreşte consumul de energie în mod inutil. Când stratul de gheaţă atinge 5 mm, frigiderul ajunge să consume cu 30% mai multă energie. Sfatul nostru este să decongelaţi frigiderul sau congelatorul în mod regulat.**
5. **Regula de aur este să nu aglomerăm frigiderul. Aerul are nevoie să circule liber în frigider pentru a putea răci instant, în mod corect.**
6. **Nu depozitaţi carnea crudă împreună cu produsele lactate sau carnea crudă la un loc cu cea gătită pentru că poate duce la contaminarea încrucişată a mâncării – prin transferul de micro-organisme. Mâncarea trebuie să fie acoperită şi ţinută în cutii separate. Stocaţi carnea crudă pe etajera de jos pentru a putea preveni o eventuală scurgere a sucului în alte mâncăruri.**
7. **Depozitaţi legumele în sertare pentru că acestea au fost special create. Ele asigură un nivel de umiditate naturală a conţinutului.**
8. **Depozitaţi produsele lactate pe etajera de jos unde temperatura este mai scăzută în interiorul frigiderului.**
9. **O temperatură mai scăzută este în dreptul rafturilor din uşa frigiderului, locul ideal pentru plasarea gemurilor, dulceţurilor şi a berii.**
10. **Menţineţi frigiderul curat. Curăţarea compartimentelor în mod regulat vă asigură că bacteriile nu vin în contact cu mâncarea. Dacă deţineţi un aparat frigorific independent, asiguraţi-vă că nu uitaţi să curăţaţi condensatorul şi amplasaţi produsul la o distanţă de 10 cm faţă de peretele din spatele frigiderului.**

Un service gândit pentru maşina ta!

De la noi pleci cu maşina pe care ţi-o doreşti!

CITYCENTER
e altceva!!!
VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobantilor 31-33, sector 1, Bucureşti
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24;021.212.27.01
e-mail: cc1@citycenter.ro

Piaţa Presei Libere nr.1, sector 1, Bucureşti
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38;021.225.00.86
e-mail: vanzari@citycenter.ro / office@rdsnet.ro

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistenţă tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanţie oferită de un producător român de autoturisme

RuCoCo

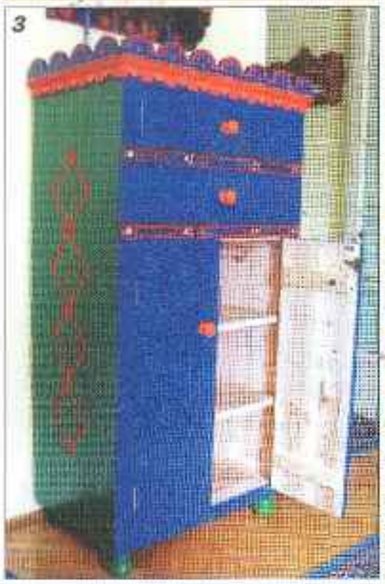

1 – Bol cu platou **Preţ 100 lei**
2 – Oglindă cu picior **Preţ 190 lei**
3 – Dulap pictat **Preţ 1.400 lei**
4 – Casetă bijuterii **Preţ 80 lei**
5 – Casetă bijuterii **Preţ 50 lei**
6 – Sărăriţe **Preţ 50 lei**
7 – Tavă **Preţ 120 lei**
8 – Set de boluri **Preţ 90 lei**

Melkior

magazinul *concept store extravagant*

Lămpi avangardiste de exterior
Preţ 358,14 lei

Hârtie igienică nonconformistă
Preţ 30 lei/un bax de 6 bucăţi

Pietre de living (canapea sau pufuri)
Preţ 288,60 lei

Peggy Sage

Vine vara la 1 mai? Chiar dacă nu vine, *Peggy Sage* se pregăteşte de pe acum pentru sezonul estival, cu un machiaj pe măsură. Un cocktail de culori şi texturi care te transformă într-o apariţie *fresh*. Fard de pleoape care aminteşte de soarele din Malibu, mascara volum pentru zile toride, fard cremă care iluminează chipul, creion de ochi în cea mai deschisă tentă de azur curaçao, culori luminoase de rujuri, tonuri strălucitoare de lacuri pentru unghii. Decorurile pentru unghii capătă acum forme dintre cele mai ingenioase, fiindcă luna mai e luna trandafirilor. *Peggy Sage* îţi propune pentru vară colecţia *Trandafiri* care se prezintă într-o gamă cromatică formată din şase nuanţe: roz, lila, roşu, turcoaz, bleu şi argintiu. *Peggy Sage* este un salon destinat îngrijirii manichiurii şi pedichiurii, situat în str. Argentina nr. 6, sector 1, Bucureşti.

Peggy Sage
PARIS

Concurs Peggy Sage

Întrebare concurs: **Care este adresa salonului *Peggy Sage*?**
Premii oferite: **Trei premii, fiecare constând într-o bluză şi un set pentru manichiură franţuzească.**
Trimiteţi taloanele pe adresa redacţiei: SC Publicaţiile Flacăra SA, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, Bucureşti, până la data de 30.05.2006

Dead Sea Beauty Line

Toate produsele aduse din magazinul *Dead Sea Beauty Line* sunt importate de la Marea Moartă, din Israel. Sunt 100% produse naturale, având la bază minerale, vitamine, săruri și nămol de la Marea Moartă, cunoscută în toată lumea pentru proprietățile sale terapeutice.

Săruri de baie
Preț 70 și 100 lei

Cremă de mâini
Preț 60 lei

Gel de ochi
Preț 135 lei

Săpunuri cu nămol și minerale
Preț 35 lei

Cremă de față
Preț 120 lei

Gel de duș
Preț 40 lei

Șampon de nămol
Preț 55 lei

Răspunde corect la întrebarea: Din ce țară sunt importate produsele *Dead Sea Beauty Line*? Poți câștiga un săpun cu alge (anticelulitic), un gel de duș, ulei de masaj și un șampon cu nămol. Cei care vin cu revista *Flacăra* nr. 5 la magazinul nostru primesc 15% discount la produsele cumpărate.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 30.05.2006

Dead Sea Beauty Line

Spring Field

Geacă
Preț 299,90 lei

Tricou bleu-marin
Preț 79,90 lei

Teneși
Preț 119 lei

Curea
Preț 49,90 lei

Jeans
Preț 179,90 lei

Câștigătorii concursurilor din *Flacăra* nr. 4/2006:

Karotte:
Pop Angelica - jud. Maramureș (Baia Mare)
Costa Carmen Gabriela - jud. Iași
Curto Cristina Mihaela - București

Pegy Sașie:
Andrei Nicolae - jud. Galați
Popescu Ioana - București
Sipoș Sabina - București

Larophann:
Cocan Silviu - jud. [illegible]
Cerbari Dorinel - jud. [illegible]

Niculescu:
Lăzăreanu Alexandru - jud. Gorj

Europa Travel
Constantin Cătălin - București

KAROTTE

Casa de modă *Karotte*, al cărei magazin de prezentare se află în *Unirea Shopping Center*, corp Splai, etaj 1, a lansat noua colecție de primăvară sub sloganul: *Simți fiorul!*

Concurs: **Care este sloganul Casei de modă *Karotte* pentru colecția vestimentară de primăvară?**

Premiul este: trei fuste mărimile 40-46, disponibile.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 30.05.2006

Concurs KAROTTE

Concurs Depozitul de Vinuri Vice&More

Depozitul de vinuri prin magazinul *Vices&More*

Depozitul de vinuri prin magazinul său Vices&More, situat în Piaza Romania, pune la dispoziţia cunoscătorilor de vinuri şi nu numai vinuri de excepţie din Europa, Chile, Africa de Sud sau Australia. *Chianti* 2004, de plidă, este un vin italian din regiunea toscană, de o calitate excepţională. *Chianti* este un vin obţinut 100% din soiul de struguri *Sangiovese*, dintre care 2% sunt struguri stafidiţi care se adaugă la sfârşitul fermentaţiei. De un roşu rubiniu intens şi persistent, acest vin are un buchet pătrunzător de fructe roşii de pădure. Structura sa, cu tanini uşoare, face din el un vin plăcut care ne poate însoţi de la aperitive şi supe cremă, până la friptură şi pizza.

De unde puteţi achiziţiona un *Chianti* 2004?
Un bax de vin *Chianti* 2004

Trimiteţi taloanele pe adresa redacţiei: SC Publicaţiile Flacăra SA, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, Bucureşti, până la data de 30.05.2006

Concurs My Club

MyClub GYM & FORM SALON

clubul unde te relaxezi şi îţi modelezi silueta!

Programul *Slender You* asigură remodelarea corporală şi întărirea muşchilor cu ajutorul a şase mese acţionate electromecanic. O oră de gimnastică *Slender You* este echivalentă cu opt ore de gimnastică la sol. Programul de slăbire *VacuShaper* rezolvă problemele de estetică a corpului: celulită, modelarea corporală, slăbirea, drenajul limfatic, redesenarea siluetei. Este un aparat ultramodern şi unic în România. Programul de saună şi masaj *Vibrosaun* este excelent pentru slăbit şi are un efect spectaculos asupra pielii făcând-o elastică şi catifelată. Pielea înfloreşte cu câţiva ani după doar 15-20 de tratamente.

***MyClub* adresa: Str. Panait Istropol Nr. 29 (lângă Piaţa Cotroceni), Tel: 021.410.37.38**
www.my-club.ro

De câte programe de modelare a siluetei poţi beneficia la *MyClub*?
Răspunsul constând în câte o şedinţă la unul dintre programele *MyClub*.

Trimiteţi taloanele pe adresa redacţiei: SC Publicaţiile Flacăra SA, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, Bucureşti, până la data de 30.05.2006

2%
dintre**români**
g u s t ă
muzica.

sufletul simte muzica, mintea o gustă

radiofrance**internationale** rfi romania | **ne cunoaştem?**

Bucureşti **93.5**fm Iaşi **97.9**fm Craiova **94**fm Cluj **91.7**fm Chişinău **107.3**fm

Viaţă de cafenea

Fialkovski

Miros de cafea proaspăt răşnită şi tutun de calitate, zumzet molcom şi muzică ascultată în surdină. Astfel poate fi caracterizată cafeneaua contemporană. Dar vă invit să facem o călătorie în timp, în cafenelele din 1870.

Să nu vă faceţi impresia că, pe vremea aceea, erau câteva cafenele răzleţe, frecventate doar de boierii înstăriţi sau de capete princiare (destule pe vremea aceea).

Cafenele erau multe. Cea mai însemnată era ***cafeneaua Fialkovski***. Aici se făcea marea politică a zilei, aici veneau toţi liberalii, care, pe vremea aceea, se găseau în opoziţie, aici se punea ţara la cale.

Conform lui Bacalbaşa, cafeneaua „avea două biliarde şi o altă sală în fund unde se jucau tablele şi nesfârşitele partide de domino". Cafeneaua era alăturată cofetăriei, la al cărei bufet trona şeful cofetar, domnul Ilie, iar marcher era un grec foarte înalt, cam bătrân, cunoscut de toţi Bucureştii. Obişnuiţii îl porecliseră Manafu, dar numele său real era Iani.

Fialkovski nu mai era o cafenea, ci ajunsese o adevărată instituţie.

La ***Fialkovski*** juca table cunoscutul profesor de matematici al liceului Sfântul Sava, Conul Alecu Borănescu. Când juca Conul Alecu ghiulbahar era reprezentaţie. Toată cafeneaua se aduna de jur-împrejur, erau câte trei rânduri de spectatori, unii chiar cu picioarele pe scaune, admirându-l pe maestru şi ascultându-i cuvintele de duh, fiindcă Conul Alecu cânta fiecare zar, avea rime triviale şi *bon mouri*, cum le numea el.

O farsă făcută Conului Alecu a rămas celebră şi a înveselit cafeneaua ani de zile. Cum am spus, Conul Alecu iubea trivialităţile. Unul dintre obiceiurile lui era să răspundă celui ce îl întreba pe ce mică vrea să joace: *„Jucăm pe un c..."*

Într-o zi i s-a făcut o farsă.

Şeful cofetar, domnul Ilie, era un artist. Întrebat dacă poate fabrica din ciocolată o prăjitură care să semene cu miza propusă de Conul Alecu, răspunse afirmativ. Ca în fiecare zi, Conul Alecu veni la cafenea, începu partida de ghiulbahar şi propuse adversarului să joace pe miza cunoscută.

Celălalt răspunse:

– *Bine, Coane Alecule, primesc, dar să ştii, cine câştigă, să-l mănânce chiar aici.*

– *Să-l mănânce, mă,* răspunse Conul, crezând că este numai o glumă.

Partida începe, adversarul face tot felul de greşeli şi pierde. Apoi strigă:

– *Să vie c...ul Conului Alecu.*

Şi chelnerul aduse pe o farfurioară o prăjitură ce imita atât de bine...miza, încât Alecu Borănescu, deşi era om inteligent, se înşelă.

Furios, ia farfuria cu prăjitura, o aruncă în mijlocul cafenelei şi pleacă urlând:

– *Sunteţi nişte mitocani!!! Am făcut rău că v-am dat nas!!!* etc.... etc....

O cafenea foarte căutată de studenţi, funcţionari, tineret în genere, era ***cafeneaua Fleschi*** din Şelari. Vastă încăpere, acolo se juca biliard. Tinerii liceeni îşi făceau debutul la ***Fleschi***.

Pentru liceul Sfântul Sava mai era în apropiere, pe strada Stavropoleos, lângă Hanul Zlătari, într-o căsuţă, o cafenea micuţă, unde se putea juca biliard şi unde existau două mese pentru consumaţie. Cafeneaua era ţinută de un evreu şi purta numele ***La Iancu***. ***Iancu*** avea şi o fată nostimioară ce servea. Elevii mergeau la Iancu pentru a face curte fetei.

Spre a-şi face cititorul o idee de grija pe care au pus-o întotdeauna învăţătorii de pe vremuri la educaţia morală a tineretului, voi adăuga că, în curtea acestei cafenele era instalată şi o casă de toleranţă ţinută de o femeie, foarte cunoscută pe atunci sub numele de Pupăza sau Pica. Autoritatea şcolară niciodată nu a intervenit pentru ca elevii să nu mai frecventeze acest local.

Text **Andreea Tudor**

Cafeneaua era, şi încă este, la modă. Pe atunci te duceai (dacă erai bărbat, femeile de societate neavând ce căuta într-un asemenea loc) să joci table, biliard, să fii iniţiat în tainele societăţii. Astăzi, cafenelele şi-au pierdut culoarea pitorească, sunt doar locuri liniştite, relaxante şi mai puţin zgomotoase.

Vodafone

A scrie istoria unui *brand* precum *Vodafone* nu e lucru simplu, tocmai pentru că are în spate atât de multă experienţă şi atâţia ani de succese. Şi, totuşi, tocmai pentru că este un exemplu de succes, am avut ambiţie. De la o firmă cu numai 50 de angajaţi din Newbury până la compania multinaţională de astăzi, totul s-a realizat datorită ambiţiei de a face lucrurile bine şi de a satisface clienţii. Mai trebuie adăugat faptul că de nenumărate ori *Vodafone* a făcut pionierat în domeniu. Aşa s-a întâmplat când s-a semnat primul acord de *roaming* din lume, când s-a lansat pachetul *pre-pay*, când a fost oferit serviciul 3G şi când a apărut oferta globală *Blackberry*. Din 2005 brandul este prezent şi pe piaţa românească, iar din primăvara acestui an se va realiza *rebrandingul Connex*. Viitorul sună bine!

Dacă pentru români telefonul mobil înainte de Revoluţie era doar un accesoriu văzut prin filme, lucrurile stăteau cu totul altfel în lumea civilizată. *Vodafone* este acum un *brand* cunoscut pe întreg mapamondul. Compania *Vodafone* a fost înfiinţată în anul 1984 ca divizie a *Racal Electronics Plc.*, cunoscută atunci drept *Racal Telecoms Limited*. În octombrie 1988, aproximativ 20% din capitalul companiei nou fondate a fost oferit publicului. În septembrie 1991, cele două entităţi s-au desprins şi *Racal Telecom Limited* şi-a schimbat numele în *Vodafone Group Plc*. Dar transformările nu s-au oprit aici. La data de 29 iunie 1999, în urma fuziunii cu *AirTouch Communications Inc*, compania şi-a schimbat numele în *Vodafone AirTouch Plc.*, dar, în urma aprobării date de către acţionari în cadrul Adunării Generale, a revenit la vechiul nume de *Vodafone Group Plc.*, la data de 28 iulie 2000.

Gerald Whent a avut viziunea şi curajul de a convinge Consiliul-Director al *Racal Electronics Group* să înainteze Guvernului britanic oferta pentru o licenţă de telefonie mobilă. El era pe atunci preşedinte al *Racal Radio Group* şi s-a bucurat de succes înfiinţând divizia *Racal Telecom*, ce avea mai puţin de 50 de angajaţi. Numele nu a fost ales întâmplător. Acesta reflecta furnizarea de servicii de voce şi date cu ajutorul telefoniei mobile. Reţeaua analogă *Vodafone* a fost lansată la data de 1 ianuarie 1985, iar prima convorbire a avut loc între St. Katherine's Dock din Londra şi Newbury. Este prima reţea de telefonie mobilă lansată în Marea Britanie. Ulterior, ea s-a dezvoltat rapid şi se dezvoltă în continuare, îndeplinind cerinţa de acoperire a populaţiei în timpul stabilit prin licenţă. În 1984 este înfiinţată divizia *Vodac* cu scopul de a furniza direct serviciile reţelei, iar un an mai târziu avea deja 19.000 de clienţi.

Tot Gerald Whent a fost cel care a angajat compania într-un proces energic pe termen lung de dezvoltare internaţională a telefoniei mobile, intrând în consorţii formate pentru a licita cu scopul de a obţine licenţe şi identificând în mod riguros oportunităţi pentru noi achiziţii. Sir Gerald Whent a deţinut funcţia de director executiv până la data de 1 ianuarie 1997 când Chris Gent a preluat această poziţie.

Pionierat pe toate piaţele din lume

În 1987, a fost creată *Vodata*, ca o afacere de „voce şi date" pentru a dezvolta şi comercializa serviciul de mesagerie vocală *Vodafone Recall*. Tot în aceeaşi perioadă sunt create şi alte servicii cu valoare adăugată, ca de exemplu primele linii informaţionale *Financial Times*

CityLine și *AA Roadwatch*. În 1987 este lansată și *Vodapage*, care furniza o rețea de paging cu o acoperire de 80% în rândul populației din Marea Britanie. În anii '80, dezvoltarea diviziei *Racal Telecoms* a fost foarte rapidă, opt ani mai târziu aceasta înregistrând o treime din profiturile *Racal* pe acel an. Acoperirea rețelei și capacitatea sa continuau să crească, fiind introdusă și o rețea de rezervă care să minimizeze riscurile unor posibile încărcări ale rețelei de bază. În anii următori divizia s-a dezvoltat din ce în ce mai mult. Pentru recunoașterea calității serviciilor sale, rețeaua *Vodafone* a primit premiul *British Standard Award for Quality*, primul premiu de acest tip oferit unei companii de telecomunicații din Marea Britanie. În septembrie 1991, are loc cea mai mare separare dintre două companii din Marea Britanie și se întâmplă între *Racal* și *Vodafone*. Aceasta din urmă, ca entitate independentă, este cotată la Bursa din Londra și New York. Tot în acest an s-au mai înregistrat și alte premiere. Este vorba de primul apel internațional în roaming din lume între *Vodafone* și *Telecom Finlanda* și de lansarea serviciului de telefonie mobilă digitală *Vodafone* (GSM), primul din Marea Britanie. Ca urmare firească, în 1992 marca britanică a semnat cu *Telecom Finlanda* primul acord internațional de roaming GSM din lume. Un an mai târziu, sunt stabilite parteneriate similare cu consorții din Germania, Africa de Sud, Australia, Fiji și Grecia. În 1996, *Vodafone* este primul operator din Marea Britanie care a lansat pachetul analog *Pre-Pay* fără contract.

Familia *Vodafone* se mărește

După ce Chris Gent preia funcția de director executiv, compania este reorganizată în mod radical, în mod special segmentul de distribuție. Urmează o perioadă de fuziuni cu alte branduri, dar în același timp nici la capitolul achiziții lucrurile nu stau pe loc. În 1999 este creată *Vodafone AirTouch*, în urma fuziunii de succes dintre *Vodafone Group Plc.* din Marea Britanie și *Air Touch Communications Inc* din Statele Unite. Anul 2000 marchează debutul discuțiilor pentru achiziționarea *Mannesmann AG*. Tranzacția aproape că dublează mărimea *Vodafone Group*. Tot în același an, se lansează *Vizzavi*, o companie mixtă formată din *Vodafone AirTouch* și *VivendiNet*, pentru a furniza portaluri internet de marcă multi-acces în Europa.

La ceremonia de decernare a premiilor din cadrul Congresului Mondial de Telefonie Mobilă 2003 desfășurat la Cannes, Franța, *Vodafone* a câștigat două dintre cele mai importante premii din industria telefoniei mobile, mai exact *Cea mai bună aplicație* și *Cel mai bun spot publicitar*. Este anul când a fost lansată oferta globală pentru *Blackberry*, o soluție wireless de comunicare pentru oamenii de afaceri.

Anul 2004 este unul de referință în istoria companiei. În februarie 2004, *Vodafone* lansează servicile 3G în Europa. Primul serviciu 3G este cardul de date *Vodafone Mobile Connect 3G/GPRS*. În aceeași lună *GSM Association* oferă *Vodafone* premiul *Best Mobile Application or Service Corporate Market* pentru produsul *Vodafone Mobile Connect Card*.

Un an mai târziu, compania lansa *Vodafone Travel Peomise*, un program destinat clienților *Vodafone*, care le furniza acestora tarife mai avantajoase pentru serviciile de roaming. Primul serviciu anunțat în cadrul acestui program era *Vodafone Passport*, care le oferea clienților posibilitatea de a utiliza planul lor tarifar în orice țară din rețea, plătind doar o taxă de inițiere a apelului. La începutul anului 2006, *Vodafone* lansează primul serviciu convergent de muzică pe mobil, oferind posturi de radio personalizate, interactive, atât pentru telefonia mobilă, cât și pentru computerele personale. Site-ul acestui brand, www.vodafone.com este unul dintre cele mai iscusit concepute și, în același timp, inspiră dorința de comunicare a Grupului *Vodafone*.

Vodafone în România

Trăiește fiecare clipă ne îndeamnă *Vodafone România* de la sfârșitul lunii aprilie 2006. La 1 iunie 2005 România a devenit parte a celei mai mari comunități mobile din lume, după achiziționarea *Connex* de către *Vodafone Group Plc.* „Începând de astăzi, roșul *Vodafone* va fi prezent în toate magazinele noastre și în cele ale rețelelor partenere. Suntem încrezători că *brandul Vodafone* va aduce clienților noștri energia, pasiunea și forța unei experiențe globale unice. Clădită pe fundații solide, *Vodafone* este aici pentru a le oferi românilor servicii inovative, precum și beneficii majore pe termen lung", a spus Liliana Solomon, *Chief Executive Officer, Vodafone România* la lansarea oficială. Peste 6 milioane de clienți și mii de companii contează pe serviciile de comunicare oferite de această companie de telefonie mobilă.

text **Raluca Șeinoiu**

Codul secret al *Bibliei*

Numărătoarea inversă a început... Am putea muri toţi acum dacă nu schimbăm viitorul! Acesta este mesajul celui de-al doilea volum al bestsellerului *Codul Bibliei* de Michael Drosnin, reporter la *Washington Post* şi *Wall Street Journal*. Codul secret al liderilor şi al evenimentelor care au şocat lumea, decriptat de computer, dezvăluie adevăruri care ne pot ajuta să supravieţuim. După trei mii de ani codul Bibliei a fost descifrat şi ne poate dezvălui viitorul. Iniţial, Michael Drosnin a publicat o carte despre descoperirea codului Bibliei de către un renumit matematician israelian. După cercetări îndelungate, documentate şi verificate, Michael Drosnin a scris încă o carte, *Codul Bibliei II*, ce reprezintă un pas înainte pe calea căutării cheii care poate dezlega pe deplin codul şi poate dezvălui trecutul şi viitorul omenirii. Vă prezentăm, mai departe, câteva fragmente incitante din cartea apărută la noi sub egida Editurii *Nemira*.

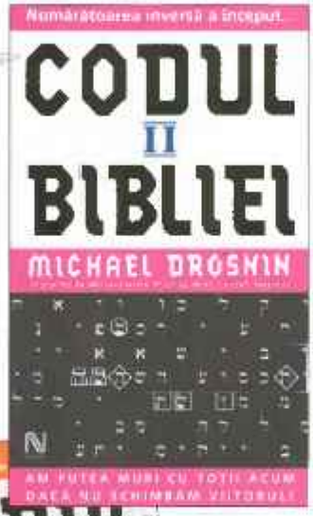

Conform codului Bibliei, s-ar putea să asistăm la pericolul suprem, un război mondial nuclear, în 2006. Al doilea război mondial s-a încheiat cu detonarea unei bombe nucleare. Cel de-al treilea ar putea fi declanşat de explozia uneia. În prezent, există cel puţin 50.000 de arme nucleare răspândite în întreaga lume, începând cu proiectile de artilerie şi bombe care se pot transporta într-o valiză, până la rachete balistice intercontinentale cu ogive multiple, fiecare fiind mult mai puternică decât bomba lansată la Hiroshima. „Holocaust atomic" este codificat cu 1945, anul în care s-a aruncat bomba asupra Hiroshimei, şi cu anul 2006.

În cazul în care codul Bibliei este corect, cel de-al treilea război mondial – care va fi purtat cu arme de distrugere în masă, pe care lumea nu le-a mai folosit în luptă până acum – ar putea izbucni peste doar câţiva ani. Lumea ar putea fi spulberată în câteva ceasuri. Ar fi cu adevărat zilele cele de apoi. Numai că, în loc să fie un război nuclear între superputeri, conflictul de care toţi ne-am temut în perioada Războiului Rece, acum lumea s-ar confrunta cu o nouă ameninţare – teroriştii înarmaţi cu arme nucleare. „Terorism" este codificat împreună cu „război mondial", iar cuvântul arab „Shahid", care înseamnă atac sinucigaş cu bombă, apare în exact acelaşi loc. La fel şi „război total". Fanaticii religioşi apocaliptici, teroriştii care posedă arme de distrugere în masă, oamenii care se cred chemaţi de Dumnezeu, aceştia reprezintă primejdia supremă codificată în Biblie. Ceea ce s-a întâmplat la 11 septembrie ar putea fi începutul, nu sfârşitul. Scrisoarea sigilată pe care am predat-o avocatului meu în 1998 lăsa loc speranţei, iar eu, chiar după 11 septembrie 2001, mi-am păstrat optimismul. În continuare, textul suna astfel:

„Codul Bibliei ne anunţă toate variantele posibile de viitor, nu un viitor prestabilit. Prin urmare, putem schimba cursul evenimentelor, împiedicând astfel dezastrul final. Cred că acest cod există ca să ne ajute să evităm distrugerea şi că a fost descoperit acum, în acest moment al istoriei umane, pentru a şti din timp. Am lăsat această capsulă a timpului, sigilată în 1998, să fie deschisă în 2002, ca să ne pregătească pentru 2006." Însă la data la care am redactat şi sigilat scrisoarea, începusem deja să caut un alt mesaj, unul ascuns cu mult timp în urmă, pe care trebuie să-l găsim dacă vrem să supravieţuim.

Cine s-ar sinchisi atât de mult de noi ca să ni se adreseze de peste timp ca să ne salveze de un dezastru prezis? Nu este o pură întâmplare că o inteligenţă capabilă să vadă viitorul a creat un cod menit să fie descoperit în acest moment al istoriei umanităţii. El a avut un lacăt ce putea fi deschis doar la un anumit moment. N-ar fi putut fi descoperit decât după inventarea computerului. Motivul este evident – acum avem nevoie de aceste informaţii. „Atac atomic" este codificat în Biblie, împreună cu localizarea cheii codului, „Lisan" şi cu „Iată tălmăcirea visului tău". „Atac atomic" este de asemenea codificat cu 2006, acelaşi an care apare împreună cu „holocaust atomic", „război mondial" şi „zilele cele de apoi".

Dacă este corect codul Bibliei, ne aflăm în faţa pericolului suprem, nu a unei epifanii religioase, ci a distrugerii întregii umanităţi, un coşmar al morţii şi devastării care depăşeşte imaginaţia oricui, în urma căruia toţi oamenii, indiferent unde s-ar afla pe Pământ, ar dispărea în chinuri cumplite. Cei care se roagă să vină sfârşitul lumii nu înţeleg realitatea. Cei care doresc acest sfârşit, fanaticii religioşi care vor să producă Apocalipsa, se închină morţii. Până şi bin Laden a spus-o: „Americanii iubesc viaţa, aceasta este slăbiciunea lor. Noi iubim moartea, iar aceasta e tăria noastră." Primejdia maximă anticipată de codul Bibliei este că fanaticii religioşi vor avea la dispoziţie arme de distrugere în masă şi vor împlini profeţia din vechime. Numărătoarea inversă a început. Singura modalitate de a o opri este descoperirea avertismentului la vreme. Cheia care ne va permite să vedem tot viitorul ar putea fi mesajul de care omenirea are nevoie pentru a crede, şi astfel împiedica, moartea cumplită care ne pândeşte.

11 septembrie 2001 ar putea reprezenta momentele de groază prin care a trebuit să trecem pentru ca lumea să-şi plece urechea la avertisment, să recunoască adevăratul pericol până nu este prea târziu – să înţeleagă că ne aflăm în „zilele cele de apoi". ■

Tehnica decodării pare simplă, trebuie căutate cuvintele sărind peste un număr constant de litere din textul scris. Dar nu o căutare la întâmplare, ci bine stabilită, susţinea Eliyahu Rips, matematicianul israelian care a descoperit codul prin intermediul informaticii. Dezvăluiri incriptate în Codul Bibliei sunt: ● Războiul din Golf ● Asasinarea lui Yitzhak Rabin ● Bill Clinton, scandalul Monica Lewinsky ● Întâlnirea de la Camp David, Ariel Sharon şi Yasser Arafat ● 11 septembrie 2001 ● Holocaustul Israelului, invadarea Palestinei din vara lui 2002 ● Codul vieţii – secretul codului genetic, spirala ADN ● Codul extraterestru.

PERLA MAJESTIC GRUP

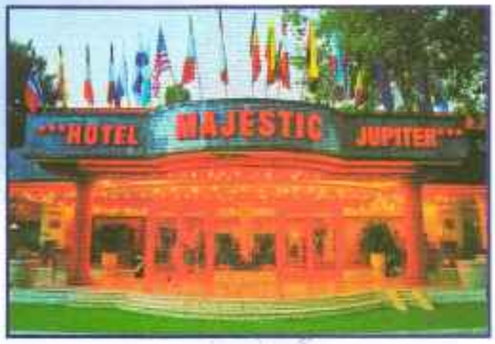

Hotel Majestic Jupiter
★ ★ ★

Pe parcursul anilor, Perla Majestic Grup a cunoscut o dezvoltare puternica, prin extinderea unei baze turistice care vizeaza tot litoralul romanesc: Complex Majestic Mamaia, Complex Perla Mamaia, Complex Majestic Olimp, Complex Majestic Jupiter, Complex Select de 2 stele, acestora alaturandu-li-se alte unitati turistice: Complex Coral Beach Mamaia, Complex Mica Europa, Complex Summer Land Mamaia.

In prezent capacitatea de cazare pe care o detine Perla Majestic Grup este de 2800 de locuri, acestea facand din Perla Majestic Grup una dintre cele mai importante baze de turism din Romania.

Hotel Majestic Olimp
★ ★ ★

Hotel Majestic Mamaia
★ ★ ★ ★

Hotel Perla Mamaia
★ ★ ★

Hotel Majestic Mamaia
Tel: +40 241 831 005; Fax: +40 241 831 155

Hotel Perla Mamaia
Tel: + 40 241 831 730; Fax: + 40 241 831 731

Hotel Majestic Olimp
Tel: + 40 241 701 535; Fax: + 40 241 701 130

Hotel Majestic Jupiter
Tel: + 40 241 701 121; Fax: 40 241 701 021

P.M.G. marketing@pmg.ro; www.pmg.ro P.M.G.

Caracteristica lunii mai

O perioadă agitată din punct de vedere financiar, căci sunt posibile cheltuieli oarecum neasteptate. Marte în zodia Racului, făcând aspecte favorabile cu Jupiter si Uranus, creează oportunităţi pentru reparaţii, renovări sau reamenajari în camin.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Este posibil să faceţi unele schimbări în plan profesional. De asemenea, aţi putea semna unele acte sau aţi putea duce negocieri în care veţi da dovadă de inspiraţie. Starea sănătăţii dv. se va îmbunătăţi în această perioadă. Activităţile sociale vă vor capta interesul într-o mai mare măsură ca până acum.

Taur (21.04 - 20.05)

Este foarte posibil să primiţi veşti de la cunoştinţele aflate pe alte meleaguri. În cazul în care sunteţi implicat în afaceri cu persoane străine, mare atenţie căci ceva vă va bloca intrarea banilor în cont. Relaţia cu prietenii se îmbunătăţeşte pe zi ce trece, mai ales că aceştia vă sprijină în rezolvarea unor probleme delicate.

Gemeni (21.05 - 21.06)

În plan profesional sunt create condiţiile pentru a avea o reuşită. Eforturile pe care le-aţi făcut până acum se vor dovedi a fi apreciate de cei din jur. N-ar fi exclus să apară o oportunitate pentru schimbarea locului de muncă. Situaţia financiară nu este foarte bună şi acest lucru vă creează o stare de indispoziţie.

Rac (22.06 - 22.07)

Este posibil să aveţi unele neînţelegeri cu partenerul de viaţă sau cu cel de afaceri. Încăpăţânarea, dorinţa de a vă impune cu tot dinadinsul punctele de vedere vă încurcă serios toate planurile. Fiţi cât se poate de atent la investiţiile pe care doriţi să le faceţi. Calităţile dv. intelectuale vor ieşi în evidenţă.

Leu (23.07 - 23.08)

Aveţi energie suficientă pentru a rezolva tot ce este trecut în program, dar, totuşi, nu este cazul să vă suprasolicitaţi. La serviciu vor exista unele neînţelegeri în relaţia cu colegii. Cel puţin deocamdată ar fi bine să lăsaţ lucrurile aşa cum sunt căci în scurt timp se va rezolva totul de la sine.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Din punct de vedere sentimental veţi fi cam nemulţumit, dar până la urmă lucrurile vor ieşi aşa cum vă doriţi. Este posibil, de asemenea, ca planurile voastre pentru timpul liber să fie date peste cap de un eveniment oarecum neaşteptat. N-ar fi exclus să vi se facă o propunere legată de o investiţie.

Balanţă (23.09 - 23.10)

Sunteţi cam nemulţumit de felul în care evoluează lucrurile în plan financiar. Cheltuielile sunt destul de mari şi nu vă va fi prea uşor să vă descurcaţi. Nu este exclus ca o rudă apropiată să aibă o problemă în plan profesional. O activitate de divertisment v-ar putea ajuta să vă mai relaxaţi.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Energia fizică nu este la nivelul cu care ne-aţi obişnuit, totuşi aveţi suficientă voinţă încât să puteţi duce la bun sfârşit tot ceea ce v-aţi propus. La serviciu veţi avea de făcut faţă unor activităţi dificile, dar vă veţi descurca. Atenţie, însă, la relaţia cu şefii. Unul dintre proiectele dv. secrete ar putea fi pus în practică.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Popularitatea dv. în rândul persoanelor de sex opus va creşte vertiginos. Veţi avea ocazia să faceţi o cucerire dar şi să primiţi complimente şi declaraţii. Totuşi nu este indicat să faceţi schimbări de anvergură în viaţa dv. sentimentală. În cazul în care doriţi să plecaţi la drum, v-aţi putea lovi de obstacole neaşteptate.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Nu prea sunteţi în apele dv. şi aveţi tendinţa de a vă lăsa pradă impulsivităţii. Este posibil să apară discuţii cu partenerul de viaţă pe teme financiare. Relaţia cu familia va fi puţin tensionată la începutul intervalului; vă va fi greu să vă impuneţi punctele de vedere şi ar fi bine să nici nu insistaţi.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Acordaţi ceva mai multă atenţie sănătăţii dv., mai ales spre sfârşitul intervalului. În plan financiar este foarte posibil să aveţi o bucurie. Veţi primi o sumă de bani pe care aţi putea-o utiliza pentru a vă satisface un moft sau pentru a vă îmbunătăţi confortul în apartament.

Peşti (19.02. - 20.03)

Este o bună perioadă pentru a vă ocupa mai mult de propria persoană. O vizită prin magazine v-ar putea da ocazia să vă înnoiţi garderoba şi implicit să vă îmbunătăţiţi starea de spirit. La serviciu se pare că sunteţi apreciat, aşa că vă puteţi aştepta să vi se repartizeze sarcini noi.

Cu cine iti faci pagina?

www.ArtMediaWebDesign.com

your target designator

ECOLOGIC ECONOMIC

Natural, adică *Eco!*

Economic. Ecologic. *Eco*. Produsele *Eco*. Adică o gamă sortimentală variată de compoturi – din caise, piersici, cireşe, vişine, prune –, castraveciori murati, ardei kapia copţi şi decojiţi, ardei kapia marinaţi, roşii în bulion şi *pfefferoni*. Majoritatea produselor din gama *Eco* provin din Bulgaria – *ţara legumelor* – şi sunt produse sub atenta supraveghere a firmei *Unicom Ltd. Bulgaria* care supervizează întreaga activitate, plecând de la achiziţionarea produselor, trecând prin procesul de producţie şi până la încărcarea mărfii către România.

Conceptul *Eco* pleacă de la ideea de economic, raportul calitate-preţ satisfăcând clientul final prin oferirea unui borcan cu un conţinut maxim de fructe ori legume la un preţ convenabil pentru fiecare consumator conform normelor europene în vigoare. În fiecare borcan în parte se regăseşte acelaşi număr de fructe şi legume. Aşadar, consumatorul primeşte *din punct de vedere cantitativ şi calitativ* atât cât plăteşte, în felul acesta realizându-se un schimb optim.

Conţinutul oricărui borcan *Eco* se poate mândri cu o serie de calităţi care îi atestă reputaţia de produs ecologic: fructele naturale, fără conţinut genetic modificat; fructele nu conţin sâmburi cu excepţia cireşelor şi a vişinelor; piersicile şi caisele sunt decojite; produsele nu conţin îndulcitori artificiali ci numai conservanţi naturali; în plus, fructele sunt selectate în ideea de a oferi consumatorului produse proaspete, de calitate superioară la standarde europene.

Gama *Eco* este prezentă în cele mai importante reţele de magazine din România, precum hipermarketurile *Cora, Kaufland, Metro, Billa, Selgros, Univers All*, dar şi în supermarketuri ca *Mega Image, La Fourmi, General Nic, Angst, Can Serv, VP Market, Ivet, Intermacedonia, N&G, Global Aliment* etc.

Eco
produs natural

Unicom Grup Impex S.R.L.
Bd. Timişoara nr. 56, sector 6, Bucureşti
România
Tel.: +40 21 444 07 11/12;
Fax: +40 21 444 07 13
E-mail: pffice@davino.ro

Dragă redacție,

Subsemnatul, Ciucescu Liviu Constantin, domiciliat în București, sector 4, Aleea Lamotești, nr.2, bloc A11, sc.1, et.5, ap.31, declar următoarele: Între anii 1985 și 1989, am urmat cursurile Facultății de drumuri și poduri în cadrul Institutului de Construcții din București, cursuri serale. În anii 1985-1986, 1986-1987, 1987-1988 respectiv 1988-1989 am avut program de șase ore la serviciu la I.S.P.C.A.I.A., unde am funcționat ca tehnician constructor, dar pentru aceste două ore lipsă, în fiecare zi, eu nu am beneficiat de nici un leu, urmând cursul seral. De ce atât de multă discriminare și dispreț pentru persoana mea, eu fiind acum la pensie și nu pot să mă bazez pe un plus la pensie, așa cum cer eu, motivându-mi-se că nu am făcut cursurile la zi?!

Aștept un răspuns la mica mea epistolă, mai ales că pe 17 mai împlinesc 60 de ani.

Cu mulțumiri,
Ciucescu Liviu Constantin

Răspuns

Stimate domnule Ciucescu,

Întrucât scrisoarea dv. a venit în ziua închiderii ediției numărului actual, și nu am avut timpul necesar pentru a face investigații, promitem să ne interesăm de cazul dv. și să vă răspundem într-un număr viitor al publicației noastre.

La mulți ani!

ANDAMI construiește Magnolia

Anul trecut, firma românească de construcții *ANDAMI* a demarat un complex rezidențial de 48 de case, tip unifamilial, denumit *Magnolia*, la Corbeanca, pe o suprafață de 30.000 mp. Proiectul implică o investiție de șase milioane de euro și presupune construcții din panouri termoizolante cu armătură, un sistem de construcție foarte utilizat în Spania. Un etaj se ridică în numai o săptămână. Prețul este de 560 euro/mp. Anul acesta, în aceeași zonă, *ANDAMI* a mai cumpărat încă 35.000 mp de teren pe care va începe construcția unui alt ansamblu de case. ■

Orange World s-a îmbogățit!

Utilizatorii rețelei *Orange* au acum la dispoziție o nouă experiență multimedia datorită căreia pot urmări în direct transmisiile a 13 posturi de televiziune și 4 de radio. Pasionații de muzică pot asculta și cumpăra melodiile preferate din *Music Store* la tariful de 2 dolari melodia. Toate acestea se întâmplă pentru că *Orange* și-a propus să le aducă un întreg univers pe telefonul mobil și îi asigură că eforturile continuă. ■

Cum să scriem despre TBC?

New Jersey Global Tuberculosis Institute a organizat la București un curs pentru ziariști având ca temă tuberculoza. La eveniment au participat dr. Lee Reichman, de la *New Jersey Global Tuberculosis Institute*, dr. Vittorio Camarotta din Italia respectiv prof. Ioan Paul Stoicescu precum și alți medici români. Afecțiune care face circa două milioane de victime anual în întreaga lume, tuberculoza este determinată de bacilul *mycobacterium tuberculosis*, care poate duce la apariția TBC. Boala afectează pe oricine, dar se dezvoltă cu precădere la persoanele cu malnutriție, fumători, cei care au HIV-SIDA. Afecțiunea se transmite în 95% din cazuri pe calea aerului, iar semnele ei clinice sunt tuse, cavități, boală extinsă. Tuberculoza este o afecțiune care se poate trata și vindeca 100%. ■

Danone vine cu lapte proaspăt

Compania *Danone* are acum un nou produs în portofoliu, laptele proaspăt *Danone*, un produs ambalat în Tetra Pak de un litru, cu un conținut de grăsime de 1,8%, al cărui preț recomandat de producător este de 3,6 RON/litru. *Danone* speră astfel să se impună pe piață cu un lapte fără substanțe alergogene (antibiotice și inhibitori), rezultat din producția a 107 ferme românești. ■

V. Voiculescu vine în ediție completă

La Biblioteca Centrală Universitară București, Clădirea Fundației-Sala Profesorilor, a avut loc *Expoziția de gravură și carte bibliofilă Vasile Voiculescu*. Expozanți au fost profesorii și elevii Liceului de artă *Nicolae Tonitza* și absolvenți ai Universității de artă București. Au fost expuse, de asemenea, manuscrise, publicații, cărți, lucrări aflate în colecții private referitoare la viața și activitatea scriitorului V. Voiculescu. ■

Concurs Laropharm

Așa cum v-am anunțat, *Laropharm* a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginko Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Ginseng* reprezintă un supliment nutritiv care ajută la ameliorarea disfuncțiilor ușoare ale sistemului nervos central acționând eficient și asupra sistemului endocrin. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *Vitamina C* se administrează profilactic și curativ în diferite probleme de hipovitaminoză C, iar *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatinină.

Trimiteți talonele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 30.05.2006
Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

SENZAȚIONAL!!!

- Fără urmă de violență gratuită!
- Doar informații verificate!
- 100% invitați pertinenți!
- Numai știri obiective!

ȘTIRILE AȘA CUM AR TREBUI SĂ FIE.

de luni până duminică
de la ora 19.00, pe TVR1

JURNALUL
TVR

www.tvr.ro

Şi totuşi, *Steaua* a jucat

Luna trecută a fost consacrată handbalului, gimnasticii şi, bineînţeles, fotbalului ● Dacă ultimul trofeu câştigat de handbalul masculin data din 1988, atunci când *Minaur Baia Mare* şi-a adjudecat *Cupa I.H.F.*, iată că *Steaua* a reuşit o punte peste ani ● Şi handbalistele continuă seria succeselor, *Rulmentul Braşov* (antrenoare: Mariana Târcă) şi *Tomis Constanţa* (antrenor: Dumitru Muşi) urmând să-şi dispute supremaţia în *Challenge Cup* ● La C.E. de gimnastică (Volos, Grecia), echipa feminină a obţinut doar „argintul", fiind devansată, surprinzător, de Italia! ● Cătălina Ponor („cântecul său de lebădă", urmând să se retragă din activitate) a cucerit medaliile de aur la bârnă şi de bronz la sol, iar Sandra Izbaşa a imitat-o la sol, respectiv bârnă ● *Steaua* a fost la un pas de finală în *Cupa UEFA*.

După ratările consecutive ale prezenţei echipei naţionale de fotbal la trei turnee finale (două de C.M. şi unul de C.E.), trebuie să recunoaştem că ne-a fost dor de o performanţă măcar la nivelul cluburilor. Pomite la drum cu tridentul *Steaua, Rapid*, şi *Dinamo*, reprezentantele noastre au intrat în primăvara europeană cu primele două. Parcursul aproape impecabil al acestora şi sfertul de finală pe care l-au susţinut împreună, formaţia militară ajungând în semifinale, ne-au înflăcărat speranţele ca, după 17 ani, să accedem din nou într-o finală, de data aceasta în *Cupa UEFA*.

Ceea ce a urmat, se ştie de acum: cu avantajul unui 1-0 din manşa întâi, *Steaua* a mai înscris de încă două ori la Middlesbrough, pierzând însă cu 4-2 în ultimul minut! Frustrare maximă, pierderi financiare considerabile (2,2 milioane de euro şi alte opt sute de mii dacă s-ar fi câştigat trofeul). Meci de coşmar, într-adevăr, iar sintagma *de la extaz la agonie* parcă niciodată nu a fost mai potrivită.

Desigur, *după război mulţi viteji se-arată*, dar *o mie de vorbe-s degeaba*. Că s-au crezut prea devreme *cu saci în căruţă*, că 2-0 este cel mai periculos scor, că antrenorul Cosmin Olăriciu nu a făcut schimbările cele mai adecvate, că trocul cu Divinitatea nu a ţinut, că „o puşcărie de echipă ne-a oprit în drumul spre finală", că, în fond, *Cupa UEFA* este „de tinichea", cum o numeşte un confrate ziarist, ultându-se faptul că şi aceasta ne-a fost inaccesibilă în ultimele două decenii, în fine, *quot homines, tot sententiae* (câţi oameni, atâtea păreri).

De asemenea, portarul lusitan Carlos Alberto Fernandes a fost socotit *călcâiul lui Achile*, iar *acarul Păun* a fost personificat de nefericitul fundaş Daniel Bălan, care a avut soarta lui Dorinel Munteanu şi comerul acestuia de la Copenhaga. E-adevărat, în ultima parte a jocului, steliştii se apărau cu opt (!) jucători în/şi în preajma propriului careu de 16 m, jucând un fel de handbal în 11, dar de aici şi până la gratularea acestora într-un cotidian mai mult *CONTRAsport* este cale lungă: paiaţe, măscărici, clovni, saltimbanci şi o întreagă zoologie (godziliă, cocostârc, babuin, girafă, mieluşel, gândac, muscă fără cap). *Castigat ridendo mores* (râzând îndreptăm lucrurile) se va spune, dar să fie la aţii...

Facem o paranteză, apropo de handbal. Calificaţi în finală, steliştii au câştigat *Challenge Cup* în faţa lusitanilor de la *SC Horta* din Insulele Azore, după ce pierduseră în tur cu 26-21, pentru a se impune cu 34-27 în retur, în faţa a 6.000 de spectatori care i-au susţinut în Sala Polivalentă. Felicitări handbaliştilor, care au demonstrat ce înseamnă mentalitatea de învingător: Ştefan Laufceag, Ionuţ Ciobanu – portari; Andrei Cian, Mihuţ Pancu, Marius Novanc, Alin Şania, Ovidiu Mihăiţă, Viorel Mazilu, Ştefan Birtalan jr., Cristian Gheorghe, Iulian Stamate, Bogdan Voina, Marian Răpciugă, Cristian Preda; antrenori: Vasile Stângă şi Nicolae Munteanu. Deşi cucerit în cea de-a patra competiţie europeană ca valoare, trofeul reprezintă o punte peste ani fiind al treilea din istoria clubului *Steaua* (1968 şi 1977 – *Cupa Campionilor Europeni*). Analogia cu fotbalul se păstrează întrucâtva deoarece, tot în urmă cu 17 ani, *Steaua* ajungea în finala *Cupei Campionilor Europeni*, dar trofeul era câştigat de *SKA Minsk*. De altfel, handbaliştii au suferit în faţa televizorului pentru colegii lor fotbalişti şi şi-au dorit să-i răzbune pe aceştia, care la rândul lor au asistat la partidă şi i-au încurajat.

Necalificarea roş-albaştrilor în finala de la Eindhoven de pe 10 mai (ce frumos ar fi fost, pe 7 mai împlinindu-se 20 de ani de când au cucerit trofeul *CCE*) are şi efecte colaterale. Cu un singur punct obţinut la Middlesbrough de militari, România ar fi urcat pe poziţia a opta în ierarhia *UEFA* 2006. Astfel, în sezonul 2007–2008 am fi avut două echipe în *Liga Campionilor* (una direct în grupe şi una în turul trei preliminar) şi patru formaţii în turul I al *Cupei UEFA*. Am rămas însă pe poziţia a zecea care ne dă dreptul totuşi de a înscrie două echipe în *L.C.* (una în turul trei preliminar şi una în al doilea) şi două echipe în *Cupa UEFA* (una în turul I şi una în ultima rundă preliminară). *Acta est fabula* (piesa a fost jucată, s-a sfârşit)!

O situaţie absolut imprevizibilă în campionatul Diviziei A: după disputarea a 25 de etape, *Sportul Studenţesc* (47 p.) s-a aflat în postura de lider (pentru o zi!), iar apoi *Rapidul* (49 p.) a trecut la şefia clasamentului (pentru patru zile), acestea fiind talonate de *Steaua* şi *Dinamo* cu câte 46 p., „roş-albaştrii" având însă două restanţe. După susţinerea celei dintâi (1-0 cu *Panduri*), *Steaua* şi-a recâştigat locul din fruntea ierarhiei (49 p.). Luptă în trei, aşadar, iar *Sportul* (club fondat în 1916), care a obţinut cea mai bună performanţă (locul 2 la final) în ediţia 1985/1986, urmează să întâlnească atât pe *Steaua* (acasă) cât şi pe *Rapid* (în deplasare). Surprinzător, *Dinamo* este creditată cu şanse doar teoretice la titlu, iar situaţia ideală pentru „câini" de a prinde poziţia a

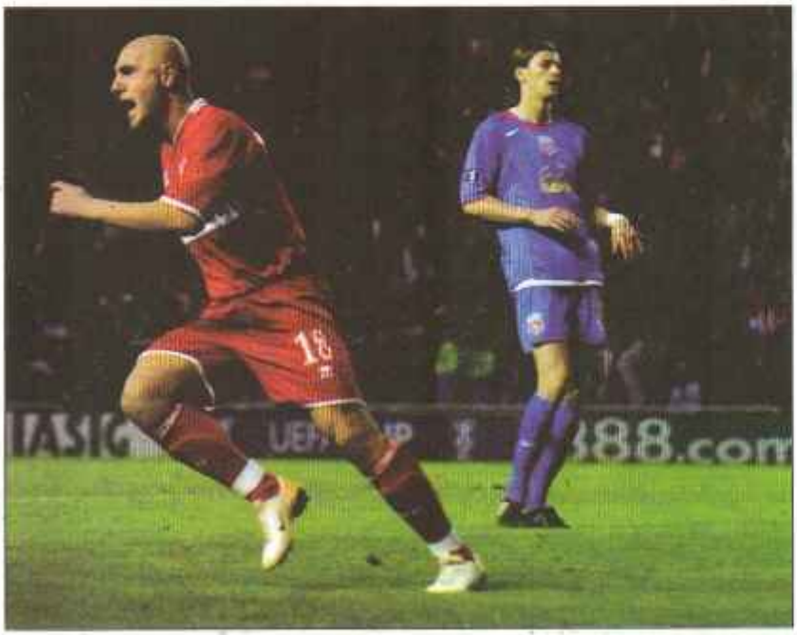

Massimo Maccarone *(în stânga)* **ne-a spulberat speranţele unei finale**

şi a câştigat o finală!

Păzea, şutează Alin Şania!

Handbaliştii steliştii jubilează

treia şi, deci, *Cupa UEFA*, ar fi ca întrecerea să fie câştigată de *Steaua* iar *Rapid* să-şi adjudece *Cupa României*. Apropo de giuleşteni, aceştia ar putea realiza chiar eventul, dar în condiţiile şi ale unei conjuncturi favorabile. În ultimele cinci etape, *Rapid* şi *Sportul* au câte trei meciuri pe teren propriu, *Steaua* şi *Dinamo* – numai două. Un rol determinant îl va avea şi *CFR* care va evolua în Ghencea şi apoi la Dej cu feroviarii. Să mai spunem că pe 17 mai va avea loc finala Cupei (*Rapid – FC Naţional*), iar ultimele două etape se vor disputa după turneul echipei naţionale în Statele Unite astfel încât, pe 7 iunie (cu numai două zile înaintea începerii „mondialului" din Germania) va cădea cortina în primul eşalon, *Steaua* având cele mai mari şanse de a obţine un nou titlu naţional (al 23-lea din istoria sa).

Referitor la *Steaua*, să încheiem cu o formulă latină: *Victis honor!* (Onoare învinşilor) pentru parcursul remarcabil din *Cupa UEFA*, adresându-i şi un îndemn din *Eneida* lui Vergiliu: *Tu ne cede malis* (Nu ceda în faţa nenorocirii).

Quod scripsi, scripsi (Ce-am scris, am scris)!

text **Pompiliu L. Dumitrescu**
foto **AP Rompres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite în **Corfu**! Insulă a miracolelor şi a pădurilor, în care, potrivit *Odiseei* lui Homer, Ulise a făcut ultima oprire în drumul său înapoi spre Ithaca, **Corfu** este o insulă cosmopolită, sofisticată, care combină în mod fericit relaxarea cu distracţia şi o intensă viaţă de noapte. Acoperită de plantaţii de măslini, chiparoşi şi lămâi, soarele, nisipul fin, marea albastră sunt motive irezistibile pentru care zeci de mii de turişti din întreaga lume vin şi revin aici în fiecare an. Oraşul **Corfu**, capitala insulei, este aşezat pe relieve diferitelor civilizaţii care s-au împletit aici de-a lungul timpului, creând o atmosferă unică.

Europa Travel

Poţi şi tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:
Cine s-a oprit în CORFU, potrivit lui Homer, înainte de a se întoarce la Ithaca?

Câştigătorul (prin tragere la sorţi) va fi anunţat în timp util.

Bucureşti, str. Berzei, nr. 16, sector 1
Tel.: **021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216**
e-mail: **office@europatravel.ro; www.europatravel.ro**

Trimiteţi talonul la adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, Bucureşti, până la data de 30.05.2006

Concurs EUROPA TRAVEL

Nula na nula

desene Aurel Ștefan Alexandrescu

text Tudor Călin Zarojanu

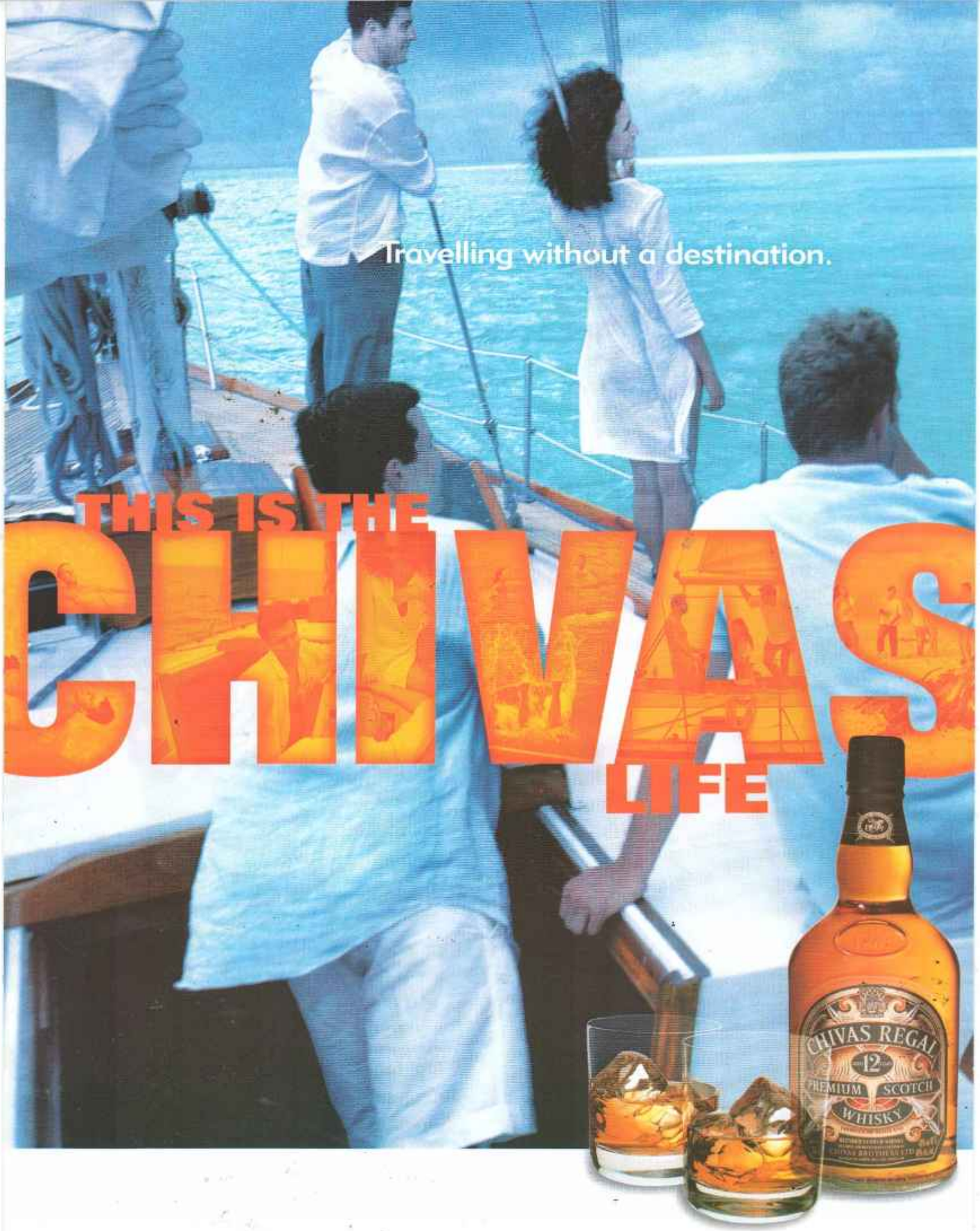
Travelling without a destination.
THIS IS THE
CHIVAS
LIFE
CHIVAS REGAL
12
PREMIUM SCOTCH
WHISKY

ASIBAN SA
ASIGURARE - REASIGURARE

De fiecare dată
când te urci la volan, eşti altul ...
... dar nu ştii când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEŢI NEVOIE

concept ASIBAN SA - design Media XPRIMM

www.asiban.ro